philip k. dick

jucătorii de pe titan

„Philip K. Dick inspiră venerație.“ *The Washington Post*

Philip K. Dick

Jucătorii de pe Titan

Traducere din limba engleză
Cristina Ghidoveanu
Ştefan Ghidoveanu

Philip K. Dick s-a născut la 16 decembrie 1928 în Chicago. După ce părinţii săi au divorţat când el avea numai cinci ani, a intrat în custodia mamei (pe numele de familie Kindred, de la care Dick a împrumutat iniţiala K.) şi s-a stabilit în Berkeley, unde a urmat liceul şi a început cursurile universitare, pe care însă le-a abandonat. Prin 1950 s-a apucat să scrie texte science fiction şi în 1952 i-a apărut în revista *Planet Stories* prima povestire. Cu ajutorul lui Anthony Boucher, editor şi mentor SF, a început să publice povestiri cu o viteză impresionantă. Între 1955 şi 1970, a scris în medie două romane pe an şi peste o sută de povestiri editate în reviste ca *Galaxy, Amazing, Fantasy and Science Fiction* şi *Worids of If.* Cu toate acestea, cariera sa literară nu i-a oferit o situaţie financiară lipsită de griji. Mare parte a ficţiunilor sale se desfăşoară în California, iar Dick a împrumutat idei din cabala, budism, gnosticism şi taoism, dar s-a folosit în acelaşi timp şi de elementele clasice ale genului – roboţi, nave spaţiale, extratereştri, precum şi de fenomene extrasenzoriale. A fost privit întotdeauna cu respect de fanii SF şi de colegii de breaslă, deşi n-a ajuns niciodată să egaleze vânzările celor mai populari scriitori science fiction americani ai epocii: Isaac Asimov, Robert Heinlein şi Frank Herbert. A fost recompensat cu Premiul Hugo în 1963 pentru romanul *Omul din castelul Înalt* (Editura Nemira, 2006), Premiul John W. Campbell Memorial în 1975 pentru *Flow My Tears, The Policeman Said,* Premiul British SF în 1979 pentru *Substanţa M* (Editura Nemira, 2007) şi Premiul Kurd Lasswitz (Germania) în 1985 pentru *VALIS.* În memoria sa, în 1983 a fost înfiinţat premiul care-i poartă numele, pentru cea mai valoroasă lucrare SF inedită publicată pentru prima dată în SUA în paperback (iniţiatorul premiului, Thomas M. Disch, a

dorit să-l onoreze pe Dick care şi-a publicat în acest format majoritatea romanelor). Premiul este sponsorizat de Philadelphia Science Fiction Society şi se acordă anual, în luna martie, la Convenţia Norwescon.

1

Fusese o noapte sub orice critică şi, când încercă să se suie în maşină ca să meargă acasă, avu o ceartă îngrozitoare cu vehiculul.

— Domnule Garden, nu eşti în starea potrivită pentru a conduce. Te rog, foloseşte funcţia auto a automec-ului şi întinde-te pe bancheta din spate.

Pete Garden se aşeză la manşa autovehiculului şi rosti cât de clar putu articula:

— Ascultă, pot conduce… Un pahar de băutură, de fapt câteva, te fac mai ager. Aşa că încetează să mă mai sâcâi!

Apăsă pe butonul de pornire, dar nu se întâmplă nimic.

— Porneşte, la naiba!

Auto-automec-ul zise:

— N-ai introdus cheia…

— Bine, răspunse el, simţindu-se umilit.

Poate că maşina avea dreptate. Resemnat, vârî cheia în contact. Motorul porni, dar comenzile rămâneau totuşi inerte. Efectul Rushmore se dovedea încă activ sub capotă, ştia asta; era o dispută deja pierdută.

— În regulă, te las pe tine să conduci, cedă el, cu toată demnitatea posibilă. Din moment ce-ţi doreşti atât de mult… Probabil că oricum o să încurci totul, ca întotdeauna când… nu mă simt bine.

Se târî pe bancheta din spate şi se trânti pe ea, în timp ce maşina săltă de pe pavaj şi începu să plutească prin cerul nopţii, cu luminile de semnalizare clipind. Doamne, ce rău se simţea! Durerea de cap îl omora.

Gândurile i se îndreptară, ca întotdeauna, către Joc.

De ce-i mersese atât de rău? Silvanus Angst era de vină! Clovnul ăla, cumnatul lui, sau mai degrabă fostul lui cumnat… Aşa e, îşi spuse Pete; trebuie să-mi aduc aminte: nu mai sunt însurat cu Freya! Freya şi cu mine am pierdut, deci căsătoria noastră a fost dizolvată şi o luăm de la început – cu Freya măritată cu Clem Gaines, iar eu încă

neînsurat cu nimeni, pentru că n-am reuşit să dau un trei… deocamdată.

O să dau mâine un trei, îşi spuse. Şi când o s-o fac, o să fie nevoiţi să importe o nevastă pentru mine; oricum le-am terminat pe toate din grup…

Maşina murmura în continuare, croindu-şi drum pe deasupra porţiunii centrale, pustii, a Californiei, peste ţinuturile dezolante ale oraşelor abandonate.

— Ştiai asta? îşi întrebă el maşina. Că am fost însurat până acum cu toate femeile din grup? Şi încă n-am avut nici un pic de *noroc,* aşa că totul trebuie să fie din cauza mea. Corect?

Maşina răspunse:

— E din cauza ta.

— Chiar dacă ar fi din cauza mea, n-ar fi *vina* mea; e a Chinezilor Roşii. Îi urăsc!

Zăcea cu faţa în sus, cu ochii aţintiţi la stele prin cupola transparentă a maşinii.

— Pe tine te iubesc totuşi; te am de ani de zile. N-o să te uzezi niciodată.

Simţi lacrimile umplându-i ochii.

— E bine aşa?

— Depinde de întreţinerea preventivă pe care-o urmezi cu evlavie.

— Mă întreb ce fel de femeie vor importa pentru mine…

— Mă întreb şi eu… rosti maşina ca un ecou.

Cu ce alt grup era grupul lui – Drăgălaşa Vulpe Albastră – în cea mai strânsă legătură? Probabil cu Omul de Paie Special, cu care se întâlnise în Las Vegas şi care-i reprezenta pe toţi Posesorii din Nevada, Utah şi Idaho. Închizând ochii, încercă să-şi aducă aminte cum arătau femeile din grupul Omul de Paie Special.

Când ajung acasă, în apartamentul meu din Berkeley, îşi spuse Pete, o să… – apoi avu o revelaţie înfiorătoare.

Nu se putea duce acasă, în Berkeley… Pentru că pierduse Berkeley în Joc, în seara asta. Walt Remington îl câştigase de la el, descoperindu-i cacealmaua la careul

treizeci şi şase. Asta făcuse ca noaptea să fie atât de proastă.

— Schimbă cursul, îi ceru el cu voce răguşită auto-automec-ului. Avea încă drepturi de proprietate asupra celei mai mari părţi din Marin County; putea sta acolo…

— O să mergem la San Rafael, ordonă el, ridicându-se în capul oaselor şi frecându-şi fruntea, ameţit.

Se auzi o voce de bărbat:

— Doamnă Gaines?

Freya, pieptănându-şi părul scurt şi blond în faţa oglinzii, nu se uită în jur; absorbită, se gândi: Sună ca mizerabilul ăla de Bill Calumine…

— Vrei să te duc acasă? întrebă vocea, apoi Freya îşi dădu seama că era noul ei soţ, Clem Gaines. *Mergi* acasă, nu-i aşa?

Clem Gaines, voluminos şi mult prea înfumurat, se gândi ea, cu ochi albaştri de parcă ar fi fost lipită acolo nişte sticlă spartă – şi lipită puţin strâmb – traversa camera Jocului, îndreptându-se spre Freya. Era mulţumit, evident, să fie însurat cu ea.

N-o să dureze mult, îşi spuse Freya. În afară de cazul, îşi dădu brusc seama, în care avem *noroc.*

Continuă să-şi perie părul, fără să-i acorde nici o atenţie. Pentru o femeie în vârstă de o sută patruzeci de ani, aprecie ea critic, arăt destul de bine. Dar nu pot să-mi asum responsabilitatea pentru asta… nici unul dintre noi nu poate.

Erau conservaţi, cu toţii, de absenţa a ceva mai degrabă decât de prezenţă; în fiecare dintre ei, glanda Hynes fusese extirpată la maturitate şi astfel, pentru majoritatea, procesul de îmbătrânire era acum imperceptibil.

— Îmi placi, Freya, spuse Clem. Eşti o persoană reconfortantă; arăţi pe faţă că nu mă simpatizezi.

Nu părea deranjat; bădăranii de felul lui Clem Gaines nu erau niciodată.

— Hai să mergem undeva, Freya, şi să aflăm pe loc dacă, spre *norocul* nostru, tu şi cu mine…

Se întrerupse, pentru că în încăpere intrase un vug.

Jean Blau, punându-şi haina, mormăi:

— Uite, vrea să fie prietenos. Mereu vor asta.

Se îndepărtă de el.

Soţul ei, Jack Blau, se uită în jur după bastonul-de-vug al grupului.

— O să-l împung de câteva ori şi-o să plece, zise el.

— Nu, protestă Freya. Nu face nici un rău…

— Are dreptate, întări şi Silvanus Angst; era la bufet, preparându-şi un ultim pahar de băutură.

— Pune-i doar puţină sare…

Chicoti.

Vugul părea să-l fi ales pe Clem Gaines. Te place, gândi Freya. Ce-ar fi să te duci undeva cu el, în locul meu?

Dar asta nu era drept faţă de Clem, pentru că nici unul dintre ei nu se înhăita cu foştii adversari; pur şi simplu nu se făcea, în ciuda eforturilor depuse de titanieni pentru a vindeca vechea ruptură a antipatiei din timpul războiului. Erau o formă de viaţă bazată pe siliciu, nu pe carbon; ciclul lor biologic era lent şi presupunea, în calitate de catalizator metabolic, metan în loc de oxigen. Şi erau bisexuali… ceea ce se potrivea mai curând unui sistem non-Posesor.

— Înţeapă-l, îl îndemnă Bill Calumine pe Jack Blau.

Cu bastonul-de-vug, Jack împunse citoplasma gelatinoasă a vugului.

— Du-te acasă, îi vorbi el tăios.

Rânji spre Bill Calumine.

— Poate că ne putem distra puţin pe seama lui. Hai să încercăm să-l atragem într-o discuţie. Hei, vuguleţ, îţi place să stai la taclale?

De îndată, gândurile titanianului veniră cu înflăcărare spre ei, adresate tuturor fiinţelor umane din apartamentul comun.

— S-a raportat vreo sarcină? Dacă da, dotările noastre

medicale sunt disponibile şi vă îndemnăm să…

— Ascultă, vuguleţ, îl întrerupse Bill Calumine, dacă avem vreun pic de noroc, o să-l păstrăm pentru noi. E semn de ghinion să-ţi spunem ţie; toată lumea ştie asta. Cum se face că *tu* nu ştii?

— Ştie, replică Silvanus Angst. Doar că nu-i place să se gândească la aşa ceva.

— Ei bine, e timpul ca vugii să înfrunte realitatea, comentă Jack Blau. Nu ne plac şi asta e. Vino, îşi chemă soţia. Să mergem acasă!

Nerăbdător, îi făcu semn lui Jean să vină spre el.

Ceilalţi membri ai grupului ieşiră pe rând din cameră şi coborâră treptele din faţă ale clădirii, spre maşinile parcate acolo. Freya se trezi lăsată singură cu vugul.

— N-a fost nici o sarcină în grupul nostru, îi spuse ea, răspunzându-i la întrebare.

— Tragic, rosti vugul în gând.

— Dar o să fie, continuă Freya. Ştiu că o să avem *noroc* în curând.

— De ce este grupul vostru, în special, atât de ostil faţă de noi? întrebă vugul.

Freya răspunse:

— Păi, vă socotim responsabili pentru sterilitatea noastră; ştii asta.

Şi în special aruncătorul nostru de zar, Bill Calumine, gândi ea.

— Dar a fost arma voastră, protestă vugul.

— Nu, nu a noastră. A Chinezilor Roşii.

Vugul nu pricepu deosebirea.

— În orice caz, noi facem tot ce putem ca să…

— Nu vreau să discut despre asta, i-o reteză Freya. Te rog!

— Lăsaţi-ne să vă ajutăm, imploră vugul.

Ea se răsti:

— Du-te dracului!

Şi ieşi din apartament, coborând treptele până în stradă şi îndreptându-se spre maşină.

Aerul rece şi întunecat al nopţii din Carmel, California, o înviora; inspiră adânc, ridicând ochii spre stele, şi mirosi prospeţimea şi parfumurile noi, curate. Maşinii îi ceru:

— Deschide uşa; vreau să intru.

— Da, doamnă Garden. Uşa maşinii se deschise.

— Nu mai sunt doamna Garden; sunt doamna Gaines.

Intră şi se aşeză la comanda manuală.

— Încearcă să ţii drumul drept!

— Da, doamnă Gaines.

De îndată ce introduse cheia, motorul porni.

— Pete Garden a plecat deja?

Cercetă din priviri strada mohorâtă şi nu zări maşina lui Pete.

— Cred că da.

Se simţi tristă. Ar fi fost frumos să şadă aici, afară, sub stele, atât de târziu în noapte, şi să stea puţin de vorbă unul cu altul. Ca şi cum am fi căsătoriţi încă... la naiba cu Jocul, se gândi ea, şi cu aruncările sale. La naiba cu *norocul* însuşi, sau cu ghinionul; după cât se pare, asta-i tot ce avem, mai nou. Suntem o rasă însemnată!

Duse ceasul de mână la ureche şi acesta îi spuse cu vocea lui subţirică:

— Două şi cincisprezece dimineaţa, doamnă Garden.

— Doamnă Gaines, scrâşni ea.

— Două şi cincisprezece dimineaţa, doamnă Gaines. Câţi oameni, se întrebă ea, mai sunt în viaţă pe suprafaţa Pământului în acest moment? Un milion? Două milioane? Câte grupuri, jucând Jocul? Cu siguranţă nu mai mult de câteva sute de mii. Şi, de fiecare dată când avea loc un accident fatal, populaţia descreştea iremediabil cu încă unul.

Automat, băgă mâna în torpedoul maşinii şi bâjbâi după o fâşie îngrijit împăturită de hârtie-de-iepure, aşa cum era ea numită. Găsi o foiţă – era de tip vechi, nu dintre cele noi – o despături, o puse între dinţi şi muşcă.

În lumina orbitoare a becului din cupola maşinii, examină fâşia de hârtie-de-iepure. Un iepure mort, se

gândi ea, aducându-şi aminte de vremurile de demult (dinainte de naşterea sa) când un iepure trebuia să moară pentru a determina faptul în discuţie. Fâşia, în lumina domului, era albă, nu verde… Nu era însărcinată, aşadar. Mototolind fâşia, o aruncă în jgheabul de evacuare al maşinii, care-o incineră instantaneu. Fir-ar să fie, se gândi Freya, nefericită. Ei, dar la ce mă aşteptam?

Maşina se ridică de pe sol şi porni spre destinaţia cerută din Los Angeles.

Totuşi era prea devreme să vorbească despre *norocul* ei cu Clem, îşi dădu seama femeia. Evident! Asta o înveseli. Încă o săptămână sau două şi poate apare ceva…

Bietul Pete, îşi aminti ea. Nici măcar n-a dat un trei, deci nu e cu adevărat înapoi în Joc. Ar trebui să trec pe la posesiunea lui din Marin County? Să văd dacă-i acolo? Dar era atât de beat, atât de neînţelegător… atât de dureros de dezagreabil în noaptea asta! Totuşi nu există nici o lege sau regulă care să ne împiedice să ne întâlnim în afara Jocului. Şi totuşi la ce-ar servi? N-am avut *noroc,* Pete şi cu mine – îşi dădu ea seama –, în ciuda sentimentelor dintre noi.

Radioul din maşină porni brusc; auzi indicativul unui grup din Ontario, Canada, transmiţând cu mare entuziasm pe toate frecvenţele.

— Aici Coliba Cărţii Perei, anunţă bărbatul triumfător. În seara asta, la ora zece, după fusul nostru orar, am avut *noroc!* O femeie din grupul nostru, doamna Don Palmer, a muşcat hârtia-de-iepure fără vreun strop de speranţă mai mult ca de obicei, şi – ce credeţi?…

Freya închise radioul.

Când ajunse în fostul lui apartament neluminat şi nefolosit din San Rafael, Pete Garden se îndreptă imediat spre dulăpiorul cu medicamente din baie, să vadă ce tratament ar putea găsi. N-o să adorm niciodată altfel – ştia asta. În cazul său, era o poveste veche. Snoozex? Acum îi trebuiau trei pastile de 25 de miligrame ca să aibă

vreun efect; luase prea multe, pentru prea multă vreme. Îmi trebuie ceva mai puternic, socoti el. Există întotdeauna fenobarbitalul, dar te năuceşte pentru toată ziua următoare. Hidrobromură de scopolamină… aş putea încerca asta.

Sau, îşi zise, aş putea încerca ceva mult mai tare. Emfital.

Trei dintr-astea, se gândi el, şi nu m-aş mai trezi niciodată. Nu cu capsulele puternice pe care le am. Acum… ţinu capsulele în palmă, în timp ce stătea în picioare, cugetând. Nimeni nu m-ar deranja, nimeni n-ar interveni…

Dulăpiorul de medicamente vorbi:

— Domnule Garden, din cauza stării în care vă aflaţi, stabilesc legătura cu doctorul Macy din Salt Lake City.

— N-am nici o stare, se repezi Pete.

Puse repede capsulele de emfital înapoi în flaconul lor.

— Vezi?

Aşteptă.

— A fost doar ceva trecător, un gest…

Şi iată-l, stăruind pe lângă Efectul Rushmore al dulăpiorului său de medicamente. Macabru…

— În regulă? întrebă plin de speranţă.

Un clic. Dulăpiorul se închise singur.

Pete oftă uşurat.

Se auzi soneria de la uşă. Acum ce mai era? îşi spuse traversând apartamentul cu miros slab de mucegai, în timp ce mintea îi era încă îndreptată spre ce-ar fi putut lua pe post de somnifer fără să activeze circuitul de alarmă al Efectului Rushmore. Deschise uşa.

În cadrul acestei stătea blonda fosta lui soţie, Freya.

— Bună, rosti ea cu calm.

Intră în apartament, plutind pe lângă el, foarte stăpână pe sine, ca şi cum ar fi fost absolut firesc să-l caute în timp ce era căsătorită cu Clem Gaines.

— Ce ţii în pumn? se interesă ea.

— Şapte tablete de Snoozex, recunoscu Pete.

— O să-ţi dau ceva mai bun de-atât. E tot mai răspândit…

Freya cotrobăi în geanta sa din piele, model de poştaş.

— Un produs nou-nouţ, scos în New Jersey de către o firmă farmaceutică autofab. Uite!

Îi întinse o capsulă-retard mare, albastră.

— Nerduwel, spuse ea, apoi râse.

— Ha, ha, replică Pete, deloc amuzat.

Era o glumă. *Ne'er-do-well*[1]*.*

— De-asta ai venit?

Pentru că-i fusese soţie şi parteneră de Cacealma vreme de mai mult de trei luni, îi cunoştea desigur insomnia cronică.

— Am o mahmureală, o informă el. Şi, cum prea bine ştii, în seara asta am pierdut Berkeley în favoarea lui Walt Remington. Aşa că nu sunt în stare să fac haz în momentul ăsta.

— Atunci fă-mi nişte cafea, ceru Freya.

Îşi scoase jacheta tivită cu blană şi o puse pe un scaun.

— Sau dă-mi voie s-o fac eu pentru tine…

Cu simpatie, adăugă:

— Arăţi groaznic!

— Berkeley – oricum, de ce-am pus titlul de posesiune în joc? Nici măcar nu-mi aduc aminte. Dintre toate proprietăţile… Trebuie să fi fost un impuls autodistructiv.

Tăcu, apoi continuă:

— Venind pe drum încoace, am prins un câştig total în Ontario.

— Am auzit, încuviinţă ea.

— Sarcina lor te încurajează sau te deprimă?

— Nu ştiu, răspunse Freya pe ton sumbru. Mă bucur pentru ei. Dar…

Se învârti prin apartament cu braţele încrucişate.

— Pe mine mă deprimă, zise Pete. Puse un ibric cu apă pe plita din bucătărie.

---

1 Bun de nimic (în lb. engleză în original).

— Mulţumesc, fluieră ibricul – ori, mai curând, Efectul său Rushmore.

Freya vorbi:

— Am putea avea o relaţie în afara Jocului, îţi dai seama. S-a mai întâmplat…

— N-ar fi drept faţă de Clem.

Încerca pentru Clem Gaines un sentiment de camaraderie, care – cel puţin temporar – depăşea sentimentele pentru ea.

Şi, în orice caz, era curios în legătură cu viitoarea lui soţie; mai devreme sau mai târziu avea să dea un trei…

2

În dimineaţa următoare, Pete Garden fu trezit de un sunet atât de minunat, încât sări din pat şi rămase ţeapăn în picioare, ascultând. Auzea copii… Se dondăneau, undeva dincolo de fereastra apartamentului său din San Rafael.

Erau un băiat şi o fată, iar Pete se gândi: aşadar au existat naşteri în acest district de când am fost eu ultima oară pe-aici! Şi încă din părinţi care nu sunt Posesori, ci non-P. Fără proprietăţi care să le permită accesul la Joc. Abia îi venea să creadă; ar trebui să le dăruiască părinţilor un orăşel… San Anselmo sau Ross, sau chiar pe amândouă, socoti el. Merită o ocazie să joace. Dar poate că nu vor…

— Tu eşti unul, declara fata mânioasă.

— Tu eşti altul, se auzea vocea băiatului, încărcată de acuzaţii.

— Dă-mi asta!

Zgomote ale unei înfruntări fizice.

Pete aprinse o ţigară, apoi îşi găsi hainele şi începu să se îmbrace.

În colţul camerei, rezemată de perete, o puşcă MV-3… o zări cu coada ochiului şi se opri, invadat de amintirea a tot ceea ce însemnase acea veche şi straşnică armă. Cândva, fusese pregătit să alunge Chinezii Roşii cu această puşcă. Dar nu avusese parte s-o folosească vreodată, deoarece Chinezii Roşii nu apăruseră nicicând… cel puţin, nu în persoană. Reprezentanţii lor, sub forma radiaţiei Hinkel, sosiseră totuşi, dar nici o cantitate de puşti MV-3 împărţite armatei cetăţenilor din California n-ar fi putut înfrânge asta. Radiaţia, emisă de un satelit Wasp-C, îşi făcuse treaba aşteptată şi Statele Unite pierduseră. Însă nici China Populară nu câştigase. Nimeni nu câştigase… Undele radiaţiei Hinkel, răspândite pe scară mondială, avuseseră grijă de asta, fie ele binecuvântate!

Traversând încăperea, Pete luă în mână puşca MV-3 şi o ţinu ca în urmă cu multă vreme, în tinereţe. Această armă, îşi dădu el seama, era veche de aproape o sută treizeci de ani. De două ori antichitate… Ar mai putea trage? Cui îi păsa? Acum nu mai aveai pe cine să omori cu ea. Numai un psihopat putea găsi motive să ucidă, în oraşele aproape goale ale Pământului. Şi chiar şi un psihopat ar fi putut să reflecteze asupra situaţiei şi să se răzgândească. La urma urmei, cu mai puţin de zece mii de oameni în toată California… Puse arma la loc, cu grijă.

În orice caz, puşca nu fusese la origine o armă antipersonal; A-cartuşele sale micuţe fuseseră menite să străpungă învelişul blindat al tancurilor sovietice TL-90 şi să le paralizeze. Amintindu-şi filmele de antrenament ce-i fuseseră arătate de ofiţerii superiori ai Armatei a Şasea, Pete se gândi: Mi-ar plăcea să zăresc o „mare umană” zilele astea. Chinezi sau nu… ne-ar putea fi de folos.

Te salut, Bemhardt Hinkel, îşi zise el caustic. Inventatorul omenos al ultimului răcnet în materie de arme nedureroase… nu, nu duruse; aveai dreptate. N-am simţit nimic, nici măcar n-am ştiut. Şi-apoi…

Extirparea glandei Hynes la cât mai mulţi oameni posibil fusese iniţiată ca unică soluţie, şi nu se dovedise o risipă de efort; doar datorită acesteia mai existau astăzi oameni în viaţă. Iar anumite combinaţii de bărbaţi şi femei încă nu erau sterile; nu se putea vorbi deci de o stare absolută. În teorie, suntem capabili să avem copii; de fapt, unii dintre noi, puţini, au.

Copiii de dincolo de fereastră, de exemplu…

Pe stradă, un vehicul de întreţinere homeostatic foşnea, adunând gunoiul şi verificând creşterea plantelor de pe peluze, mai întâi pe o parte a străzii şi apoi pe cealaltă. Zumzăitul constant al maşinii acoperea glasurile copiilor.

Oraşul gol e păstrat curat, îşi spuse Pete, în timp ce maşina se oprise şi-şi trimisese pseudopodele să bâjbâie insistent într-un tufiş de camelii. Ori, mai degrabă, oraşul aproape gol – vreo zece-doisprezece oameni non-P locuiau

acolo, cel puţin potrivit recensământului care-i fusese arătat ultima oară.

În spatele vehiculului de întreţinere venea o a doua maşinărie, încă şi mai complicată; ca un gândac enorm cu douăzeci de picioare, se propulsa de-a lungul aleii încinse şi cu miros de putrefacţie. Vehiculul de reparaţii avea să reconstruiască tot ceea ce căzuse în ruină. Pete ştia; avea să panseze rănile oraşului, să oprească deteriorarea înainte de a începe. Şi pentru ce? Pentru cine? Bune întrebări… Poate că vugilor le plăcea să privească de pe sateliţii lor de observaţii şi să vadă o civilizaţie intactă, în locul unor simple ruine?

Aruncând ţigara, Pete se duse în bucătărie, sperând să găsească ceva de mâncare pentru micul dejun. Nu mai locuise în acest apartament de câţiva ani, cu toate acestea deschise frigiderul etanş, cu pereţi vidaţi, şi găsi în el şuncă, lapte şi ouă, pâine şi gem, totul în stare bună, adică exact ceea ce-i era necesar pentru masa de dimineaţă. Înaintea lui Pete, aici fusese Posesor Rezident Antonio Nardi; fără îndoială, el lăsase alimentele, neştiind că era pe cale să-şi piardă titlul în Joc şi să nu se mai întoarcă niciodată.

Dar exista ceva mai important decât micul dejun, ceva ce Pete trebuia să facă mai întâi.

Dând un clic pe vidfon, rosti:

— Aş dori cu Walter Remington, din Contra Costa County.

— Da, domnule Garden, răspunse vidfonul.

După o pauză, ecranul se lumină.

— Bună…

Trăsăturile aspre, alungite, ale lui Walt Remington îşi făcură apariţia; acesta se uită indiferent la Pete.

Încă nu se bărbierise în acea dimineaţă; părul ţepos îi acoperea maxilarele, iar ochii mici şi tiviţi cu roşu îi erau umflaţi din cauza lipsei de somn.

— De ce atât de devreme? mormăi el.

Era încă în pijama.

Pete întrebă:

— Îţi aduci aminte ce s-a întâmplat azi-noapte?

— O, da! Sigur!

Walt încuviinţă, netezindu-şi părul dezordonat.

— Am pierdut Berkeley în favoarea ta. Nu ştiu de ce l-am pus ca miză... A fost posesiunea mea, reşedinţa mea, ştii?

— Ştiu, răspunse Walt.

Trăgând adânc aer în piept, Pete continuă:

— Schimb cu tine trei oraşe din Marin County pentru el: Ross, San Rafael şi San Ansemo. Îl vreau înapoi; vreau să locuiesc acolo!

Walt sublinie:

— Poţi locui în Berkeley... Ca rezident non-P, desigur, nu ca Posesor.

— Nu pot trăi aşa, replică Pete. Vreau să fie al meu, nu să fiu doar un intrus. Hai, Walt; tu n-ai intenţia să locuieşti în Berkeley. Te cunosc. E prea frig şi prea multă ceaţă pentru tine. Ţie-ţi place clima de vale călduroasă, ca la Sacramento. Ca acolo unde eşti acum, în Walnut Creek.

— E-adevărat, zise Walt. Dar... nu pot schimba Berkeley cu tine, Pete!

Apoi recunoscu, cu greutate:

— *Nu-l mai am...* Când am ajuns acasă, astă-noapte, mă aştepta deja un broker. Nu mă întreba de unde aflase că l-am căpătat de la tine, dar ştia. Reprezenta nişte mahări, afacerişti din est, Matt Pendleton Associates...

Walt arăta posomorât.

— *Şi le-ai vândut lor Berkeley?*

Lui Pete abia dacă-i venea să creadă. Însemna că cineva care nu făcea parte din grupul lor reuşise să cumpere în California!

— De ce-ai făcut-o? întrebă el.

— Mi-au dat în schimb Salt Lake City, răspunse Walt, cu mândrie posacă. Cum aş fi putut să refuz? Acum pot intra în grupul colonelului Kitchener; joacă în Provo, Utah. Îmi pare rău, Pete...

Avea o înfăţişare vinovată.
— Îmi închipui că eram puţin ameţit... Oricum, în acel moment părea o ofertă prea bună ca s-o refuz.
Pete vru să ştie:
— Pentru cine a cumpărat-o Pendleton Associates?
— N-au spus.
— Şi tu n-ai întrebat?
— Nu, admise Walt mohorât. N-am întrebat. Bănuiesc că ar fi trebuit.
Pete aproape că ţipă:
— Vreau Berkeley înapoi! O să dau de urma titlului şi-o să-l recuperez, chiar dacă pentru asta ar trebui să ofer la schimb tot Marin County... Şi, între timp, abia aştept să te bat la vremea Jocului; pregăteşte-te să-ţi iau tot ce ai – indiferent cine e partenerul tău!
Cu un gest de animal rănit, închise vidfonul. Ecranul se întunecă.
Cum putea Walt să facă aşa ceva? se întrebă. Să transfere titlul cuiva din afara grupului – şi tocmai cuiva din Est!
Trebuie să aflu pe cine reprezintă Pendleton Associates într-o afacere ca asta, îşi spuse.
Avea însă un sentiment – acut şi rău-prevestitor – că ştia deja.

3

Era o dimineaţă foarte bună pentru domnul Jerome Luckman din New York City. Pentru că – îi fulgeră prin minte chiar din clipa în care se trezi – azi era prima lui zi din viaţă în care deţinea Berkeley, California. Acţionând prin Matt Pendleton Associates, reuşise în sfârşit să obţină o halcă excelentă de proprietate imobiliară în California, iar asta însemna că acum putea fi prezent din umbră în repriza de Joc a grupului Drăgălaşa Vulpe Albastră, care se întâlnea la Carmel în fiecare noapte. Iar Carmel părea un orăşel aproape la fel de plăcut ca şi Berkeley…

— Sid, strigă el. Vino în biroul meu!

Luckman se lăsă pe spate în scaun, pufăind din ţigara mexicană *delicado* pe care obişnuia s-o fumeze după masa de dimineaţă.

Secretarul lui, non-Posesorul Sid Mosk, deschise uşa biroului şi vârî capul înăuntru.

— Da, domnule Luckman!

— Adu-mi-l pe precogul ăla, zise Luckman. În sfârşit am o întrebuinţare pentru el…

O întrebuinţare, se gândi el, care justifică riscul excluderii din Joc.

— Cum îl cheamă? Dave Mutreaux sau cam aşa ceva…

Luckman păstra o amintire destul de înceţoşată despre intervievarea precogului, dar un om cu situaţia lui vedea atâţia oameni în fiecare zi… Şi, la urma urmei, New York City era bine populat; aproape cincisprezece mii de suflete! Mulţi erau copii, aşadar locuitori noi.

— Ai grijă să urce prin spate, preciză Luckman. Nu vreau să-l vadă nimeni!

Avea o reputaţie de păstrat. Iar situaţia se dovedea delicată.

Era ilegal, desigur, să aduci în Joc o persoană cu talente psionice, pentru că Psi, în termenii de derulare a

Jocului, reprezenta o formă de a trişa, pur şi simplu. De ani de zile, EEG-urile – electroencefalogramele – fuseseră folosite în mod obişnuit de către multe grupuri, dar practica dispăruse. Cel puţin aşa spera Luckman. Cu siguranţă nu se mai făceau în Est, pentru că toţi oamenii-psi erau cunoscuţi, iar Estul dădea tonul pentru toată ţara, nu-i aşa?

Una dintre pisicile lui Luckman, un motan cu părul scurt, cenuşiu cu alb, sări pe birou; bărbatul scărpină absent pisica sub bărbie, gândindu-se la el însuşi. Dacă nu reuşesc să-l strecor pe precogul ăsta în grupul Drăgălaşei Vulpi Albastre, cred c-o să mă duc chiar eu. Adevărat, nu mai jucase Jocul de un an sau mai mult… dar fusese cel mai bun jucător din zonă. Cum altfel ar fi putut deveni Posesorul Ariei Metropolitane New York City? Şi existase o concurenţă puternică în acele zile. Concurenţă pe care Luckman o transformase în non-P de unul singur.

Nu mă poate bate nimeni la Cacealma, îşi zise Luckman. *Toată lumea ştie asta.* Totuşi, cu un precog… devenea un lucru sigur. Şi-i plăcea ideea unui lucru sigur pentru că, deşi era expert în Cacealma, nu-i plăcea să rişte. Nu jucase pentru că-i plăcea; jucase ca să câştige.

De exemplu, îl nimicise de-a dreptul pe marele Jucător Joe Schilling. Acum, Joe conducea o prăvălie de discuri vechi de fonograf în New Mexico; zilele lui în Joc se terminaseră.

— Îţi aduci aminte cum l-am bătut pe Joe Schilling? îl întrebă Jerome pe Sid. Acea ultimă partidă încă îmi stăruie în minte, fiecare amănunt al său… Joe a aruncat un cinci cu zarul şi a luat o carte din pachetul al cincilea. S-a uitat la ea multă vreme, prea multă. Am ştiut atunci că urma să joace la cacealma. În cele din urmă, şi-a mutat piesa cu opt careuri în faţă; asta îl ducea într-un careu cu câştiguri de vârf; ştii, acela cu moştenirea de o sută cincizeci de mii de dolari de la un unchi mort. Piesa lui stătea în careul ăla şi m-am tot uitat la ea…

Avea probabil un strop de talent psionic propriu, pentru

că i se păruse că putea cu adevărat să citească în mintea lui Joe Schilling. Ai tras un şase, simţise el cu o convingere absolută. Mutarea ta cu opt careuri în faţă e un bluf!

Zisese asta cu voce tare, dând pe faţă cacealmaua lui Schilling. La vremea aceea, Joe era Posesorul oraşului New York şi putea bate pe oricine la Joc; rareori se întâmpla ca vreun jucător să conteste vreuna dintre mutările lui Joe.

Ridicându-şi capul mare, zburlit şi bărbos, Joe Schilling îl privise pe Luckman. Se lăsase tăcerea. Toţi jucătorii aşteptau.

— Vrei cu adevărat să vezi cartea pe care-am tras-o? întrebase Joe Schilling.

— Da.

Aşteptase, incapabil să respire; îl dureau plămânii. Dacă se înşela, dacă acea carte era un opt, atunci Joe Schilling câştigase din nou şi strânsoarea sa asupra oraşului New York era încă şi mai sigură.

Joe Schilling spusese încet:

— Era un şase.

Întorsese cartea. Luckman avusese dreptate; fusese vorba de un bluf.

Iar titlul de proprietate asupra Ariei Metropolitane New York City devenise al lui!

Motanul de pe biroul lui Luckman căscă, sperând să capete micul dejun; Luckman îl împinse deoparte şi animalul sări pe podea.

— Parazitule, îl apostrofă Luckman, dar ţinea la motan; credea cu sfinţenie că pisicile aduc noroc. Avusese doi motani cu el în apartamentul comun, în acea noapte în care îl bătuse pe Joe Schilling; poate că ei o făcuseră, mai degrabă decât un talent psionic latent.

— Îl am pe Dave Mutreaux pe vidfon, anunţă secretarul. Aşteaptă pe fir. Vreţi să vorbiţi cu el personal?

— Dacă e un precog autentic, zise Luckman, ştie deja ce vreau, aşa că nu-i nevoie ca eu sau oricine altcineva să vorbească cu un *zwepp.*

Paradoxurile precogniţiei îl amuzau şi-l enervau întotdeauna.

— Întrerupe legătura, Sid. Dacă până la urmă nu apare, dovedeşte că nu-i bun de nimic.

Ascultător, Sid întrerupse legătura; ecranul se stinse.

— Insă dă-mi voie să-ţi atrag atenţia, observă Sid, că n-ai vorbit niciodată cu el, aşa că n-a avut niciodată nimic de prevăzut. Nu-i aşa?

— Poate prevedea întrevederea reală cu mine, răspunse Luckman. Aici, în biroul meu. Când îi dau instrucţiunile.

— Îmi închipui că aşa e, admise Sid.

— Berkeley… rosti Luckman gânditor. N-am mai fost pe-acolo de optzeci sau nouăzeci de ani…

Ca multor Posesori, nu-i plăcea să intre într-o zonă ce nu-i aparţinea; poate că era doar o superstiţie, dar socotea acest lucru ca fiind în mod categoric aducător de ghinion.

— Mă întreb dacă prin locurile alea mai e ceaţă, ca pe vremuri. Ei, o să văd în curând…

Din sertarul biroului scoase titlul de posesiune pe care i-l trimisese brokerul.

— Hai să vedem cine-a fost ultimul Posesor, zise el, citind actul. Walter Remington; el e cel care l-a câştigat astă-noapte, apoi l-a vândut imediat. Iar înaintea lui… un tip pe nume Peter Garden. N-aş fi surprins dacă acest Peter Garden ar fi al naibii de furios în momentul ăsta – sau atunci când va afla. Probabil îşi imaginează c-o să recâştige titlul…

Dar n-o să-l câştige niciodată, îşi zise Luckman. Nu de la mine, în orice caz.

— Ai de gând să zbori până acolo? întrebă Sid.

— Exact, răspunse Luckman. Imediat după ce-mi fac bagajele. Mă duc să-mi aranjez o reşedinţă de vacanţă în Berkeley, presupunând că-mi place… Şi presupunând că n-a căzut în ruină. Un lucru pe care nu-l suport este un oraş ruinat; nu mă deranjează să fie gol, la asta te aştepţi. Dar ruina…

Fu străbătut de un frison. Dacă exista ceva care cu

siguranţă purta ghinion, acesta era un oraş căzut în ruină, aşa cum se întâmplase cu multe dintre aşezările din sud. La începuturi, fusese Posesor pentru câteva oraşe din Carolina de Nord. N-avea să uite niciodată experienţa *fshnuger.*

Sid întrebă:

— Aş putea fi eu Posesor onorific, cât timp eşti plecat?

— Sigur, încuviinţă Luckman cu exuberanţă. O să te trec pe un sul de pergament cu litere de aur şi o să-l pecetluiesc cu ceară roşie şi cu panglică…

— Adevărat? exclamă Sid, privindu-l nesigur.

Luckman izbucni în râs.

— Ţi-ar plăcea asta, e foarte pompos. Cam ca Pooh-bah din *Mikado.* Lordul Mare Posesor Onorific al oraşului New York – iar pe margine să fie trecut cuantumul taxelor. E bine aşa?

Roşind, Sid murmură:

— Observ că ai muncit mult, vreme de aproape şaizeci şi cinci de ani infernali, ca să ajungi să fii Posesor pentru această zonă…

— Asta datorită planurilor mele sociale de a îmbunătăţi mediul, zise Luckman. Când am preluat titlul de proprietate, mai erau pe-aici doar vreo câteva sute de oameni. Acum, uită-te la populaţie! Mi se datorează mie – nu direct, ci pentru că am încurajat oamenii non-P să joace Jocul, strict pentru combinarea şi recombinarea partenerilor, nu-i aşa?

— Sigur, domnule Luckman, confirmă Sid. Aşa e.

— Iar datorită acestui lucru, au fost descoperite perechi fertile care altfel nu s-ar fi cuplat niciodată, corect?

— Da, răspunse Sid, dând din cap. La fel de uşor cum te joci ca să aduci de unul singur înapoi rasa umană…

— Să nu uiţi asta, zise Luckman.

Aplecându-se, ridică o altă pisică, o femelă neagră, din rasa Manx.

— Te iau cu mine, îi spuse el pisicii în timp ce-o mângâia. O să iau poate şase sau şapte pisici cu mine,

hotărî el. Să-mi poarte noroc…

Şi – cu toate că nu rostise asta cu voce tare – pentru companie… Nimeni nu-l plăcea pe Coasta de Vest; oamenii lui non-P nu aveau să fie acolo, să-l salute de fiecare dată când se aventura pe afară. Gândindu-se la asta, se simţi trist. Dar, îşi spuse, după ce voi fi locuit la faţa locului o vreme, îl voi reclădi, ca pe New York; nu va mai fi o pustietate bântuită de trecut…

Fantome, cugetă el, ale vieţii noastre aşa cum a fost pe vremea în care populaţia umplea planeta până la refuz, revărsându-se pe Lună şi chiar pe Marte. Populaţii întregi pe punctul de a migra, când ticăloşii ăia tâmpiţi, Chinezii Roşii, au trebuit să folosească invenţia est-germană a fostului nazist, acel… nici măcar nu se putea *gândi* la cuvintele cu care să-l descrie pe Berahardt Hinkel. Păcat că Hinkel nu mai e în viaţă, îşi zise Luckman. Mi-ar plăcea să rămân vreo câteva minute singur cu el. Fără ca nimeni să se uite…

Singurul lucru bun ce se putea spune despre radiaţia Hinkel era că ajunsese până la urmă şi în Germania de Est!

Exista o singură persoană care-ar fi putut să ştie cine se afla în spatele firmei Matt Pendleton Associates, decise Pete Garden atunci când ieşi din apartamentul său din San Rafael, grăbindu-se către maşina parcată. Merita un drum în Albuquerque, New Mexico, oraşul colonelului Kitchener. Oricum trebuia să mă duc acolo să iau un disc…

Cu două zile în urmă primise o scrisoare de la Joe Schilling, negustorul numărul unu de discuri rare de fonograf din lume; un disc cu Tito Schipa pe care i-l ceruse Pete fusese obţinut în sfârşit şi-l aştepta.

— Bună dimineaţa, domnule Garden, i se adresă maşina în timp ce descuia uşa cu cheia.

— Bună, răspunse Pete, preocupat.

Acum, de pe aleea clădirii cu apartamente de pe partea cealaltă a străzii, cei doi copii pe care-i auzise mai devreme ieşiră să se uite la el.

— Tu eşti Posesorul? întrebă fetiţa.

Îi văzuseră însemnele, banderola în culori vii.

— Nu te-am mai văzut niciodată până acum, domnule Posesor, continuă fetiţa, cu veneraţie.

Avea, ghici Pete, cam opt ani.

Le explică:

— Asta-i pentru că n-am mai fost pe-aici, în Marin County, de ani de zile.

Păşind către ei, îi întrebă:

— Cum vă cheamă?

— Eu sunt Kelly, răspunse băiatul.

Părea să fie mai tânăr decât fata, se gândi Pete. Şase ani, poate, cel mult… Era bucuros să-i aibă în zona asta.

— Iar pe sora mea o cheamă Jessica. Şi avem şi o soră mai mare, Mary Anne, care nu-i aici; e la San Francisco, la şcoală.

Trei copii într-o singură familie! Impresionat, Pete întrebă:

— Care e numele vostru de familie?

— Meclain, zise fata.

Cu mândrie, adăugă:

— Mama şi tata sunt singurii oameni din California cu trei copii!

Putea crede asta.

— Mi-ar plăcea să-i cunosc, le spuse el.

Fetiţa Jessica arătă cu mâna:

— Locuim acolo, în casa aia. E ciudat că nu-l cunoşti pe tata, din moment ce eşti Posesor. Tatăl meu a organizat serviciul de întreţinere şi de măturat străzile; a vorbit cu vugii despre asta şi ei au fost de acord să trimită maşinile aici.

— Vouă nu vă e frică de vugi, nu-i aşa? observă Pete.

— Nu.

Puştii dădură din cap.

— Am dus un război împotriva lor, le reaminti el celor doi copii.

— Dar asta a fost cu multă vreme în urmă, zise fetiţa.

— Adevărat, replică Pete. Ei bine, eu sunt de acord cu atitudinea voastră.

Îşi dorea s-o fi împărtăşit şi el.

Din casa din josul străzii apăru o femeie zveltă, îndreptându-se în direcţia lor.

— Mamă! strigă micuţa Jessica entuziasmată. Uite, e Posesorul nostru!

Femeia, brunetă şi atrăgătoare, sprintenă şi cu un aer tineresc, purtând o salopetă şi o cămaşă de bumbac în carouri viu colorate, se apropie.

— Bine-ai venit în Marin County, i se adresă ea lui Pete. Nu te vedem prea des, domnule Garden.

Îi întinse mâna, şi el i-o strânse.

— Te felicit, spuse Pete.

— Pentru că am trei copii? surâse doamna Meclain. Aşa cum se spune, e o simplă chestiune de *noroc.* Nu de iscusinţă. Ce părere ai însă despre o ceaşcă de cafea, înainte să pleci din Marin County? La urma urmei, s-ar putea să nu te mai întorci niciodată…

— O să mă întorc.

— Siiigur!

Femeia nu părea convinsă; zâmbetul ei plăcut părea să ascundă o urmă de ironie.

— Ştii, eşti aproape o legendă printre noi, locuitorii non-P din zonă, domnule Garden. Dumnezeule, vom putea să animăm discuţiile pentru multe săptămâni, vorbind despre întâlnirea cu tine!

Pete n-ar fi putut spune cu nici un chip dacă doamna Meclain era sarcastică; în ciuda vorbelor, tonul ei era neutru. Îl zăpăcea şi-l făcea să se simtă încurcat.

— Chiar mă voi întoarce, explică el. Am pierdut Berkeley, unde…

— Oh, exclamă doamna Meclain, dând din cap.

Surâsul ei izbitor, impresionant, se lărgi.

— Înţeleg. Ghinion la Joc… De aceea ai venit să ne vizitezi.

— Sunt pe cale să plec în New Mexico, zise Pete şi urcă

în maşină. Poate ne vom vedea mai târziu.

Închise portiera maşinii.

— Decolează, dădu el instrucţiuni auto-automec-ului.

În timp ce maşina se înălţa, cei doi copii îi făcură semn cu mâna. Doamna Meclain nu. De ce atâta ostilitate? se întrebă Pete. Sau doar îşi imaginase? Poate că detesta existenţa celor două grupuri separate, P şi non-P; poate că simţea că era nedrept ca atât de puţini oameni să aibă o şansă la masa de Joc…

N-aş învinovăţi-o pentru asta, îşi dădu seama Pete. Dar ea nu înţelege că, în orice clipă, oricare dintre noi poate deveni brusc non-P. Nu trebuie decât să ni-l amintim pe Joe Schilling… cândva cel mai mare Posesor din lumea occidentală şi acum non-P probabil pentru tot restul vieţii sale. Separarea nu e chiar atât de imuabilă.

La urma urmei, el însuşi fusese cândva non-P. Obţinuse titlul unei proprietăţi imobiliare în singurul mod legal posibil: îşi pusese numele pe listă şi apoi aşteptase să moară un Posesor, undeva. Urmase regulile stabilite de vugi, ghicise o anumită zi, o lună şi un an. Şi, bineînţeles, aprecierea lui fusese norocoasă; pe 4 mai 2143, un Posesor pe nume William Rust Lawrence murise, ucis într-un accident de maşină în Arizona. Iar Pete devenise moştenitorul lui, îi moştenise proprietăţile şi intrase în grupul lui de Joc.

Vugilor, jucători până în măduva oaselor, le plăceau asemenea sisteme bazate pe şansă pentru moşteniri. Şi nu puteau suferi sistemele de tip cauză şi efect.

Se întrebă care să fi fost numele mic al doamnei Meclain. Era cu siguranţă drăguţă, cugetă el. O plăcuse, în ciuda atitudinii deosebit de înverşunate; şi-i plăcea mai ales felul în care arăta, cum se purta… Îşi dorea să afle mai multe despre familia Meclain; poate că fuseseră cândva Posesori, după care rămăseseră lefteri? Asta ar explica întreaga situaţie…

Aş putea pune nişte întrebări, îşi zise. La urma urmei, dacă aveau trei copii, erau cu siguranţă binecunoscuţi. Iar

Joe Schilling aude totul… Îl pot întreba pe el.

4

— Sigur, zise Joseph Schilling, croindu-şi drum prin dezordinea totală, plină de praf, a magazinului său de discuri, către apartamentul din spate, acolo unde locuia. O cunosc pe Patricia Meclain. Cum de s-a întâmplat să dai peste ea?

Se întoarse, cu o privire întrebătoare.

Pete răspunse:

— Familia Meclain locuieşte în posesiunea mea.

— Reuşi să deschidă, la rândul său, o trecere printre teancurile de discuri, cutii de ambalaj, scrisori, cataloage şi afişe din trecut.

— Cum naiba găseşti vreodată ceva pe-aici? îl întrebă el pe Joe Schilling.

— Am un sistem anume, răspunse Schilling neclar. Să-ţi spun însă de ce Pat Meclain e atât de înverşunată. A fost cândva Posesor, dar a fost exclusă din Joc.

— De ce?

— Pat e telepată.

Joe Schilling eliberă un loc pe masa din bucătărie şi dădu la iveală două ceşti de ceai fără toartă.

— Ceai Oolong? întrebă.

— Da, aşa, dădu Pete din cap.

— Am găsit discul tău cu *Don Pasquale,* îl anunţă Schilling în timp ce turna ceai dintr-un vas de ceramică neagră. Aria lui Schipa. Da-dum, da-da da… O piesă minunată!

Fredonând, scoase lămâie şi zahăr din dulapul de deasupra chiuvetei pline cu vase. Apoi, cu voce scăzută, adăugă:

— Uite, am un client în prăvălie.

Clipi către Pete şi gesticulă, uitându-se atent dincolo de perdeaua prăfuită şi pătată ce separa apartamentul de magazin. Pete văzu un tânăr înalt, slăbuţ, care examina un

catalog de discuri rufos, ba chiar de-a dreptul străvechi.

— Un zănatic, vorbi încet Schilling. Mănâncă iaurt şi practică yoga. Plus că ia o grămadă de vitamina E – pentru potenţă, cică. Dau peste tot soiul de inşi…

Tânărul strigă cu un glas bâlbâit:

— Spune, ai v-vreun disc cu Claudia Muzio, domnule Sch-Schilling?

— Doar scena scrisorii din *Traviata,* îi replică Schilling, fără să facă nici o mişcare să se ridice de la masă.

Pete zise:

— O găsesc pe doamna Meclain atrăgătoare din punct de vedere fizic.

— O, da. Foarte vioaie… Dar nu-i pentru tine. E ceea ce Jung descrie drept tipul introvertit; au sentimente adânci. Sunt înclinaţi spre idealism şi melancolie. Tu însă ai nevoie de tipul femeii blonde, sclipitoare şi superficiale, cineva care să te înveselească. Cineva care să te scoată din depresiile sinucigaşe în care intri şi ieşi mereu…

Schilling îşi sorbi ceaiul, şi câteva picături îi împroşcară barba deasă, roşcată.

— Ei? Zi ceva! Sau eşti chiar acum într-o stare de depresie?

— Nu, răspunse Pete.

Din partea din faţă a magazinului, tânărul costeliv strigă:

— D-domnule Schilling, pot să ascult discul ăsta cu Gi-Gigli în *Una furtiva lagrima?*

— Desigur, încuviinţă Schilling.

Fredonă aria, absent, scărpinându-se pe obraz.

— Pete, continuă el, ştii, au ajuns la mine nişte zvonuri. Am auzit c-ai pierdut Berkeley…

— Aşa este, recunoscu Pete. Iar Matt Pendleton Associates…

— Ăsta ar fi Norocosul Jerome Luckman, spuse Schilling. *Oy vey,* e un tip tare în Joc; eu sunt cel mai în măsură să ştiu. Acum o să intre în joc alături de grupul tău şi foarte curând o să deţină toată California.

— Nu poate nimeni să joace împotriva lui Luckman şi să-l bată?

— Bineînţeles că da, dădu Joe Schilling din cap. *Eu* pot.

Pete îl privi cu ochii mari.

— Vorbeşti serios? Dar te-a ras; eşti un caz clasic!

— Doar ghinion, replică Schilling. Dacă aş mai fi avut nişte titluri de posesiune să le pun ca miză, dacă aş fi putut să mai rămân puţin…

Pe faţa lui apăru un zâmbet strâmb, mohorât.

— Cacealmaua e un joc fascinant. Ca şi pokerul, combină în mod egal şansa cu talentul; poţi să câştigi cu amândouă sau să pierzi cu amândouă… Eu am pierdut cu cea dintâi, într-un singur tur defavorabil – de fapt, cu o singură presupunere norocoasă a lui Luckman!

— Nici un pic de talent din partea lui…

— La naiba, nu! Luckman este pentru noroc ceea ce sunt eu pentru talent; ar trebui să ni se spună Luckman şi Skillman[2]. Dacă aş căpăta vreodată o miză şi aş putea începe din nou…

Joe Schilling râgâi brusc.

— Scuză-mă!

— Îţi dau eu o miză, zise Pete brusc, dintr-un impuls.

— Nu-ţi poţi permite. Sunt costisitor, pentru că nu încep să câştig imediat. E nevoie de timp pentru ca factorul talent să depăşească toate turele norocoase… cum ar fi aia celebră prin care m-a nimicit Luckman!

În magazinul din faţă răsunară sunetele vocii superbului tenor Gigli; Schilling se opri o clipă să asculte. Dincolo de masă, uriaşul său papagal zbârlit, Eeore, se tot muta de colo până colo în colivia lui, iritat de vocea tăioasă şi limpede. Schilling îi aruncă papagalului o privire plină de reproş.

— *Che gelida manina,* vorbi Schilling. Prima dintre cele două înregistrări pe care le-a făcut Gigli cu aria asta, şi de departe cea mai bună. Ai auzit-o vreodată pe ultima? E din

2 *Luck* - noroc, *skill* - pricepere (în lb. engleză în original).

opera completă şi e atât de proastă, că nu-ţi vine să crezi. Aşteaptă…

Tăcu, ascultând.

— O înregistrare superbă, îi spuse lui Pete. Ar trebui s-o ai în colecţie.

— Nu mă omor după Gigli, replică Pete. Îi tremură vocea prea mult.

— O convenţie, explică Schilling irascibil. Era italian; pentru ei e o tradiţie.

— Schipa nu scotea atâtea tremolouri.

— Schipa era autodidact, adăugă Schilling.

Tânărul înalt şi slab se apropiase, având în mână discul cu Gigli.

— Aş dori să cumpăr asta, domnule Schilling. Cât costă?

— O sută douăzeci şi cinci de dolari, răspunse Schilling.

— Oho, exclamă tânărul posomorât.

Scoase totuşi portofelul

— Foarte puţine înregistrări dintr-astea au supravieţuit războiului cu vugii, explică Schilling, în timp ce luă discul şi începu să-l împacheteze în carton gros.

Apoi în magazin intrară încă doi clienţi, un bărbat şi o femeie, amândoi scunzi şi îndesaţi. Schilling îi salută:

— Bună dimineaţa, Les… Es…

Lui Pete îi zise:

— Aceştia sunt domnul şi doamna Sibley; ca şi tine, împătimiţi ai vocilor. Din Portland, Oregon.

Îl arătă pe Pete.

— Posesorul Peter Garden…

Peter se ridică şi dădu mâna cu Les Sibley.

— Bună, domnule Garden, îl salută Les Sibley, cu tonul deferent folosit de un non-P faţă de un P. Unde aveţi posesiuni?

— Berkeley, răspunse Pete, apoi îşi aduse aminte. Fost în Berkeley, acum în Marin County, California.

— Îmi pare bine, spuse Es Sibley, în stilul ultraservil pe care Pete îl socotea – şi pe care-i socotise întotdeauna –

supărător.

Femeia întinse mâna şi, când el i-o strânse, o găsi moale şi umedă.

— Pariez că aveţi o colecţie cu adevărat minunată; adică, a noastră nu-nseamnă nimic. Doar câteva discuri Supervia...

— Supervia! exclamă Pete, interesat. Ce-aveţi?

Joe Schilling interveni:

— Nu mă poţi elimina, Pete. E o înţelegere nescrisă potrivit căreia clienţii mei nu fac schimb între ei. Dacă o fac, încetez să le mai vând. Oricum, ai toate discurile Supervia pe care le au Les şi Es, şi câteva în plus. Înregistră la casă cei o sută douăzeci şi cinci de dolari obţinuţi din vânzarea discului lui Gigli, iar tânărul înalt şi slab plecă.

— Dumneavoastră care consideraţi că e cea mai bună înregistrare vocală făcută vreodată? îl întrebă Es Sibley pe Pete.

— Aksel Schlitz cântând *Every Valley,* răspunse Pete.

— Absolut de acord, zise Les, dând din cap în semn de încuviinţare.

După ce plecară cei doi Sibley, Pete plăti pentru discul cu Schipa, îl puse pe Joe Schilling să i-l împacheteze mai atent decât de obicei, apoi trase adânc aer în piept şi se întoarse la problema care-i preocupa:

— Joe, poţi să recâştigi Berkeley pentru mine?

Dacă Joe Schilling zicea că da, pentru el era destul.

După o pauză, Joe Schilling răspunse:

— Posibil. Dacă cineva poate, eu sunt ăla. Există o decizie – puţin aplicată – cum că două persoane de acelaşi sex pot juca în calitate de parteneri de Cacealma. Am putea să vedem dacă Luckman va accepta asta; s-ar putea să trebuiască să supunem problema comisarului vug din zona ta, pentru o hotărâre de Joc.

— E vorba de unul care-şi spune U.S. Cummings, zise Pete.

Avusese câteva ciorovăieli cu acel vug; găsise creatura deosebit de sâcâitoare, într-un stil pedant.

— Alternativa, continuă Joe Schilling gânditor, ar fi, desigur, să-mi cedezi temporar titlul asupra uneia dintre zonele care ţi-au rămas, dar, aşa cum am zis mai devreme…

— Nu ţi-ai pierdut îndemânarea? întrebă Pete. Au trecut ani de când n-ai mai jucat Jocul.

— E posibil, recunoscu Schilling. Vom afla în curând, şi sper că la timp. Cred…

Aruncă o privire către magazinul din faţă; un alt auto-automec parcase afară şi tocmai intra o clientă.

Era o fată fermecătoare, aşa că atât Pete, cât şi Joe uitară pe moment de discuţie. Fata, vizibil dezorientată în magazinul haotic, ticsit, se învârtea fără ţintă de la un teanc de obiecte la altul.

— Mai bine mă duc s-o ajut, spuse Joe Schilling.

— O cunoşti? întrebă Pete.

— N-am mai văzut-o niciodată.

Oprindu-se, Joe Schilling îşi îndreptă cravata şifonată, de modă veche, şi îşi netezi vesta.

— Domnişoară, vorbi el, îndreptându-se zâmbind către fată, vă pot ajuta cu ceva?

— Poate, răspunse fata cea roşcată cu voce înceată, sfioasă. Părea timidă; cu ochii plecaţi, evitând privirea atentă a lui Schilling, murmură:

— Aveţi vreun disc de Nats Katz?

— Dumnezeule mare, nu, exclamă Schilling.

Se întoarse şi-i spuse lui Pete:

— Ziua mea e distrusă. O fată drăguţă intră şi cere un disc cu Nats Katz!

Cu amărăciune, se întoarse lângă Pete.

— Cine-i Nats Katz? întrebă acesta.

Fata, scoasă din sfiala ei de uimire, exclamă:

— N-ai auzit niciodată de Nats Katz?

Era limpede că nu-i venea să creadă.

— Păi, e la televizor în fiecare seară; e cea mai mare

vedetă a înregistrărilor din toate timpurile!

Pete explică:

— Domnul Schilling nu vinde şlagăre aici. Domnul Schilling vinde numai piese clasice vechi…

Îi zâmbi fetei. Era greu, cu operaţia asupra glandei Hynes generalizându-se, să apreciezi vârsta unei persoane, dar i se părea că fata roşcată era destul de tânără, poate nu mai mult de nouăsprezece ani.

— Ar trebui să ierţi reacţia domnului Schilling, îi spuse Pete. E un om în vârstă şi a rămas cu tabieturile lui.

Schilling scrâşni:

— Ei, hai. Pur şi simplu nu-mi plac cântăreţii populari de balade…

— *Toată lumea* a auzit de Nats, insistă fata, încă indignată. Chiar şi mama şi tata, iar ei sunt deosebit de *fnool.* Ultimul disc al lui Nats, *Walkin' the Dog,* s-a vândut în peste cinci mii de exemplare. Sunteţi amândoi nişte tipi tare ciudaţi. Adevăraţi *fnools,* pe bune!

Apoi deveni din nou timidă.

— Cred că mai bine plec. La revedere!

O luă spre uşa magazinului.

— Aşteaptă, zise Schilling pe un ton aparte, pornind după ea. Nu te cunosc? N-am văzut la ştiri o imagine cu tine?

— Poate, răspunse fata.

Schilling exclamă:

— Tu eşti Mary Anne Meclain!

Se întoarse spre Pete.

— E al treilea copil al femeii pe care-ai întâlnit-o astăzi. Venirea ei aici înseamnă sincronicitate; îţi aduci aminte de teoria lui Wolfgang Pauli a principiului legăturii acauzale?

Fetei, Schilling îi spuse:

— El e Posesorul pentru zona ta, Mary Anne. Fă cunoştinţă cu Peter Garden.

— Bună, răspunse fata, deloc impresionată. Ei, dar trebuie să plec.

Dispăru pe uşa magazinului şi urcă înapoi în maşină;

Pete şi Joe Schilling rămaseră privind după ea, până când vehiculul decolă şi se îndepărtă.

— Câţi ani crezi că are? întrebă Pete.

— Ştiu câţi are; îmi aduc aminte c-am citit pe undeva… Optsprezece! Este una dintre cei douăzeci şi nouă de studenţi de la Colegiul de Stat din San Francisco, studiază istoria. Mary Anne a fost primul copil născut în San Francisco în ultima sută de ani!

Tonul lui devenise sumbru.

— Dumnezeu să apere lumea, continuă el, dacă i se întâmplă ceva, orice fel de accident sau de boală…

Amândoi tăceau.

— Îmi aduce aminte puţin de mama ei, comentă Pete.

Joe Schilling remarcă:

— E uluitor de atrăgătoare.

Se uită la Pete:

— Bănuiesc că acum te-ai răzgândit; vrei să-i oferi ei o miză în locul meu.

— Probabil că nu a avut niciodată ocazia să joace Jocul.

— Şi asta înseamnă…?

— Că n-ar fi o bună parteneră de Cacealma.

— Corect, încuviinţă Joe. Nici pe departe atât de bună ca mine. Şi nu uita asta! Care-i statutul tău matrimonial în acest moment?

— Când am pierdut Berkeley, Freya şi cu mine ne-am despărţit. Acum e doamna Gaines. Îmi caut o soţie.

— Dar trebuie să ai una care poate juca, zise Joe Schilling. O soţie Posesor. Sau vei pierde Marin County la fel cum ai pierdut Berkeley – şi atunci ce-o să faci? Lumea n-are nevoie de două magazine cu discuri rare!

Pete replică:

— M-am gândit întruna, ani de zile, ce-aş face dacă aş fi învins la masă… Aş deveni fermier.

Joe râse în hohote.

— Da, sigur. Acum o să spui „n-am fost niciodată mai serios în toată viaţa mea”.

Pete repetă:

— N-am fost niciodată mai serios în toată viaţa mea.

— Unde?

— În valea Sacramento. O să cultiv struguri pentru vin. Am cercetat deja problema…

De fapt, discutase cu comisarul vug, U.S. Cummings; Autoritatea Vugilor l-ar fi sprijinit, fără îndoială, cu utilaje agricole şi reduceri. Era tipul de proiect cu care ei se dovedeau de acord din principiu.

— Dumnezeule! exclamă Schilling, cred că vorbeşti serios!

— Pe tine o să te taxez suplimentar, zise Pete, pentru că eşti putred de bogat, după ce-ai stors de bani atâta vreme cumpărătorii oneşti de discuri!

— *Ich bin ein armer Mensch,* protestă Schilling. Sunt sărac.

— Păi, am putea să facem schimb… Vin contra discuri rare!

— Serios, spuse Joe Schilling, dacă Luckman intră în grupul tău şi trebuie să joci împotriva lui, o să vin în Joc ca partener al tău.

Îi dădu lui Pete o palmă peste umăr, încurajator.

— Aşa că nu-ţi face griji. Intre noi doi fie vorba, îl putem bate. Desigur, mă aştept să nu bei în timp ce jucăm.

Îl privi tăios pe Pete.

— Am auzit despre asta; erai beat când ai pus în joc Berkeley şi-ai pierdut. Abia te-ai mai putut târî afară din conapt, până la maşină, când totul s-a terminat.

Cu demnitate, Pete începu:

— Am băut *după* ce am pierdut. Pentru consolare.

— Oricum ar fi fost, decretul meu încă e valabil. Nici un pic de băutură din partea ta dacă devenim parteneri; va trebui să juri că renunţi, şi asta include şi orice fel de pilule. Nu vreau ca judecata să-ţi fie întunecată de tranchilizante, în special din clasa fenotiazinei… Am o neîncredere deosebită în aşa ceva, şi ştiu că tu le iei în mod regulat.

Pete nu spuse nimic; totul era cât se poate de adevărat.

Ridică din umeri şi hoinări prin magazin, cercetând pe ici, pe colo câte un teanc de discuri. Se simţea descurajat.

— Şi o să exersez, promise Joe Schilling. O să mă antrenez; sincer, o să revin la cea mai bună formă.

Îşi turnă o nouă ceaşcă de ceai oolong.

— Poate că o să devin o zdreanţă, zise Pete. Şi, cu o posibilă speranţă de viaţă de două sute şi ceva de ani… ar putea fi destul de înfricoşător.

— Nu cred, replică Joe Schilling. Eşti prea morocănos ca să devii alcoolic. Mă tem mai mult de…

Ezită.

— Sinucidere.

Pete trase dintr-un teanc un disc HMV foarte vechi şi-i cercetă eticheta; evită să întâlnească privirea înţeleaptă, directă, a bărbatului.

— Te-ai simţi mai bine dacă ai primi-o înapoi pe Freya? vru să ştie Schilling.

— Nu, dădu Pete din mână. Nu pot explica, pentru că – raţional vorbind – făceam o pereche bună. Dar ceva intangibil n-a mers. După părerea mea, de aceea am şi pierdut la masă, ea şi cu mine; cumva n-am reuşit niciodată să funcţionăm ca un cuplu.

Şi-o aminti pe soţia lui de dinaintea lui Freya: Janice Marks, acum Janice Remington. Cooperaseră cu succes; cel puţin aşa i se păruse lui. Dar, desigur, nu avuseseră *noroc.*

La drept vorbind, Pete Garden nu avusese niciodată *noroc;* în toată lumea, nu avea nici o progenitură. Blestemaţii de Chinezi Roşii, îşi spuse în sinea lui, încheind cu obişnuitele cuvinte înveninate. Şi totuşi…

— Schilling, întrebă el, tu ai vreo odraslă?

— Da, răspunse Schilling. Credeam că ştie toată lumea. Un băiat de unsprezece ani, în Florida. Mama lui a fost… numără câteva clipe – a şaisprezecea mea nevastă. Am mai avut doar două soţii înainte ca Luckman să mă radă.

— Câţi copii are Luckman mai exact? Am auzit că i se recunosc vreo nouă sau zece…

— Unsprezece până acum.

— Iisuse!

— Trebuie să recunoaştem faptul, remarcă Joe Schilling, că Luckman, din multe puncte de vedere, *este cea mai bună, cea mai valoroasă fiinţă umană în viaţă din zilele noastre.* Are cea mai numeroasă descendenţă directă, cel mai mare succes la Cacealma; plus ameliorarea statutului oamenilor non-P din zona lui…

— În regulă, zise Pete iritat. S-o lăsăm baltă.

— Şi, continuă Schilling imperturbabil, vugii îl plac!

Adăugă:

— La drept vorbind, practic toată lumea îl place. Nu l-ai întâlnit niciodată, nu-i aşa?

— Nu.

— O să vezi ce vreau să spun, conchise Joe Schilling, când o să ajungă pe Coasta de Vest şi o să se alăture grupului Drăgălaşa Vulpe Albastră.

Precogului Dave Mutreaux, Luckman îi spuse cu exuberanţă:

— Mă bucur să văd c-ai ajuns…

Se simţea mulţumit, pentru că asta demonstra realitatea talentului bărbatului. Era, ca să zicem aşa, un argument *de facto* pentru folosirea lui Mutreaux.

Bărbatul psi între două vârste, înalt, subţire şi bine îmbrăcat – era de fapt şi el un Posesor mai puţin important, deţinând titlul pentru un district mărunt din vestul Kansasului – se tolăni în fotoliul moale din faţa biroului lui Luckman şi rosti tărăgănat:

— Trebuie să fim atenţi, domnule Luckman. Extrem de atenţi. Eu însumi m-am limitat serios, încercând să-mi ţin talentul departe de ochii lumii. Pot să prevăd ce vrei să fac; de fapt, am prevăzut asta venind aici cu auto-automecul. Sincer, sunt surprins că un om cu *norocul* şi poziţia ta ar vrea să mă angajeze pe mine…

Un zâmbet insultător traversă lent trăsăturile precogului.

Luckman replică:

— Mă tem că atunci când jucătorii de pe Coastă mă vor vedea stând pe margine, n-o să vrea să joace. Se vor alia împotriva mea şi vor conspira să-şi ţină proprietăţile cu adevărat valoroase în seifuri, în loc să le pună în joc, pe masă. Vezi tu, David, s-ar putea să nu ştie că eu sunt cel care-a obţinut titlul pentru Berkeley, pentru că eu…

— Ştiu, îl întrerupse Mutreaux, încă surâzând alene.

— Oh…

— Dar zvonul circulă deja… L-am auzit la emisiunea de la televizor a cântăreţului ăluia, Nats Katz. E marea ştire, Luckman, cum c-ai reuşit să cumperi pe Coasta de Vest. Cu adevărat marea ştire… „Priviţi-l pe Norocosul Luckman fumând!”, a zis Nats; îmi aduc aminte vorbele lui.

— Hmm, murmură Luckman, descumpănit.

— Şi să-ţi mai spun ceva, continuă precogul.

Se aşeză picior peste picior şi se ghemui în fotoliu, cu braţele încrucişate.

— Pot prevedea o serie de variante posibile pentru seara asta, unele dintre ele cu mine acolo, în Carmel, California, asistând la Joc alături de cei din Drăgălaşa Vulpe Albastră, altele – cu tine.

Chicoti.

— Şi în câteva dintre variantele posibile, oamenii ăştia trimit după un aparat de EEG. Nu mă întreba de ce. De obicei nu ţin nici unul la îndemână, aşa că trebuie să fie vorba doar de o intuiţie.

— Ghinion, bombăni Luckman.

— Dar dacă mă duc acolo şi ei îmi fac o EEG, adăugă Mutreaux, şi află că sunt psionic, ştii ce-nseamnă asta, nu? Pierd toate posesiunile pe care le deţin. Vezi unde vreau s-ajung? Eşti pregătit să mă despăgubeşti, dacă se întâmplă una ca asta?

— Sigur, răspunse Luckman, fără să clipească.

Dar se gândea la altceva; dacă i se făcea o EEG lui Mutreaux, titlul pentru Berkeley ar fi fost anulat, şi cine ar fi rezolvat *asta?* Poate că ar fi mai bine să mă duc chiar eu

şi să nu-l folosesc pe Mutreaux, îşi spuse. Deşi un soi de instinct elementar, o intuiţie aproape psionică din mintea lui îi spunea să nu se ducă. Stai departe de Coasta de Vest, spunea. Stai aici!

De ce-ar trebui el să simtă o aversiune atât de puternică, de acută, faţă de ideea de a se aventura departe de New York City? Era doar vechea superstiţie că un Posesor trebuia să stătea în propria lui posesiune… sau *era ceva mai mult?*

— Am să te trimit oricum, Dave, hotărî Luckman. Şi am să risc şi cu electroencefalograma…

Mutreaux replică pe un ton tărăgănat:

— Cu toate acestea, domnule Luckman, refuz să merg; eu, unul, n-am chef să-mi asum riscul.

Desfăcând picioarele, se ridică stângaci în picioare.

— Cred că va trebui pur şi simplu să te duci personal, comentă el cu un surâs aflat la marginea insolenţei.

La naiba, îşi zise Luckman. Posesorii ăştia mărunţi, de doi bani, sunt aroganţi; nu poţi ajunge la ei.

— Ce-ai de pierdut dacă te duci? întrebă Mutreaux. Atât cât pot eu prevedea, Drăgălaşa Vulpe Albastră joacă cu tine şi se pare, privit din acest moment, că norocul tău persistă; te văd câştigând o a doua posesiune în California în prima noapte în care joci.

Adăugă:

— Prognoza asta ţi-o dau pe gratis. Fără obligaţii.

Îşi atinse fruntea într-un salut sarcastic.

— Mulţumesc, se răsti Luckman.

Mulţumesc pentru nimic, îşi spuse el. Pentru că teama muşcătoare, neputincioasă, era încă acolo, înăuntrul lui, aversiunea iraţională împotriva călătoriei. Dumnezeule, îşi zise, sunt prins în capcană; am plătit din plin pentru Berkeley. *Trebuie* să merg! Oricum, spaima asta e ilogică.

Una dintre pisici, un motan portocaliu, se oprise din spălat şi se uita acum fix la Luckman, cu limba scoasă absurd de mult. O să te iau pe tine, se hotărî Luckman. Tu îmi poţi oferi protecţia magică. Tu şi – care era credinţa

străveche? Cele nouă sau zece vieţi ale tale…

— Bagă-ţi înapoi limba *geschlumer,* ordonă el arţăgos pisicii.

Motanul îl irita; era atât de neştiutor în ceea ce privea soarta, realitatea…

Întinzând mâna, Dave Mutreaux zise:

— Îmi pare bine că te-am revăzut, camarade Posesor Luckman, şi poate că o să-ţi pot fi de folos altă dată. Acum mă întorc în Kansas.

Se uită la ceas.

— Se face târziu; e aproape ora începerii jocului din seara asta.

Luckman întrebă, în timp ce dădea mâna cu precogul:

— Ar trebui să încep curând Jocul cu Drăgălaşa Vulpe Albastră? Diseară?

— De ce nu?

— Vederea viitorului trebuie să-ţi dea al naibii de multă încredere, se plânse Luckman.

— E folositoare, încuviinţă Mutreaux.

— Aş vrea s-o am în călătorie, spuse Luckman, apoi gândi: m-am săturat să ţin seama de superstiţii. N-am nevoie de nici o putere psionică să mă protejeze; am izbutit mult mai mult de-atât.

Sid Mosk, intrând în birou, îşi mută privirile de la Luckman la Mutreaux şi apoi din nou la patronul lui.

— Te duci? întrebă el.

— Exact, dădu din cap Luckman. Împachetează-mi lucrurile şi încarcă-le într-un auto-automec; am intenţia să-mi stabilesc o reşedinţă temporară în Berkeley înainte să înceapă Jocul în seara asta. Aşa o să mă simt în largul meu; ştii tu, ca şi cum aş aparţine locului.

— Se face, încuviinţă Sid, notându-şi cererea.

Înainte de a mă băga în pat în noaptea asta, îşi dădu seama Luckman, voi fi asistat la jocul Drăgălaşei Vulpi Albastre, voi fi început aproape un nou Eu… Mă întreb ce-mi vor aduce oare toate astea?

O dată în plus, cu înflăcărare, îşi dori talentul lui Dave

Mutreaux.

5

În conapt-ul din Carmel pe care-i posedau împreună jucătorii de Cacealma din grupul de Posesori Drăgălaşa Vulpe Albastră, doamna Freya Gaines, aşezându-se comod, nu prea aproape de soţul ei Clem, îi privea pe ceilalţi cum soseau unul câte unul.

Bill Calumine, intrând cu un aer agresiv pe uşa deschisă, în bluză sport şi cu cravată în culori stridente, dădu din cap în semn de salut înspre ea şi Clem.

— Ura!

Soţia şi partenera lui de Cacealma, Ariene, îşi făcu apariţia imediat după el, cu o cută de îngrijorare pe chipul destul de ridat; Ariene profitase de operaţia Hynes ceva mai târziu în cursul vieţii decât ceilalţi…

— Bună la toată lumea, zise Walt Remington, aruncând priviri furişe în jur după ce intră împreună cu Janice, soţia lui vioaie şi cu ochi strălucitori.

— Înţeleg că ne-am ales cu un nou membru, rosti el pe un ton stângaci, stânjenit; vinovăţia îi era înscrisă pe toată faţa atunci când îşi scoase tremurând haina şi o puse pe un scaun.

— Da, îi răspunse Freya.

Şi tu ştii de ce, îşi spuse ea în gând.

În acest moment îşi făcu apariţia Stuart Marks, mezinul grupului, un ins cu părul de culoarea nisipului, şi odată cu el intră şi soţia lui, Yule – înaltă, masculină şi serioasă, purtând o jachetă neagră de piele întoarsă şi jeanşi.

— Îl ascultam pe Nats Katz, spuse Stuart, şi zicea…

— Avea dreptate, răspunse Clem Gaines. Norocosul Luckman se află deja pe Coasta de Vest, stabilindu-şi reşedinţa în Berkeley.

Ducând cu sine o sticlă de whisky ambalată într-o pungă de hârtie, Silvanus Angst intră tacticos, zâmbindu-le larg tuturor, la fel de binedispus ca întotdeauna. Şi imediat

după el apăru oacheşul Jack Blau, cu ochii întunecaţi clipindu-i des în timp ce scruta atent pe toată lumea din încăpere; smuci din cap în semn de salut, dar nu scoase nici o vorbă.

Jean, soţia lui, o salută pe Freya.

— S-ar putea să te intereseze… am încercat să-i găsim lui Pete o nouă soţie; astăzi am petrecut două ore întregi cu cei din Omul de Paie Special.

— Şi aţi avut vreun pic de noroc? întrebă Freya, încercând să-şi facă glasul să sune nepăsător.

— Da, răspunse Jean Blau. Există o femeie pe nume Carol Holt, de la Omul de Paie Special, care-o să treacă pe-aici în seara asta; ar trebui s-ajungă din clipă în clipă.

— Cum e? întrebă Freya, pregătindu-se.

Jean răspunse:

— Inteligentă.

— Vreau să zic, insistă Freya, cum arată?

— Brunetă. Micuţă. Chiar nu prea pot s-o descriu; de ce n-aştepţi?

Jean aruncă o privire spre uşă, şi în cadrul ei stătea Pete Garden; intrase şi acum asculta în picioare.

— Bună, i se adresă Freya. Ţi-au găsit o nevastă!

Pete îi spuse lui Jean:

— Mulţumesc.

Avea un ton morocănos.

— Păi, trebuie să ai o parteneră cu care să joci…

— Nu sunt supărat, replică Pete.

Ca şi Silvanus Angst, avea în mână o sticlă înfăşurată într-o pungă de hârtie; o puse pe bufet, lângă a lui Silvanus, şi-şi dădu jos haina.

— De fapt, mă bucur, adăugă el.

Silvanus chicoti şi comentă:

— Ceea ce-i îngrijorează pe Pete este omul care-a pus mâna pe proprietatea Berkeley, nu-i aşa, Pete? Norocosul Luckman, se spune…

Scurt şi rotofei, Silvanus păşi legănat spre Freya şi-o mângâie pe păr.

— Şi tu eşti îngrijorată?

Eliberând cu grijă degetele lui Angst din părul ei, Freya replică:

— Sigur că sunt. E un lucru groaznic.

— Bineînţeles, fu de acord Jean Blau. Mai bine discutăm înainte ca Luckman să ajungă aici; trebuie să putem face ceva!

— Să refuzăm să-l primim printre noi? întrebă Angst. Să refuzăm să jucăm împotriva lui?

Freya răspunse:

— Nu trebuie să-i oferim nici o proprietate vitală în timpul jocului. Faptul că a obţinut un cap de pod aici, în California, e destul de rău; dacă o să câştige mai mult…

— Nu trebuie să-i permitem asta, încuviinţă Jack Blau.

Se uită furios la Walt Remington.

— Cum ai putut s-o faci? Ar trebui să te eliminăm. Şi eşti un asemenea dobitoc, încât probabil n-ai nici cea mai mică idee despre urmări!

— Ba înţelege, zise Bill Calumine. N-a făcut-o intenţionat; a vândut brokerilor şi, imediat, ei…

— Asta nu-i o scuză, i-o reteză Jack Blau.

Clem Gaines interveni:

— Un lucru pe care-i putem face este să insistăm să se supună unei EEG. Mi-am luat libertatea de a aduce cu mine un aparat. Asta l-ar putea exclude… Trebuie să reuşim să-l excludem *cumva!*

— N-ar fi cazul să încercăm să vorbim şi cu U.S. Cummings, să vedem dacă n-are vreo idee? întrebă Jean Blau. Ştiu că e contrar intenţiilor lor ca un singur om să domine ambele Coaste; au fost supăraţi când Luckman l-a dat afară din New York City pe Joe Schilling; de fapt, îmi aduc aminte de asta foarte limpede.

— Aş prefera să nu mă îndrept către vugi, mârâi Bill Calumine.

Se uită în jur, la cei din grup.

— Mai are cineva vreo idee? Spuneţi cu voce tare!

Urmă o tăcere stânjenitoare.

— Ei, hai, vorbi Stuart Marks. N-am putea pur şi simplu…

Făcu un gest cu mâna.

— Ştiţi voi… să-l speriem fizic. Sunt şase bărbaţi aici… împotriva unuia singur!

După o pauză, Bill Calumine replică:

— Eu sunt pentru. Puţină forţă… Măcar să fim de acord să ne combinăm împotriva lui în timpul Jocului propriu-zis. Şi dacă…

Se întrerupse. Tocmai intrase cineva.

Ridicându-se în picioare, Jean Blau anunţă:

— Dragii mei, ea este Carol Holt – noua jucătoare care vine la noi de la Omul de Paie Special.

Jean se apropie s-o ia pe fată de braţ şi o conduse prin cameră.

— Carol, ei sunt Freya şi Clem Gaines, Jack Blau, Silvanus Angst, Walter şi Janice Remington, Stuart Marks, Yule Marks, iar dincoace este partenerul tău de Cacealma, Pete Garden. Pete, ea este Carol Holt; am petrecut două ore alegând-o pentru tine.

— Iar eu sunt doamna Angst, zise femeia care intrase în încăpere imediat după Carol. Vai, dar e o noapte captivantă… Doi oameni noi, înţeleg.

Freya o examină pe Carol Holt şi se întrebă care era reacţia lui Pete; bărbatul nu arăta nimic la suprafaţă, doar o politeţe protocolară, atunci când o salută pe fată. În seara asta părea distrat. Poate că nu-şi revenise în întregime din şocul nopţii anterioare? Ea cu siguranţă nu-şi revenise…

Fata trimisă de grupul Omul de Paie Special nu arăta prea strălucit, conchise Freya. Şi totuşi părea să aibă personalitate; părul îi era bine strâns în cocul cuib-de-şobolan la modă în acele zile, iar machiajul din jurul ochilor era bine aplicat. Carol purta saboţi cu tocuri joase, fără şosete, şi o fustă înfăşurată, din bumbac multicolor, care-o făcea să arate, se gândi Freya, exact ca o tartă cu fructe mai groasă la mijloc. Dar avea pielea curată şi

frumoasă, iar vocea, atunci când vorbea, îi suna destul de plăcut.

Chiar şi aşa, conchise Freya, lui Pete n-o să-i placă; pur şi simplu nu e genul lui. Dar care e genul lui Pete? se întrebă ea. Eu? Nu, nici ea nu era. Căsnicia lor fusese doar de-o singură parte; ea resimţise toate emoţiile adânci, iar Pete fusese pur şi simplu posomorât, anticipând într-un fel nedesluşit calamitatea ce avea să le încheie relaţia: pierderea titlului pentru Berkeley.

— Pete, îi aminti Freya, tot mai trebuie să dai un trei!

Întorcându-se spre Bill Calumine, aruncătorul lor, Pete spuse:

— Dă-mi morişca şi-o să încep acum. Câte ture îmi sunt permise?

Situaţia era dirijată de reguli complicate, iar Jack Blau se duse după cartea cu reguli, ca să caute în ea.

Împreună, Bill Calumine şi Jack Blau hotărâră că în seara respectivă Pete avea dreptul la şase aruncări.

Carol comentă:

— Nu mi-am dat seama că încă nu şi-a dat treiul. Sper să nu fi bătut tot drumul până aici degeaba!

Se aşeză pe braţul unei canapele, îşi aranjă fusta pe genunchi – genunchi frumoşi, netezi, observă Freya – şi-şi aprinse o ţigară, arborând o mină plictisită.

Aşezat lângă morişca de învârtit zaruri, Pete aruncă. Primul fu un nouă. Pe un ton de scuză, Pete îi spuse lui Carol:

— Fac tot ce pot.

În vocea lui se simţea o nuanţă de resentiment. Noua sa relaţie – Freya putea vedea asta –, se punea în mişcare în felul obişnuit. Zâmbi în sinea ei. Într-o oarecare măsură, îi era imposibil să nu se delecteze cu situaţia.

Încruntându-se, Pete aruncă din nou. De data asta, era vorba de un zece.

— Oricum nu putem începe să jucăm, zise Janice Remington cu vioiciune. Trebuie să aşteptăm să ajungă aici domnul Luckman.

Carol Hoit pufni, scoţând fum pe nări, şi exclamă:

— Doamne Dumnezeule, Norocosul Luckman face parte din Drăgălaşa Vulpe Albastră? Nu mi-a spus nimeni!

Aruncă o scurtă privire mânioasă, încordată, în direcţia lui Jean Blau.

Aşezat lângă morişcă, Pete zise:

— L-am dat!

Se ridică ţeapăn în picioare.

Aplecându-se, Bill Calumine confirmă:

— Chiar l-a dat. Un trei adevărat, autentic…

Ridică aparatul pentru zaruri; se terminase.

— Acum, ceremonia, şi – în afară de faptul că-l aşteptăm pe domnul Luckman – putem să mergem mai departe.

Patience Angst anunţă:

— Eu sunt dătătoarea de jurăminte săptămâna asta, Bill. Eu conduc ceremonia.

Aduse inelul grupului, pe care i-l întinse lui Pete Garden; Pete veni lângă Carol Hoit, care nu-şi revenise încă după veştile despre Norocosul Luckman.

— Carol şi Peter, ne-am adunat aici să fim martorii intrării voastre în sfânta cununie. Legea terrană şi cea titaniană se unesc spre a mă împuternici să vă întreb dacă voi consimţiţi de bunăvoie să intraţi în această legătură sacră şi legală. Vrei, Peter, s-o iei pe Carol drept soţie legitimă?

— Da, răspunse Pete ursuz.

Sau cel puţin aşa i se păru lui Freya.

— Vrei, Carol…

Patience Angst făcu o pauză, deoarece o nouă siluetă apăruse în cadrul uşii apartamentului comun. Stătea acolo, privind totul în tăcere.

Norocosul Luckman, marele câştigător din New York, cel mai mare Posesor din lumea occidentală, tocmai sosise. Toată lumea din încăpere se întoarse în aceeaşi direcţie, ca să-l privească.

— Nu vreau să vă întrerup, zise Luckman, dar nu se

clinti.

Patience continuă atunci ceremonia, murmurând totul, până la sfârşit.

Prin urmare, aşa arăta unicul şi adevăratul Norocos Luckman, îşi spuse Freya. Un bărbat voinic, îndesat, cu faţă rotundă, în formă de măr, având o culoare palidă ca a paiului, o nuanţă deosebită, vegetală, ca şi cum Luckman fusese crescut numai în casă. Părul său afişa o textură moale, subţire, şi nu-i ascundea pielea rozalie a capului. Dar măcar avea o înfăţişare curată, de om bine spălat. Hainele lui, neutre din punctul de vedere al croielii şi al calităţii, dădeau dovadă de gust. Dar mâinile… se trezi uitându-se fix la mâinile lui. Luckman avea încheieturi groase şi acoperite cu acelaşi păr palid, ca nişte mustăţi; mâinile erau mici, cu degetele scurte, iar pielea de pe încheieturi pătată cu ceea ce aducea vag a pistrui. Vocea îi era ciudat de ascuţită, totuşi blândă. Pe scurt, Freya nu-l plăcea. Ceva nu era în regulă cu el; avea un aer efeminat, ca un preot răspopit, băgat la puşcărie. Arăta moale când ar fi trebuit să fie un dur.

Iar noi chiar n-am stabilit nici o strategie împotriva lui, îşi zise Freya. Nu ştim să lucrăm împreună, iar acum e prea târziu.

Oare câţi dintre cei din această încăpere vor mai juca peste o săptămână, se întrebă ea.

Trebuie să găsim o cale să-l oprim pe omul ăsta, îşi spuse.

— Iar aceasta este soţia mea, Dotty, vorbi Jerome Luckman în continuare, prezentând grupului o femeie masivă, cu părul negru ca pana corbului, cu un aer italienesc, şi care le zâmbi tuturor cu amabilitate. Pete Garden abia dacă le acordă atenţie. Hai să aducem aparatul de EEG, gândi el. Se îndreptă spre Bill Calumine şi i se aşeză alături.

— E vremea pentru EEG, şopti. Ca punct de plecare.

— Da…

Calumine încuviinţă, se ridică şi dispăru în cealaltă încăpere, împreună cu Clem Gaines. Se întoarse imediat, cu maşina Crofts-Harrison urmându-l îndeaproape – un ou pe roţi, cu receptori bobinaţi, înconjuraţi de şiruri de instrumente de măsură sclipitoare. Nu mai fusese folosit de multă vreme; grupul se dovedise destul de stabil… Până acum.

În acest moment însă, se gândi Pete, totul s-a schimbat; avem doi noi membri, dintre care unul e necunoscut, iar celălalt – un inamic direct, împotriva căruia trebuia luptat cu toate mijloacele. Iar el resimţea lupta în mod personal, pentru că proprietatea îi aparţinuse. Luckman, adăpostit la hotelul Claremont din Berkeley, locuia acum chiar în posesiunea lui Pete. Ce invazie putea fi mai intimă decât asta? Se uită fix la Luckman şi de data asta Posesorul scund, blond şi solid din Est îi întoarse privirea. Nici unul dintre cei doi bărbaţi nu rosti vreun cuvânt; nu era nimic de spus.

— O EEG, remarcă Luckman când zări aparatul Crofts-Harrison. O strâmbătură neobişnuită, diformă, îi atinse trăsăturile.

— De ce nu?

Aruncă o privire în direcţia soţiei sale.

— N-avem nimic împotrivă, nu-i aşa?

Întinse braţul, iar Calumine legă strâns la locul ei centura-anod.

— N-o să găsiţi nici urmă de puteri psi la mine, zise Luckman când terminalul-catod îi fu fixat la tâmplă.

Continuă să zâmbească.

Imediat, aparatul Crofts-Harrison scoase o fâşie scurtă de hârtie. Fiind aruncător de zar, Bill Calumine o examină primul, apoi i-o întinse lui Pete. Împreună, citiră banda, sfătuindu-se în şoaptă.

Nici o activitate cerebrală psionică, decise Pete, cel puţin nu în acest moment. Ar putea să apară şi să dispară; asta-i ceva obişnuit. Doar că, la naiba, în clipa de faţă nu-l putem elimina în mod legitim pe Luckman pe această bază.

Păcat, gândi el, şi-i restitui banda lui Calumine, care-o dădu mai departe lui Stu Marks şi lui Silvanus Angst.

— Sunt curat? întrebă Luckman jovial.

Părea total încrezător – şi de ce nu? Ei ar fi trebuit să-şi facă griji, nu el… Evident, Luckman ştia asta.

Walt Remington rosti răguşit:

— Domnule Luckman, sunt personal răspunzător de faptul că ai această ocazie de a invada Drăgălaşa Vulpe Albastră.

— Ooo, Remington, exclamă Luckman. Întinse mâna, dar Walt i-o ignoră.

— Ascultă, nu te învinovăţi pentru cele întâmplate; până la urmă, aş fi pătruns oricum…

Dotty Luckman interveni:

— Aşa e, domnule Remington. Nu te simţi prost; soţul meu poate intra în orice grup doreşte.

Ochii ei sclipeau de mândrie.

— Ce sunt eu, mormăi Luckman, vreun soi de monstru? Eu joc cinstit; nimeni nu m-a acuzat vreodată că aş fi trişat. Joc la fel ca şi voi, ca să câştig.

Îşi mută privirea de la unul la altul, aşteptând un răspuns. Totuşi nu părea prea deranjat; era, evident, doar o întrebare formală. Luckman nu se aştepta să le schimbe sentimentele, şi poate că nici nu voia.

Pete zise:

— Noi simţim, domnule Luckman, că ai deja mai mult decât ţi se cuvine. Jocul n-a fost inventat ca scuză pentru a dobândi monopolul economic, ştii asta.

Apoi tăcu, pentru că asta exprima destul de bine lucrurile. Ceilalţi din grup dădură din cap în semn de aprobare.

— Hai să vă spun eu ceva, zise Luckman. Îmi place să văd pe toată lumea fericită; nu găsesc nici un motiv pentru aceste bănuieli şi supărări. Poate că nu sunteţi foarte încrezători în propriile voastre capacităţi; poate că asta-i problema. Oricum, ce-aţi zice de următoarea propunere? Pentru fiecare titlu de proprietate pe care-i câştig…

Făcu o pauză, încântat de încordarea lor.

— … voi contribui în favoarea grupului cu un titlu de proprietate pentru un orăşel în alt stat. Aşa că, indiferent ce se întâmplă, veţi sfârşi cu toţii ca Posesori… poate nu aici, pe coastă, dar undeva.

Rânji, arătând nişte dinţi atât de regulaţi încât – pentru Pete Garden, cel puţin – păreau cât se poate de falşi.

— Mulţumim, replică Freya cu răceală.

Nimeni altcineva nu scoase vreun cuvânt.

Asta ar trebui să fie o insultă? se întrebă Pete. Poate că Luckman are sincer o asemenea intenţie; poate că este atât de primitiv, atât de naiv cu privire la sentimentele umane…

Uşa se deschise şi în încăpere intră un vug.

Era, îşi dădu seama Pete, comisarul districtual, U.S. Cummings. Ce voia? se întrebă. Auziseră titanienii despre mutarea lui Luckman pe Coasta de Vest? Acum vugul, după obiceiul său, îi salută pe membrii grupului.

— Ce doreşti? întrebă acru Bill Calumine. Tocmai eram pe cale de a începe Jocul…

Gândurile vugului ajunseră până la ei.

— Îmi pare rău pentru că vă deranjez. Domnule Luckman, ce înseamnă prezenţa dumneavoastră aici? Înmânaţi-mi documentul de validare care vă îndreptăţeşte să intraţi în acest grup!

— Ei, haide, spuse Luckman. Ştii că am obţinut proprietatea…

Băgă mâna în haină şi scoase un plic mare.

— Ce-i asta, o şmecherie?

Întinzând pseudopodele, vugul examină titlul, apoi i-l restitui lui Luckman.

— Aţi omis să ne anunţaţi despre intrarea dumneavoastră în acest grup.

— Nu trebuia s-o fac, replică Luckman. Nu e obligatoriu.

— Cu toate acestea, declară U.S. Cummings, aşa e protocolul. Ce intenţii aveţi aici, la Drăgălaşa Vulpe

Albastră?

Luckman răspunse:

— Am intenţia să câştig.

Vugul păru să-l contemple; rămase tăcut pentru o vreme.

— Este de altfel dreptul meu legal, adăugă Luckman.

Părea puţin nervos.

— Iar tu n-ai nici o putere să intervii. Nu sunteţi stăpânii noştri; dă-mi voie să-ţi atrag atenţia asupra concordatului din 2095, semnat între armata voastră şi Naţiunile Unite. Tot ce poţi face este să ne oferi recomandări şi ajutor, atunci când ţi le cerem. N-am auzit însă pe nimeni să solicite prezenţa ta aici, în această cameră, în seara asta…

Se uită de jur împrejur, la membrii grupului, cerându-le acordul.

Bill Calumine îi spuse vugului:

— Ne putem ocupa noi de asta.

— E-n regulă, adăugă Stuart Marks. Aşa că dispari, vuguşor. Şterge-o!

Se duse să ia bastonul-de-vug, sprijinit în colţul camerei. U.S. Cummings, fără să emită alte gânduri în direcţia lor, îşi văzu de drum.

Îndată după plecarea lui, Jack Blau îi îndemnă:

— Hai să începem Jocul!

— Exact, fu de acord Bill Calumine.

Scoţând o cheie, se duse la dulapul bine încuiat; o clipă mai târziu, întindea tabla mare de joc pe masa din mijlocul încăperii. Ceilalţi începură să-şi tragă scaunele, aşezându-se comod, hotărând lângă cine voiau să stea.

Apropiindu-se de Pete, Carol Hoit îi spuse:

— Probabil că nu ne vom descurca prea bine la început, domnule Garden. Din moment ce nu suntem obişnuiţi fiecare cu stilul celuilalt…

Era momentul, socoti Pete, să-i spună despre Joe Schilling.

— Ascultă, vorbi el. Detest să-ţi spun asta, dar tu şi cu

mine s-ar putea să nu fim parteneri prea multă vreme.

— O! exclamă Carol. De ce nu?

Îl privi cercetător.

Pete îi explică:

— Sincer, mă interesează să recâştig Berkeley mai mult decât orice altceva – mai mult chiar şi decât *norocul,* aşa cum îl numeşte expresia populară. În sens biologic.

În ciuda faptului, gândi el, că atât autorităţile terrane, cât şi cele titaniene care organizau Jocul îl socoteau în primul rând un mijloc de atingere a acestui scop, mai degrabă decât a celui economic.

— Dar nu m-ai văzut niciodată jucând, protestă Carol.

Se îndreptă în grabă spre colţul camerei şi rămase în picioare, cu mâinile la spate, privindu-l.

— Sunt foarte bună.

— Poate că eşti bună, încuviinţă Pete, totuşi e puţin probabil să fii îndeajuns de bună cât să-l baţi pe Luckman. Şi asta-i problema. O să joc cu tine în noaptea asta, dar mâine vreau să aduc aici pe altcineva. Nu vreau să te jignesc…

— Dar mă simt jignită, ripostă Carol.

El ridică din umeri.

— Atunci va trebui să suporţi jignirea.

— Şi cine-i această persoană pe care vrei s-o aduci?

— Joe Schilling.

— Tipul cu înregistrările rare?

Ochii de culoarea mierii ai fetei se măriră de uimire.

— Dar…

— Ştiu că Luckman l-a bătut, zise Pete. Însă nu cred c-o poate face încă o dată. Schilling mi-e bun prieten; am încredere în el.

— Ceea ce e mai mult, continuă Carol Hoit, decât poţi spune despre mine, nu-i aşa? Nici măcar nu te interesează să vezi cum joc. Te-ai hotărât deja. Mă întreb de ce te-ai mai ostenit să treci prin ceremonia căsătoriei…

Pete răspunse:

— Pentru noaptea asta…

— Îţi sugerez, i-o reteză Carol, să nici nu ne mai batem capul cu noaptea asta!

Obrajii ei căpătaseră o nuanţă roşu-închis; era extrem de furioasă.

— Ascultă, zise Pete, stânjenit, dorind s-o domolească. N-am vrut să…

— Nu vrei să mă răneşti, zise Carol Hoit, dar ai făcut-o foarte, foarte rău. La Omul de Paie Special, prietenii mei au tot respectul din lume pentru mine. Nu sunt obişnuită cu aşa ceva!

Dădu repede din pleoape.

— Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Pete, oripilat.

O luă de mână şi-o trase afară din cameră, apoi din casă, afundându-se în întunericul nopţii.

— Ascultă… Am vrut doar să te pregătesc pentru cazul în care îl aduc pe Joe Schilling; Berkeley era posesiunea mea *şi* n-am de gând să renunţ la ea, nu înţelegi? N-are nimic de-a face cu tine. Ai putea să fii şi cel mai bun jucător de Cacealma de pe Pământ, din câte ştiu…

Îi puse mâna pe după umeri şi o strânse la piept.

— Acum să încetăm ciorovăiala asta şi să ne întoarcem înăuntru; încep să joace.

Carol pufni.

— Doar o clipă…

Găsi o batistă în buzunarul fustei şi-şi suflă nasul.

— Veniţi încoace, fraţilor, strigă Bill Calumine dinăuntrul apartamentului.

Silvanus Angst apăru în cadrul uşii.

— Începem!

Chicoti văzându-i.

— Acum urmează partea economică, domnule Garden, dacă nu te superi.

Împreună, Pete şi Carol se întoarseră în camera de zi bine luminată, la Joc.

— Discutam strategia, îi spuse Pete lui Calumine.

— Da? Cu privire la ce? întrebă Janice Remington, făcând cu ochiul.

Freya se uită întâi la Pete, apoi la Carol; cu toate acestea nu spuse nimic. Ceilalţi erau deja ocupaţi să-l urmărească atent pe Luckman; nu le păsa de nimic altceva. Titlurile de proprietate începură să apară. Cu reticenţă, fură puse în coşul pentru mize, unul câte unul.

— Domnule Luckman, îi atrase atenţia fără menajamente Yule Marks, trebuie să pui în joc posesiunea Berkeley; este singura proprietate imobiliară din California pe care-o deţii.

Împreună cu restul grupului, privi cu încordare cum Luckman depozitează plicul mare în coş.

— Sper, adăugă Yule, s-o pierzi şi să nu mai apari pe-aici niciodată!

— Eşti o femeie sinceră, comentă Luckman, cu un zâmbet strâmb.

Apoi chipul lui păru să se înăsprească; deveni rigid, nemişcat.

Pete se gândi: Are intenţia să ne bată. S-a hotărât; nu are mai multă simpatie pentru noi decât avem noi pentru el.

O să fie o treabă murdară, dificilă.

— Îmi retrag oferta, vorbi Luckman. Aceea de a vă da titluri de proprietate pentru oraşe din afara Californiei…

Luă în mână teancul de cărţi numerotate şi începu să le amestece cu trufie.

— … Având în vedere ostilitatea voastră. E limpede că nu putem stabili nici măcar o aparenţă de cordialitate.

— Exact, îi răspunse Walt Remington.

Nimeni altcineva nu vorbi, dar era evident pentru Luckman, ca şi pentru Pete Garden, că fiecare persoană din încăpere simţea acelaşi lucru.

— Lansez primul joc, anunţă Bill Calumine, şi luă o carte din pachetul amestecat.

În sinea sa, Jerome Luckman gândi: Oamenii ăştia o să plătească pentru atitudinea lor. Am venit aici legal şi decent; mi-am jucat rolul şi ei n-au admis asta.

Veni rândul lui să tragă o carte; o trase, şi era un

şaptesprezece. Norocul îşi face deja apariţia, îşi spuse. Aprinse o ţigară *delicado,* se rezemă în scaun şi urmări ce trăgeau ceilalţi.

E un lucru bun faptul că Dave Mutreaux a refuzat să vină, reflectă Luckman. Precogul avea dreptate; pregătiseră deja aparatul EEG pentru verificare, ca mişcare tactică; l-ar fi prins cu mâţa-n sac.

— Evident, tu eşti primul, Luckman, zise Calumine. Cu şaptesprezecele tău, eşti în frunte.

Părea resemnat, la fel şi ceilalţi.

— Norocul Norocosului, comentă Luckman când întinse mâna spre morişca rotundă, metalică, de învârtit zarurile.

Privindu-l pe Pete cu coada ochiului, Freya Gaines se gândi: s-au certat când au fost afară; la întoarcerea în cameră, Carol arăta ca şi cum ar fi plâns. Păcat, îşi zise Freya cu încântare.

Nu vor fi în stare să joace ca parteneri, ştia asta. Carol nu va putea să se împace cu melancolia lui Pete, cu ipohondria lui. Iar el pur şi simplu n-avea să găsească în Carol o femeie care să-l suporte. Ştiu că se va întoarce la mine într-o relaţie în afara Jocului. Va trebui s-o facă, ori va ceva emoţional.

Era rândul ei să acţioneze. Această primă tură se juca fără elementul de cacealma; era folosită doar morişca, nu şi cărţile. Freya roti aparatul şi obţinu un patru. La naiba, se gândi când mută piesa cu patru spaţii mai în faţă pe tablă. Asta o duse într-un pătrăţel trist de familiar: *Taxă de acciză. Plăteşte 500 de dolari.*

Plăti în tăcere; Janice Remington, cea care ţinea banca, acceptă bancnotele. Cât de încordată sunt, îşi spuse Freya. Toţi de-aici suntem, chiar şi Luckman…

Oare care dintre noi, se întrebă, va fi primul care să-l acuze pe Luckman de bluf? Cine va avea curajul? Şi dacă-l provoacă, vor reuşi? Vor avea dreptate? Ea se codea să facă aşa ceva. Deci nu eu, îşi spuse.

Pete însă o va face, conchise ea. El va fi primul; îl

urăşte cu adevărat pe omul ăla.

Venise şi rândul lui Pete; aruncă un şapte şi începu să-şi mute piesa. Chipul lui era lipsit de expresie.

6

Fiind relativ sărac, Joe Schilling deţinea un auto-automec arhaic, certăreţ şi capricios, pe care-i numea Max. Din nefericire, nu-şi putea permite unul mai nou.

Ca de obicei, astăzi Max refuză instrucţiunile care i se dăduseră.

— Nu, zise el. N-o să zbor până pe Coastă. Poţi să mergi pe jos.

— Nu te rog, îţi ordon, insistă Joe Schilling.

— Oricum, ce treburi ai tu acolo, pe Coastă? întrebă Max în stilul lui morocănos. Motorul îi pornise totuşi. Am nevoie de reparaţii, se plânse el, înainte să fac un drum atât de lung. De ce nu poţi să mă întreţii cum se cuvine? Toţi ceilalţi îşi ţin maşinile la zi…

— Tu nu meriţi să fii ţinut la zi, replică Joe Schilling şi intră în auto-automec; se aşeză la manşă, apoi îşi aduse aminte că uitase de papagal, Eeore.

— La naiba, exclamă, nu pleca fără mine; trebuie să mă întorc după ceva.

Ieşi din maşină şi se întoarse în magazinul de discuri, cu cheia în mână.

Maşina nu făcu nici un comentariu când Joe reveni ducând cu sine papagalul; părea resemnată acum, sau poate că circuitul de pronunţie i se prăbuşise.

— Mai eşti acolo? îşi întrebă Joe Schilling maşina.

— Sigur că sunt. Nu mă vezi?

— Du-mă în San Rafael, California, îi ceru Schilling.

Era dimineaţă devreme; probabil că va reuşi să-l prindă pe Pete Garden la apartamentul lui pro-tem.

Pete îl sunase aseară târziu, să-i dea raportul despre prima întâlnire cu Norocosul Luckman. În clipa în care auzise tonul lugubru al vocii lui Pete, Joe Schilling ştiuse rezultatul Jocului; Luckman câştigase.

— Acum problema este, zise Pete, că a obţinut deja

două titluri de posesiune în California, aşa că nu mai trebuie să rişte Berkeley. Poate să le pună în joc pe celelalte!

— Ar fi trebuit să mă aduci chiar de la început, remarcă Schilling.

După o pauză, Pete continuă:

— Avem o mică problemă. Carol Hoit Garden, noua mea soţie, se socoteşte o bună jucătoare de Cacealma.

— Şi este?

— E bună, răspunse Pete. Dar…

— Dar tot ai pierdut. Pornesc spre Coastă mâine dimineaţă.

Şi iată-l acum, aşa cum promisese, plecând cu două valize pline de obiecte personale şi cu papagalul său, Eeore, gata să joace împotriva lui Luckman.

Nevestele, se răţoi în gând Schilling. Mai mult o problemă decât o resursă. Aspectul economic al vieţii noastre n-ar fi trebuit niciodată amestecat cu cel sexual; face lucrurile prea complicate. Vina trebuia dată pe titanieni şi pe dorinţa lor de a ne rezolva problemele cu o singură soluţie simplă, care să acopere totul. Ceea ce făcuseră de fapt fusese să ne încurce şi mai rău.

Pete nu-i mai spusese nimic altceva despre Carol.

Dar căsătoria reprezentase întotdeauna în primul rând o entitate economică, reflectă Schilling în timp ce-şi pilota auto-automec-ul dimineaţa devreme, pe sub cerul din New Mexico. Nu vugii inventaseră asta; ei amplificaseră doar o situaţie deja existentă. Căsătoria avea de-a face cu transmiterea proprietăţii, a liniilor de succesiune. Şi era vorba şi despre cooperarea în domeniul carierei. Toate acestea ieşeau la iveală în mod evident în Joc şi dominau situaţiile; Jocul nu făcea decât să se ocupe în mod explicit de ceea ce înainte fusese doar implicit.

Radioul maşinii se deschise în acel moment şi o voce masculină i se adresă lui Schilling.

— Aici e Kitchener; mi s-a spus că pleci din posesiunea mea. De ce?

— Treburi pe coasta de vest…

Îl irita faptul că Posesorul zonei putea să apară brusc în mijlocul evenimentelor şi să se amestece după bunul plac. Dar acesta era colonelul Kitchener, un ofiţer pensionar mai în vârstă, agitat ca o fată bătrână, şi care-şi băga nasul în treburile tuturor.

— Nu ţi-am dat permisiunea, se plânse Kitchener.

— Tu şi cu Max, comentă Schilling.

— Pardon? îl mustră Kitchener. S-ar putea să nu mai vreau să te las să te întorci în posesiunea mea, Schilling. Se întâmplă să ştiu că te duci în Carmel să iei parte la Joc, iar dacă eşti chiar atât de bun pe cât…

— Atât de bun pe cât ce? îl întrerupse Schilling. Asta rămâne de demonstrat deocamdată.

— Dacă eşti destul de bun să joci cât de cât, replică Kitchener, ar trebui să joci pentru mine.

Era evident că partea cea mai importantă a poveştii transpirase. Schilling oftă. Asta era singura dificultate cu o populaţie mondială atât de mult redusă: planeta devenise aidoma unui orăşel foarte întins, unde toată lumea cunoştea treburile tuturor celorlalţi.

— Ai putea exersa în grupul meu, se oferi Kitchener. Şi-abia apoi să joci împotriva lui Luckman, când îţi revii în formă. La urma urmei, nu vei face prietenilor tăi nici un bine dacă intri în joc atât de ruginit cum eşti acum. Nu crezi?

— S-ar putea să fiu ruginit, replică Schilling, dar nu chiar *atât* de ruginit.

— Mai întâi negi că eşti bun, iar acum negi că eşti prost, comentă Kitchener. Mă zăpăceşti, Schilling. Îţi îngădui să pleci, dar sper că dacă îţi arăţi vechiul talent, vei aduce câte ceva din el şi la masa noastră, din simţ de loialitate pentru propriul tău Posesor. Ziua bună!

— Ziua bună, Kitch, răspunse Schilling şi întrerupse legătura.

Ei, drumul ăsta pe coastă îi câştigase deja doi duşmani: propriul auto-automec şi colonelul Kitchener. Un început

prost, conchise Schilling. Complet nefericit. Îşi putea permite să aibă maşina ca adversară a proiectului său, dar nu şi pe un om atât de puternic cum era Kitchener. La urma urmei, colonelul avea dreptate; dacă dovedea vreun talent la Joc, acesta ar fi trebuit folosit pentru a-şi sprijini propriul Posesor, nu pe altcineva.

Pe neaşteptate, Max interveni.

— Vezi în ce te-ai băgat? rosti el acuzator.

— Îmi dau seama că ar fi trebuit să cer părerea Posesorului meu şi să-i obţin aprobarea, încuviinţă Schilling.

— Sperai să te strecori neobservat în afara New Mexico-ului, insistă Max.

Perfect adevărat; Schilling dădu din cap. Da, cu siguranţă era un început prost.

Trezindu-se în apartamentul încă nefamiliar din San Rafael, Pete Garden tresări surprins la vederea capului brunet, ciufulit, de lângă el, a umerilor goi, atât de etern ispititori – apoi îşi aduse aminte cine era şi ce se întâmplase cu o seară înainte. Se dădu jos din pat fără să-şi trezească soţia şi se duse în bucătărie, îmbrăcat în pijamale, să caute un pachet de ţigări.

O a doua proprietate din California fusese pierdută, iar Joe Schilling era pe drum, venind din New Mexico; aşa stăteau lucrurile, îşi aminti el. Şi acum avea o soţie care… Oare cum o evalua pe Carol Hoit Garden? Ar fi fost bine să ştie precis ce atitudine avea faţă de ea, înainte ca Joe Schilling să-şi facă apariţia… şi asta se putea întâmpla în orice clipă.

Îşi aprinse o ţigară, apoi aşeză ceainicul pe ochiul aragazului. Când ceainicul începu să-i mulţumească, rosti scurt:

— Taci. Soţia mea doarme.

Ceainicul se încălzi în tăcere.

Îi plăcea Carol; era drăguţă şi, pentru a nu spune mai mult, grozavă la pat. Totul se dovedea însă foarte simplu.

Carol nu era extraordinar de frumoasă, şi multe dintre soţiile lui fuseseră la fel de bune în pat sau chiar mai bune, iar el n-o plăcea din cale-afară; totul în ce priveşte sentimentele sale era proporţional cu realitatea. Trăirile ei, pe de altă parte, erau excesive. Pentru Carol, această nouă căsătorie era o provocare a sentimentului identităţii personale prin intermediul prestigiului. Ca femeie, ca soţie, ca jucătoare. Asta însemna foarte mult.

În afara apartamentului, pe strada de dedesubt, cei doi copii Meclain se jucau în linişte; le auzea vocile încordate, înăbuşite. Ducându-se la fereastra bucătăriei, se uită afară şi-i văzu – băiatul Kelly şi fetiţa Jessica erau antrenaţi într-un soi de joc cu un cuţit. Absorbiţi, uitaseră orice altceva – pe el, oraşul gol, autoîntreţinut, din jurul lor…

Mă întreb cum e de fapt mama copiilor, îşi spuse Pete. Patricia Meclain, a cărei poveste o ştiu acum din…

Întorcându-se în dormitor, îşi luă hainele, le duse în bucătărie şi se îmbrăcă acolo în linişte, fără s-o trezească pe Carol.

— Sunt gata, vorbi ceainicul pe neaşteptate.

Îl luă de pe foc, începu să-şi facă o cafea instant, apoi se răzgândi. Hai să vedem dacă doamna Meclain va pregăti micul dejun pentru Posesorul său, îşi zise.

În faţa oglinzii de înălţimea unui om aflată în baia apartamentului, se privi cercetător şi conchise că arăta dacă nu uluitor, măcar corespunzător. Iar apoi, fără zgomot, ieşi din apartament şi coborî scările până la parter.

— Bună, copii, le spuse el lui Kelly şi lui Jessica.

— Bună ziua, domnule Posesor, murmurară copiii, preocupaţi.

— Unde-o pot găsi pe mama voastră? îi întrebă.

Amândoi arătară cu degetul.

Pete, trăgând adânc în piept aerul dulce al dimineţii, porni în acea direcţie cu paşi iuţi, simţindu-se flămând din mai multe puncte de vedere – puncte de vedere profunde, complicate.

Auto-automec-ul său, Max, ateriză lângă bordura din faţa clădirii de apartamente din San Rafael, iar Joe Schilling glisă rigid de pe scaun, deschise uşa cu mâna şi coborî din maşină.

Apăsă pe soneria potrivită şi un bâzâit de răspuns descuie uşa masivă de la intrare. Încuiată cu grijă pentru a opri intruşii care nu mai existau, se amuză el, în timp ce urca scările acoperite cu un covor, până la etajul al patrulea.

Uşa apartamentului era deschisă, dar nu Pete Garden îl aştepta, ci o femeie tânără, cu părul castaniu acum în dezordine şi cu chipul somnoros.

— Cine eşti? întrebă ea.

— Un prieten de-al lui Pete, răspunse Joe Schilling. Tu eşti Carol?

Ea încuviinţă şi îşi înfăşură cu sfială halatul în jurul trupului.

— Pete nu-i aici. Abia m-am sculat şi era deja plecat. Nu ştiu unde.

— Pot să intru? întrebă Schilling. Şi să aştept?

— Dacă vrei. Eu mă pregăteam să iau masa de dimineaţă.

Se îndepărtă de uşă cu paşi uşori, iar Schilling o urmă; o regăsi în bucătăria apartamentului, prăjind şuncă pe grătar.

Ceainicul anunţă:

— Domnul Garden a fost aici, dar a plecat.

— A spus unde pleacă? întrebă Schilling.

— S-a uitat pe fereastră, apoi a plecat.

Efectul Rushmore încorporat în ceainic nu însemna mare lucru; ceainicul putea să-i ajute prea puţin.

Schilling se aşeză la masa din bucătărie.

— Cum vă împăcaţi tu şi cu Pete?

— O, am avut o primă seară înfiorătoare, răspunse Carol. Am pierdut. Pete era atât de posomorât din cauza asta… n-a scos o vorbă pe tot drumul din Carmel până aici,

şi chiar şi după ce-am ajuns abia dacă mi-a spus câte ceva, ca şi cum ar fi crezut că e vina mea…

Se întoarse cu tristeţe spre Joe Schilling.

— Pur şi simplu nu ştiu cum o să mergem mai departe; Pete pare aproape… sinucigaş.

— Întotdeauna a fost aşa, replică Schilling. Nu te învinovăţi.

— Oh, dădu Carol din cap. Păi… mulţumesc că mi-ai spus.

— Aş putea căpăta o ceaşcă de cafea?

— Sigur că da, răspunse ea, punând ceainicul înapoi pe foc. Se întâmplă să fii prietenul pe care l-a sunat astă-noapte, după Joc?

— Da, răspunse Schilling. Se simţea stânjenit; venise aici s-o înlocuiască pe această femeie la masa de Joc. Cât de mult ştia despre intenţiile lui Pete? În multe privinţe, se gândi Schilling, Pete e un ticălos când vine vorba de femei.

Carol spuse:

— Ştiu pentru ce te afli aici, domnule Schilling.

— Hmm, mormăi Schilling prudent.

— Şi n-o să mă dau la o parte, îl anunţă ea, în timp ce punea cu linguriţa cafea măcinată în mijlocul ibricului de aluminiu. Istoria ta în materie de joc nu e una bună. Cred că mă pot descurca mai bine decât tine.

— Hmm, dădu Schilling din cap.

După asta el îşi bău cafeaua şi ea mâncă într-o tăcere stânjenitoare, amândoi aşteptându-l pe Pete Garden să se întoarcă.

Patricia Meclain ştergea praful din camera de zi a apartamentului său; ridică ochii, îl văzu pe Pete venind, apoi afişă un surâs leneş, discret.

— Posesorul-cometă, observă ea şi continuă să şteargă praful.

— Salut, rosti Pete stângaci, oprindu-se din mers.

— Pot să-ţi citesc gândurile, domnule Garden. Ştii destule despre mine, de când ai vorbit cu Joseph Schilling.

Aşadar ai cunoscut-o pe Mary Anne, fiica mea cea mare. Şi o socoteşti „izbitor de atrăgătoare”, după cum spune Schilling… la fel de mult pe cât mă placi şi pe mine.

Pat Meclain îi aruncă o privire; ochii ei scânteiau.

— Nu crezi că Mary Anne e puţin cam tânără pentru tine? Tu ai o sută patruzeci de ani sau cam aşa ceva, iar ea are optsprezece.

Pete zise:

— De când cu operaţia la glanda Hynes…

— Nu contează, replică Patricia. Sunt de acord. Şi te mai gândeşti şi că adevărata diferenţă dintre mine şi fiica mea este aceea că eu sunt acrită, iar ea este încă proaspătă şi feminină. Asta venind din partea unui om care plănuieşte sau care doar meditează în permanenţă să se sinucidă!

— Nu mă pot stăpâni, explică Pete. Din punct de vedere clinic, e o gândire obsesivă; e involuntară. Aş vrea să pot scăpa de ea. Doctorul Macy mi-a zis asta cu decenii în urmă. Am luat fiecare marcă de pastilă care există… trece pentru o vreme, apoi revine.

Pete intră în apartamentul familiei Meclain.

— Ai luat micul dejun?

— Da, răspunse Patricia. Şi nu poţi mânca aici; nu se cuvine şi n-am chef să-l pregătesc pentru tine. O să-ţi spun sincer, domnule Garden; nu vreau să am o relaţie emoţională cu tine. De fapt, ideea îmi repugnă.

— De ce? întrebă el, pe un ton cât mai egal posibil.

— Pentru că nu-mi placi.

— Şi din ce motiv? insistă el, fără să bată în retragere nici fizic, nici psihologic.

— Pentru că tu poţi să joci Jocul, iar eu nu, răspunse Patricia. Şi pentru că ai o soţie, una nouă, şi totuşi eşti aici, nu acolo. Nu-mi place cum o tratezi.

— E foarte folositor să fii telepat, comentă Pete, când vine vorba să faci evaluări ale viciilor şi slăbiciunilor altor oameni.

— Este.

— Ce pot face însă, zise Pete, dacă eu mă simt atras de tine şi nu de Carol?

— Nu poţi face nimic cu ceea ce simţi, dar puteai să eviţi să faci ceea ce faci; sunt perfect conştientă de motivul prezenţei tale aici, domnule Garden. Dar nu uita că *şi eu sunt măritată.* Şi îmi iau căsnicia în serios, ceea ce tu nu faci. Dar sigur că n-o iei în serios; ai o soţie nouă la fiecare câteva săptămâni sau cam aşa ceva… Oricum, de fiecare dată când apare câte un obstacol serios la Joc.

Dezgustul său era vădit; avea buzele crispate, iar ochii negri îi aruncau fulgere.

Pete încercă să-şi imagineze cum fusese ea, înainte ca descoperirea talentului psionic pe care-i avea s-o elimine din Joc.

— În mare parte la fel ca acum, îi răspunse Patricia.

— Mă îndoiesc, spuse Pete.

Se gândi la fiica cea mare. Mă întreb dacă în timp va ajunge la fel, specul el. Presupun totuşi că depinde de faptul dacă are talentul telepatic al mamei sau nu, iar dacă-i aşa…

— Mary Anne nu-l are, spuse Patricia. Nici unul dintre copii nu-l are; am verificat deja asta.

Atunci n-o să sfârşească la fel ca tine, gândi el.

— Poate că nu, încuviinţă Patricia cu calm.

Pe neaşteptate, adăugă:

— N-o să te las să stai aici, domnule Garden, dar mă poţi duce cu maşina la San Francisco, dacă doreşti. Am de făcut cumpărături acolo. Şi ne putem opri la un restaurant să luăm micul dejun, dacă ţi-e foame.

El începu să spună că e de acord, apoi îşi aduse aminte de Joe Schilling.

— Nu pot. Din cauza afacerilor.

— Discuţii strategice despre Joc…

— Da.

Evident, nu putea nega.

— Pui asta pe primul loc, înainte de orice altceva. Chiar şi cu toate aşa-numitele tale „sentimente adânci” faţă de

mine…

— I-am cerut lui Joe Schilling să vină-ncoace. Trebuie să fiu prin preajmă, să-l întâmpin.

I se părea că asta se înţelege de la sine. Din câte îşi dădea seama totuşi, lucrurile nu stăteau la fel şi pentru ea, dar nu exista nimic de făcut în privinţa asta. Cinismul femeii era prea adânc înrădăcinat pentru ca el să-l poată altera în vreun fel.

— Nu mă judeca, îl mustră Patricia Meclain. S-ar putea să ai dreptate, dar…

Se îndepărtă, ţinându-şi mâna la frunte, ca şi cum ar fi suferit din punct de vedere fizic.

— Încă nu pot suporta, domnule Garden.

— Îmi pare rău, spuse el. Acum chiar trebuie să plec, Pat.

— Să-ţi spun cum facem, propuse ea. Ne întâlnim în după-amiaza asta, la unu şi jumătate, în centrul oraşului San Francisco. La intersecţia dintre Market şi Third. Putem lua prânzul împreună. Crezi că eşti în stare să scapi un timp de soţia ta şi de prietenul jucător pentru asta?

— Da, răspunse el.

— Atunci, rămânem înţeleşi, zise femeia văzându-şi în continuare de şters praful.

Pete întrebă:

— Spune-mi totuşi de ce te-ai răzgândit în legătură cu întâlnirea cu mine. *Ce-ai descoperit în mintea mea?* Trebuie să fi fost destul de important.

— Aş prefera să nu-ţi spun, răspunse Patricia.

— Te rog!

— Capacitatea telepatică are un neajuns fundamental. S-ar putea să nu ştii asta. Are tendinţa de a prinde prea mult; e prea sensibilă la gândurile marginale sau doar latente ale oamenilor, ceea ce vechii psihologi numeau „mintea inconştientă”. Există o relaţie între talentul telepatic şi paranoia; cea din urmă reprezintă recepţia involuntară a gândurilor ostile şi agresive, reprimate, ale celorlalţi oameni.

— Ce-ai citit în subconştientul meu, Pat?

— Am… am citit un sindrom de acţiune potenţială. Dacaş fi precog ţi-aş putea spune mai multe. S-ar *putea* s-o faci; s-ar putea să nu. Dar…

Ridică ochii spre el.

— E un act violent, şi are legătură cu moartea.

— Moartea… repetă el ca un ecou.

— Poate, continuă Patricia, vei încerca să te sinucizi. Nu ştiu; e abia în stadiul incipient. Dar are legătură cu moartea – şi cu Jerome Luckman.

— Şi e atât de rău, încât să te facă să te răzgândeşti în ceea ce priveşte hotărârea ta de-a nu avea de-a face cu mine…

Patricia replică:

— Ar fi greşit din partea mea, după ce am detectat un asemenea sindrom, să te abandonez pur şi simplu.

— Mulţumesc, răspunse el caustic.

— Nu vreau să am aşa ceva pe conştiinţă. Mi-ar displăcea profund să aud asta la programul lui Nats Katz de mâine sau din ziua de după ce vei fi luat supradoza aceea de emfital de care eşti preocupat atât de obsesiv.

Îi zâmbi, dar era un surâs lipsit de culoare, golit de veselie.

— Ne vedem la unu şi jumătate, vorbi Pete. La intersecţia dintre Third şi Market.

În afară de cazul în care, gândi el, sindromul incipient având de-a face cu violenţa, şi cu moartea, şi cu Jerome Luckman, nu devine o realitate înainte de asta.

— S-ar putea, răspunse Patricia pe ton sumbru. Asta-i o altă însuşire a inconştientului, se situează în afara timpului. Nu-ţi poţi da seama, atunci când citeşti gândurile, dacă detectezi ceva aflat la câteva minute de realizare sau la câteva zile ori chiar ani. Totul e estompat, amestecat laolaltă.

Fără alte cuvinte, Pete se întoarse şi ieşi cu paşi mari din apartament, depărtându-se cât mai mult de ea.

Următorul lucru de care-şi dădu seama era faptul că mergea cu maşina, mult deasupra deşertului.

Ştiu instantaneu că era o oră mult mai târzie.

Deschizând brusc transmiţătorul radio, ceru:

— Dă-mi un semnal de timp.

Vocea mecanică din difuzor rosti:

— Ora şase după-amiaza, fusul orar al zonei montane, domnule Garden.

Unde sunt? se întrebă Pete.

— Unde ne aflăm? îi vorbi el maşinii. Nevada?

Semăna cu Nevada, stearpă şi goală.

Maşina răspunse:

— Estul statului Utah.

— Când am plecat de pe Coastă?

— Cu două ore în urmă, domnule Garden.

— Ce-am făcut în ultimele cinci ore?

Maşina explică:

— La nouă şi jumătate ai plecat din Marin County, California, către Carmel; când ai ajuns, ai intrat în camera Jocului din clădirea apartamentului comun din Carmel.

— Cu cine m-am întâlnit?

— Nu ştiu.

— Continuă, rosti el, respirând precipitat.

— Ai stat acolo o oră. Apoi ai ieşit şi ai pornit spre Berkeley.

— Berkeley! exclamă el.

— Ai aterizat la hotelul Claremont. Ai stat acolo doar puţină vreme, numai câteva minute. După care ai decolat spre San Francisco. Ai aterizat la Colegiul de Stat din San Francisco şi te-ai dus în clădirea administrativă.

— Nu ştii ce-am făcut acolo, nu-i aşa?

— Nu, domnule Garden. Ai petrecut în acel loc o oră. Apoi ai ieşit şi ai decolat iarăşi. De data asta ai aterizat într-o parcare din centrul oraşului San Francisco, la intersecţia dintre Fourth şi Market; m-ai parcat acolo şi-ai plecat pe jos.

— Îndreptându-mă încotro?

— N-am observat.

— Continuă…

— Te-ai întors la două şi un sfert, ai urcat din nou şi m-ai instruit să zbor în direcţia est. Asta am făcut tot timpul de atunci.

— Şi n-am aterizat nicăieri de când am plecat din San Francisco?

— Nu, domnule Garden. Şi, fiindcă veni vorba, mai am foarte puţin combustibil. Ar trebui să coborâm în Salt Lake City, dacă se poate.

— În regulă, răspunse el. Îndreaptă-te într-acolo.

— Mulţumesc, domnule Garden, răspunse maşina şi-şi modifică traseul.

Pete rămase nemişcat pentru o vreme, apoi deschise transmiţătorul şi sună la apartamentul lui din San Rafael.

Pe ecranul de mici dimensiuni apăru faţa lui Carol Hoit Garden.

— O, salut, spuse ea. Unde eşti? A sunat Bill Calumine; adună grupul mai devreme în seara asta, ca să discute strategia. Vrea să fie sigur că şi tu, şi eu vom fi prezenţi.

— A apărut Joe Schilling?

— Da. Dar ce vrei să spui? Doar te-ai întors în apartament mai devreme în cursul dimineţii, ai stat în maşina ta şi ai vorbit cu el; v-aţi conversat acolo ca să nu aud eu.

Pete întrebă răguşit:

— Ce s-a întâmplat după aceea?

— Nu înţeleg întrebarea.

— Ce-am făcut? insistă el. M-am dus undeva cu Joe Schilling? Unde-i acum?

— Nu ştiu unde e, răspunse Carol. Pentru Dumnezeu, ce s-a întâmplat cu tine? Nu-ţi mai aminteşti ce-ai făcut astăzi? Mereu ai asemenea perioade de amnezie?

Pete scrâşni din dinţi.

— Spune-mi doar ce s-a întâmplat!

— Ai stat în maşină, vorbind cu Joe Schilling, după care el a plecat, bănuiesc. Oricum, ai urcat singur înapoi la etaj

şi mi-ai zis – doar o clipă, am ceva pe aragaz…

Dispăru de pe ecran; el aşteptă, numărând secundele, până când ea se întoarse în sfârşit.

— Îmi pare rău. Hai să vedem. Te-ai întors în apartament…

Carol se opri, cugetând.

— Am vorbit. Apoi ai coborât din nou, şi asta-i ultima dată când te-am văzut, până acum, când ai sunat.

— Despre ce-am vorbit?

— Mi-ai spus că în seara asta vrei să joci cu domnul Schilling ca partener.

Vocea lui Carol era rece, retrasă din punct de vedere emoţional.

— Am *discutat,* să zicem. De fapt, ne-am certat. Până la urmă…

Se uită la el furioasă.

— Dacă nu ştii…

— Nu ştiu, răspunse el.

Carol continuă:

— N-am nici un motiv pentru care să-ţi spun. Întreabă-l pe Joe, dacă vrei să ştii; sunt sigură că pe el l-ai informat.

— Unde e?

— Habar n-am, zise Carol şi întrerupse legătura. Imaginea micuţă de pe ecranul vidfonului se stinse.

Sunt sigur, îşi spuse Pete, că am aranjat cu Joe să joace drept partener al meu diseară. Dar nu asta-i problema…

Problema e nu ce-am făcut, ci de ce nu-mi aduc aminte. În fond, s-ar putea să nu fi făcut absolut nimic; adică, nimic neobişnuit sau important. Deşi drumul la Berkeley… poate că am vrut să-mi iau unele lucruri pe care le-am lăsat acolo, decise el.

Dar, potrivit Efectului Rushmore al maşinii, nu se dusese la fostul său apartament; se dusese la Claremont, iar acolo locuia Norocosul Luckman.

Evident, îl văzuse – sau încercase să-l vadă – pe Luckman.

Mai bine aş da de Joe Schilling, se gândi el. Să-l găsesc

şi să-i vorbesc. Să-i spun că, pentru motive pe care nu le cunosc, am pierdut din memorie aproape o zi întreagă. Şocul provocat de cuvintele lui Pat Meclain – ar putea asta să explice tot ce se întâmplase?

În plus, era evident, se întâlnise cu Patricia în centrul oraşului San Francisco, aşa cum se înţeleseseră.

Şi dacă era aşa, ce făcuseră?

Ce relaţie avea cu ea acum? Poate că avusese succes; poate că, pe de altă parte, discutaseră mai departe în contradictoriu. N-avea nici un mijloc să afle. Iar vizita la Colegiul de Stat din San Francisco…

Evident, făcuse cercetări în legătură cu fiica lui Pat, Mary Anne.

Dumnezeule mare! Ce mai zi îşi găsise să piardă!

Folosind transmiţătorul maşinii, sună la magazinul de discuri al lui Joe Schilling din New Mexico şi dădu peste o versiune Rushmore de robot telefonic.

— Domnul Schilling nu se află aici în prezent. El şi cu papagalul său sunt pe Coasta Pacificului; îl puteţi contacta prin Posesorul din Marin County, Peter Garden, la San Rafael.

O, nu, nu puteţi, bombăni Pete în sinea lui. Şi întrerupse legătura cu un gest violent al mâinii.

După o vreme, o sună pe Freya Garden Gaines.

— A, salut, Peter, îi zise Freya, arătându-se mulţumită să primească veşti de la el. Pe unde umbli? Ar trebui să ne întâlnim cu toţii la…

— Îl caut pe Joe Schilling, o întrerupse el. Ştii cumva unde e?

— Nu. Nu l-am văzut. L-ai adus pe Coastă ca să joace împotriva lui Luckman?

— Dacă primeşti vreun semn de la el, îi ceru Pete, spune-i să se ducă în apartamentul meu din San Rafael şi să rămână acolo.

— Bine, răspunse Freya. S-a întâmplat ceva?

— Poate că da, rosti el, şi închise vidfonul.

Aş vrea al naibii de mult să ştiu, îşi zise.

Întrebă maşina:

— Ai destul combustibil să te îndrepţi direct spre San Rafael, fără să te opreşti la Salt Lake City?

— Nu, domnule Garden, răspunse maşina.

— Atunci ia-ţi odată blestematul ăla de combustibil, îi ordonă, apoi hai să ne întoarcem în California cât mai repede posibil!

— În regulă, dar n-are nici un rost să fii furios pe mine; instrucţiunile tale ne-au adus în locul ăsta.

Pete îi aruncă maşinii o înjurătură. Şi se foi nerăbdător, în timp ce vehiculul cobora cu grijă spre Salt Lake City, pustiu şi vast dedesubtul lor.

7

Când ajunse în sfârşit înapoi la San Rafael, era seară; aprinse luminile de aterizare ale maşinii şi se opri lângă bordura din faţa clădirii de apartamente.

În clipa în care ieşi din maşină, din întuneric apăru o siluetă, grăbindu-se către el.

— Pete!

Era, îşi dădu seama, Patricia Meclain; purta o haină lungă, grea, şi avea părul legat la spate, într-un coc.

— Ce e? întrebă Pete, observându-i aerul de nelinişte şi plin de insistenţă.

— Doar o clipă!

Se apropie de el, cu răsuflarea întretăiată, cu ochii măriţi de spaimă.

— Vreau să-ţi scanez mintea.

— Ce s-a întâmplat?

— Dumnezeule, exclamă ea. Nu-ţi aduci aminte! Întreaga zi e pierdută pentru tine; Pete, *fii atent!* Mai bine plec – soţul meu mă aşteaptă. La revedere, ne vedem îndată ce o să pot; nu încerca să iei legătura cu mine, te sun eu.

Îl privi fix pentru o clipă, apoi dispăru pe stradă, îndepărtându-se grăbită în întuneric.

El continuă să urce scările spre apartamentul lui.

În camera de zi, masivul Joseph Schilling, cu barba sa roşie, îl aştepta; văzându-l, se ridică imediat în picioare.

— Unde-ai fost?

Pete întrebă:

— Carol e aici sau eşti singur?

Aruncă o privire în jur. Nu se zărea nici urmă de femeie.

— N-am văzut-o de dimineaţă. De când am fost toţi trei împreună aici, în apartament. Vorbeam cu fosta ta soţie, Freya, şi ea mi-a spus că tu…

— Cum ai intrat, întrebă Pete, dacă nu-i aici Carol?
— Apartamentul era descuiat.
Pete zise:
— Ascultă, Joe. S-a întâmplat ceva astăzi.
— Vorbeşti despre dispariţia lui Luckman?
Uitându-se la el înfiorat, Pete rosti:
— Nu ştiam că Luckman a dispărut…
— Sigur că ştii; tu eşti cel care mi-a spus mie!
Acum Schilling se uita la el cu ochii mari.
Amândoi tăceau.
Schilling explică:
— Tu m-ai sunat din maşină; m-ai prins la conapt-ul din Carmel; studiam înregistrările jocurilor trecute ale grupului vostru. Iar mai târziu am auzit în programul de după-amiază al lui Nats Katz. Luckman a dispărut în dimineaţa asta!
— Şi n-a fost găsit?
— Nu.
Schilling îl apucă pe Pete de umăr.
— *De ce nu-ţi aduci aminte?*
— Am avut o întâlnire. Cu un telepat.
— Pat Meclain? Tu mi-ai zis; erai extrem de supărat. Mi-am dat seama, te cunosc. Ai pomenit de ceva ce depistase ea în inconştientul tău, ceva legat de impulsurile sinucigaşe obsesive, ai spus. Apoi ai tăcut brusc şi ai întrerupt legătura.
— Am văzut-o din nou chiar adineauri, vorbi Pete.
Avertismentul femeii-telepat; probabil că are ceva de-a face cu dispariţia lui Luckman. Credea Patricia că el are vreun amestec în chestia asta?
Schilling zise:
— Îţi pregătesc ceva de băut.
Se duse la dulăpiorul de lângă ferestrele mari ale camerei de zi.
— În timp ce te aşteptam, am reuşit să aflu unde ţii sticlele. Whisky-ul ăsta nu-i rău, dar, în ceea ce mă priveşte, nimic nu-i mai bun ca…

— N-am mâncat de seară, îl refuză Pete. Nu vreau nimic de băut.

Se duse în bucătărie, la frigider, cu ideea vagă de a-şi pregăti ceva de mâncare.

— E nişte pulpă de vită sărată foarte bună, preparată cuşer; am găsit-o la un magazin de delicatese din San Francisco; asta, şi pâine neagră, şi salată de varză…

— Bine.

Pete scoase mâncarea.

— N-avem prea mult timp să ajungem la Carmel. Ar trebui să fim acolo devreme. Dar dacă Luckman nu apare…

— Poliţia îl caută? Au fost chemaţi?

— Nu ştiu. Tu n-ai spus, şi nici Katz.

Pete insistă:

— Ţi-am povestit cum s-a întâmplat de ştiu despre asta?

— Nu.

— E groaznic, oftă Pete.

Tăie două felii groase de pâine neagră; mâinile îi tremurau.

— De ce?

— Nu ştiu de ce. N-ai şi tu impresia asta?

Schilling ridică din umeri.

— Poate c-ar fi un lucru bun dacă cineva i-a făcut felul. Altfel, am fi avut un asemenea ghinion zilnic. Pe când aşa… n-ar rezolva asta problemele noastre comune? Văduva ar trebui să joace în locul lui, iar pe Dotty Luckman o putem bate; îi cunosc sistemul şi e mediocru.

Îşi tăie şi el nişte pâine neagră şi se servi din pulpa sărată, preparată cuşer.

Sună vidfonul.

— Răspunde tu, îl îndemnă Pete.

Simţea un val de spaimă.

— Sigur.

Schilling intră cu paşi mari în camera de zi.

— Salut, ajunse vocea lui până la Pete.

Apoi răsună vocea lui Bill Calumine:

— A apărut ceva. Vreau pe toată lumea la Carmel

imediat!

— În regulă, plecăm acum.

Schilling se întoarse în bucătărie.

— Am auzit, rosti Pete.

— Lasă un bilet pentru soţia ta Carol.

— Ca să-i spun ce?

— Nu ştii nici asta? Să-i spui să vină la Carmel; înţelegerea la care am ajuns – îţi aduci aminte? este ca eu să joc cărţile, dar ea să asiste şi să privească din spate, văzând ce trag şi cum joc la fiecare tur. Nu-ţi aminteşti nici asta, nu?

Pete răspunse:

— Nu.

— N-a fost prea încântată, oricum.

Schilling îşi luă din dulap pălăria şi haina.

— Dar tu ai socotit c-o să apari la faţa locului cu ceva de prima clasă. Acum, vino; e timpul să plecăm. Ia-ţi cu tine sandvişul cu pulpă de vită!

Când ieşiră din apartament şi ajunseră pe hol, se întâlniră cu Carol Garden; tocmai cobora din lift. Faţa îi arăta obosită. Văzându-i, se opri.

— Ei? întrebă ea nepăsătoare. Presupun c-aţi auzit.

Schilling răspunse:

— Am auzit de la Bill Calumine, dacă la asta te referi.

— Mă refer, zise Carol, la Luckman. Am chemat deja poliţia. Dacă vreţi să vedeţi, veniţi jos cu mine.

Coborâră toţi trei la parter, iar Carol îi conduse la maşina ei, parcată lângă bordură, în spatele celor ale lui Schilling şi Pete.

— Am descoperit asta în plin zbor, povesti ea pe un ton ţeapăn, rezemându-se de capota maşinii, cu mâinile vârâte în buzunarele de la haină. Zburam şi s-a întâmplat să mă întreb dacă nu cumva mi-am lăsat geanta în vechiul apartament unde-am locuit împreună cu ultimul meu soţ. Am fost astăzi pe-acolo, să-mi iau câteva lucruri pe care le uitasem şi…

Pete şi Joe deschiseră uşa de la maşina femeii.

— Am aprins lumina din tavan, continuă Carol. Atunci l-am văzut… Trebuie să fi fost pus înăuntru cât timp am parcat în faţa fostului meu apartament, dar există posibilitatea să se fi întâmplat chiar şi mai devreme – când eram aici, azi-dimineaţă.

Adăugă:

— Vedeţi că el – cadavrul – este întins pe podea, unde nu poate fi observat atât de uşor. Iar eu l-am… l-am atins când încercam să-mi găsesc geanta.

Tăcu.

La lumina orbitoare a becului din tavan, Pete văzu corpul înghesuit după scaunele din faţă ale maşinii. Era Luckman, fără nici o îndoială. Chiar şi în moarte, chipul rotund, cu obrajii bucălaţi, putea fi recunoscut. Acum nu mai era rumen. La lumina artificială afişa un cenuşiu de carne putredă.

— Am chemat imediat poliţia, vorbi mai departe Carol, şi am stabilit să ne întâlnim aici.

Sub cerul negru de deasupra lor se putea auzi acum zgomot de sirene, vuind în depărtare.

8

Cu faţa spre membrii grupului Drăgălaşa Vulpe Albastră, Bill Calumine rosti:

— Doamnelor şi domnilor, Jerome Luckman a fost ucis şi fiecare dintre noi este suspect. Asta-i situaţia. Nu vă pot spune cu mult mai multe astă-seară. Fireşte, n-o să mai fie nici un joc în noaptea asta.

Silvanus Angst chicoti şi comentă:

— Nu ştiu cine-a făcut asta, dar oricine-ar fi… felicitări!

Izbucni în râs, aşteptând ca şi ceilalţi să i se alăture.

— Taci din gură, se răsti Freya tăios.

Înroşindu-se, Angst replică:

— Dar am dreptate; e cea mai bună veste…

— Nu-i o veste bună că suntem suspecţi, i-o reteză scurt Bill Calumine. Nu ştiu cine-a făcut-o, sau dacă a făcut-o unul dintre noi. Şi nici măcar nu sunt sigur că e în avantajul nostru; s-ar putea să trecem prin nişte complicaţii legale enorme ca să recuperăm cele două titluri de posesiune din California pe care le-am pierdut în favoarea lui. Pur şi simplu nu ştiu; e prea curând. Trebuie să consultăm un avocat!

— Exact, încuviinţă Stuart Marks şi de jur împrejurul încăperii ceilalţi membri ai grupului dădură din cap. Ar trebui să angajăm împreună un avocat, unul bun.

— Ca să ne ajute să ne protejăm, completă Jack Blau, şi să ne înveţe cum putem să luăm înapoi mai uşor cele două proprietăţi.

— Să votăm, ceru Walt Remington.

Irascibil, Bill Calumine replică:

— N-avem nevoie să votăm; e limpede că ne trebuie un avocat. Poliţia va ajunge aici dintr-o clipă în alta. Daţi-mi voie să întreb un lucru, privi el în jur, dacă vreunul dintre voi a făcut-o – şi accentuez cuvântul „dacă” – ar vrea să recunoască acum?

Se lăsă tăcerea. Nimeni nu se mişcă.

Cu un surâs scurt, Calumine remarcă:

— Asta limpezeşte lucrurile, oricum. Dacă unul dintre noi l-a omorât pe Luckman, oricum n-o să spună.

— Ai vrea s-o facă? întrebă Jack Blau

— Nu în mod deosebit, răspunse Calumine.

Se întoarse către vidfon.

— Dacă nimeni n-are nimic împotrivă, o să-l sun pe Bert Barth, avocatul meu din Los Angeles, să văd dacă poate veni direct aici. În regulă?

Se uită iarăşi în jur.

Nimeni nu protestă.

— În regulă atunci, continuă Calumine, şi formă numărul.

— Oricine-a făcut-o, indiferent de motive, zise Schilling cu voce aspră, faptul de a-l pune în maşina lui Carol Hoit Garden a fost unul răutăcios şi brutal. Total de neiertat!

Freya surâse.

— Putem scuza crima, dar nu şi punerea cadavrului în maşina doamnei Garden? E o epocă ciudată, asta în care trăim…

— Ştii că am dreptate, îi replică Schilling.

Freya ridică din umeri.

La vidfon, Bill Calumine tocmai spunea:

— Dă-mi-l pe domnul Barth; e o urgenţă.

Se întoarse către Carol, aşezată lângă Pete şi Joe Schilling, pe o canapea mare din mijlocul încăperii.

— Mă gândesc în mod special la protecţia ta, doamnă Garden, când angajez un consultant juridic. Din moment ce cadavrul a fost găsit în propria-ţi maşină…

— Carol nu e mai suspectă decât oricine altcineva, vorbi Pete.

Sau măcar, se gândi, sper că nu. De ce-ar fi? La urma urmei, a anunţat poliţia îndată ce l-a găsit.

Aprinzând o ţigară, Schilling îi spuse:

— Aşadar, am ajuns prea târziu. Nu voi avea niciodată ocazia să-mi iau revanşa faţă de Norocosul Luckman.

Stuart Marks murmură:

— În afară de cazul în care ţi-ai luat-o deja!

— Asta ce vrea să-nsemne? întrebă Schilling, întorcându-se spre el şi cercetându-l atent.

— La naiba, ce crezi tu că vrea să-nsemne? replică Marks.

Pe ecranul vidfonului se conturaseră trăsăturile ferme, prelungi, ale avocatului Bert Barth, iar acesta se apucase deja să dea sfaturi grupului.

— Vor veni în echipă, îi explica el lui Bill Calumine. Un vug şi un terran; aşa se obişnuieşte la crimele capitale. Eu sosesc acolo cât de repede pot, dar o să-mi ia cel puţin jumătate de oră. Fiţi pregătiţi ca amândoi detectivii să fie excelenţi telepaţi; şi asta se obişnuieşte. Dar aduceţi-vă aminte: dovezile obţinute prin scanare telepatică nu sunt legale într-o curte de justiţie de pe Terra; asta a fost stabilit temeinic…

Calumine comentă:

— Mie mi se pare că e o violare a prevederii din constituţia Statelor Unite împotriva forţării unui cetăţean să depună mărturie contra lui însuşi.

— Şi asta e-adevărat, încuviinţă Barth.

Acum întregul grup tăcea, ascultând discuţia dintre Calumine şi avocatul lor.

— Telepaţii poliţiei vă pot scana şi pot constata dacă sunteţi vinovaţi sau nu, dar trebuie prezentate alte dovezi pentru a susţine cazul în faţa tribunalului. Îşi vor folosi deci calităţile telepatice la maximum; de asta puteţi fi siguri.

Efectul Rushmore al apartamentului scoase un sunet de clopoţei, apoi anunţă: Două persoane se află afară, dorind să intre.

— Poliţia? întrebă Stuart Marks.

— Un titanian, răspunse Efectul Rushmore, şi un terran. Sunteţi de la poliţie? se adresă el vizitatorilor. Sunt de la poliţie, informă apoi grupul. Ar trebui să le permit să intre?

— Lasă-i să urce, zise Bill Calumine, după un schimb de priviri cu avocatul.

Barth continuă:

— Iată pentru ce trebuie să fiţi pregătiţi… Prin lege, autorităţile vă pot dizolva grupul până când această crimă este rezolvată. În principiu, acest lucru ar trebui să acţioneze ca o piedică pentru crime ulterioare comise de grupurile de Joc. De fapt, funcţionează mai mult ca un simplu gest punitiv, pedepsindu-i astfel pe fiecare dintre cei implicaţi.

Posomorâtă, Freya exclamă:

— Să dizolve grupul! O, nu!

— Sigur, replică Jack Blau înverşunat. Nu ştiai? E primul lucru la care m-am gândit când am auzit despre moartea lui Luckman; ştiam c-o să ne dizolve.

Îşi roti prin cameră privirea încruntată, ca şi cum ar fi căutat persoana responsabilă pentru crimă.

— Ei, poate că n-o s-o facă, vorbi Walt Remington.

Se auzi un ciocănit la uşa apartamentului. Poliţia.

— Eu o să rămân la vidfon, se oferi Bert Barth, în loc să încerc să ajung acolo. S-ar putea să vă pot sfătui mai bine în felul ăsta.

De pe ecran, privi spre uşă.

Freya deschise. În cadrul ei stătea un tânăr terran înalt şi slab, iar alături de el, un vug. Terranul rosti:

— Sunt Wade Hawthorne.

Scoase un portofel din piele neagră, conţinând actele lor de identificare; vugul se odihnea doar, în felul lui obişnuit, suprasolicitat de urcuşul până la acest etaj. Pe uniformă era cusut numele de E.B. Black.

— Intraţi, îi invită Bill Calumine, păşind spre uşă. Eu sunt aruncătorul de zar al grupului, mă numesc Bill Calumine.

Ţinu uşa larg deschisă, iar cei doi poliţişti intrară în apartament, vugul E.B. Black venind primul.

— Am dori să vorbim mai întâi cu doamna Carol Hoit Garden, îşi propagă vugul gândul către grup. Din moment

ce cadavrul a fost găsit chiar în maşina dumneaei…

— Eu sunt Carol Garden.

Se ridică în picioare, rămânând fermă şi calmă când echipa de poliţie se întoarse s-o cerceteze din priviri.

— Avem permisiunea să vă scanăm telepatic? o întrebă Wade Hawthorne.

Ea aruncă o privire spre ecranul vidfonului.

— Răspunde-i că da, o îndemnă Bert Barth.

Celor doi poliţişti le spuse:

— Sunt Barth, consilierul lor juridic, din Los Angeles. Mi-am sfătuit clienţii, acest grup, Drăgălaşa Vulpe Albastră, să coopereze total cu voi. Vor fi cu toţii deschişi pentru scanarea telepatică, dar înţeleg – şi ştiu că şi voi înţelegeţi – că orice dovadă pe care-o obţineţi în acest mod nu poate fi admisă într-o sală de judecată.

— Corect, acceptă Hawthorne, şi traversă încăperea spre Carol.

Vugul alunecă încet după el; se lăsă tăcerea.

— Lucrurile par să fie aşa cum a relatat doamna Garden la vidfon, anunţă imediat vugul E.B. Black. A descoperit cadavrul în plin zbor şi ne-a anunţat fără întârziere.

Către însoţitorul său, vugul continuă:

— Nu găsesc nici un indiciu că doamna Garden a cunoscut dinainte prezenţa cadavrului în maşină. Nu pare să fi avut nimic de-a face cu Luckman înainte de această descoperire. Eşti de acord?

— Sunt de acord, rosti Hawthorne încet. Dar…

Îşi roti ochii prin cameră.

— E ceva legat de soţul ei, domnul Peter Garden. Aş dori să vă examinez pe dumneavoastră în continuare, domnule Garden.

Pete, cu gâtul uscat, se ridică în picioare.

— Pot vorbi o clipă, între patru ochi, cu avocatul nostru? îl întrebă el pe poliţistul Hawthorne.

— Nu, răspunse Hawthorne cu o voce plăcută, dar fără inflexiuni. V-a sfătuit deja în această problemă; nu văd nici un motiv să vă îngădui să…

— Înţeleg foarte bine care este sfatul lui, replică Pete. M-ar interesa să aflu care sunt consecinţele dacă aş refuza.

Traversă încăperea spre vidfon.

— Ei? îl întrebă pe Barth.

— Vei deveni suspectul principal, răspunse Barth. Dar e dreptul tău; poţi refuza. Te sfătuiesc totuşi să n-o faci, pentru că, dacă refuzi, nu vor înceta niciodată să te urmărească. Te vor scana oricum, mai devreme sau mai târziu.

Pete protestă:

— Detest să-mi fie citită mintea!

Odată ce-i descopereau amnezia, îşi dădu el seama, aveau să fie siguri că el îl ucisese pe Luckman. Şi poate că o făcuse. Evidenţa îl înfrunta cu brutalitate.

— Atunci care e decizia dumneavoastră? întrebă Hawthorne.

— Probabil că ai început deja să mă scanezi, zise Pete.

Desigur, Barth avea dreptate; dacă refuza, aveau să-l scaneze oricum, dacă nu acum, atunci altă dată.

— Dă-i drumul, îl îndemnă, simţindu-se obosit şi bolnav. Se îndreptă spre cei doi şi stătu în faţa lor, cu mâinile în buzunare.

Timpul trecea. Nimeni nu scoase un cuvânt.

— Am depistat problema la care se gândea doamna Garden, îşi emise vugul gândul spre însoţitorul său. Şi tu?

— Da, încuviinţă Hawthorne.

Lui Pete îi spuse:

— Nu aveţi nici o amintire concretă despre ziua de azi, nu-i aşa? Aţi reconstituit-o din afirmaţiile făcute de auto-automec-ul personal, sau măcar din *pretinsele* sale afirmaţii.

— Poţi interoga Efectul Rushmore al maşinii mele, zise Pete.

— V-a informat, vorbi încet Hawthorne, că astăzi aţi făcut o vizită la Berkeley. Dar nu ştiţi de fapt dacă aţi fost ca să-l vedeţi pe Luckman şi, dacă-i aşa, dacă l-aţi văzut

într-adevăr sau nu. Nu-mi pot imagina de ce există acest blocaj în mintea dumneavoastră; a fost autoimpus? Şi dacă da, cum?

— Nu-ţi pot da răspunsul la întrebarea asta. Aşa cum poţi citi cu siguranţă şi singur.

Hawthorne rosti sec:

— Oricine ar avea intenţia să comită o crimă capitală ar şti, desigur, că urmează să fie aduşi telepaţii; ar trebui să se ocupe de asta, şi nimic nu i-ar aduce mai multe foloase decât un segment de amnezie, intervenind cât să acopere exact acea perioadă a activităţilor sale.

Lui E.B. Black în spuse:

— Presupun că ar trebui să-l arestăm pe domnul Garden…

Vugul răspunse:

— Poate. Dar trebuie să-i examinăm şi pe ceilalţi, aşa cum e firesc.

Către grup, declară:

— Vi se ordonă să vă dizolvaţi ca organizaţie de Joc; începând din acest moment, este ilegal pentru oricare dintre dumneavoastră să se întâlnească în scopul de a participa la Cacealma. Această decizie va rămâne în vigoare până când ucigaşul lui Jerome Luckman va fi găsit!

Toţi se întoarseră instinctiv spre ecranul vidfonului.

Barth încuviinţă:

— E legal. Aşa cum v-am avertizat…

Părea resemnat.

— Vorbind în numele grupului, li se adresă Bill Calumine celor doi poliţişti, protestez împotriva acestei decizii!

Hawthorne ridică din umeri. Nu părea deosebit de îngrijorat de protestul lui Calumine.

— Am detectat ceva neobişnuit, îi transmise vugul însoţitorului său. Te rog scanează restul grupului ca întreg şi vezi dacă eşti de acord cu mine.

Aruncându-i o privire, Hawthorne dădu din cap; păşi încet prin cameră, de la o persoană la alta, şi înapoi la vug.

— Da, confirmă el. Domnul Garden nu este singura persoană de aici incapabilă să-şi aducă aminte ce-a făcut astăzi. În total, şase persoane din acest grup dau dovadă de întreruperi similare de memorie. Doamna Remington, domnul Gaines, domnul Angst, doamna Angst, doamna Calumine şi domnul Garden. Nici unul dintre ei nu are amintirile intacte…

Uluit, Pete Garden se uită de jur împrejurul camerei şi văzu, după expresia de pe feţele celorlalţi cinci, că totul era adevărat. Se aflau în aceeaşi situaţie ca şi el. Şi probabil, la fel ca şi el, fiecare crezuse că situaţia sa este unică. Aşa că nici unul nu discutase despre asta.

— Din câte văd, comentă Hawthorne, din această perspectivă o să avem dificultăţi în a stabili identitatea asasinului domnului Luckman. Cu toate astea, sunt sigur că o putem face; doar că va lua mai mult timp.

Privi încruntat grupul, cu vădită neplăcere.

În bucătăria conapt-ului, Janice Remington şi Freya Gaines pregăteau cafea. Ceilalţi rămăseseră în camera de zi, împreună cu echipa de detectivi.

— Cum a fost ucis Luckman? îl întrebă Pete pe Hawthorne.

— Cu un ac-arzător, evident. Am pus să se facă o autopsie, desigur; atunci vom şti ceva sigur.

— Ce naiba e un ac-arzător? vru să ştie Jack Blau.

Hawthorne răspunse:

— O armă albă rămasă din timpul războiului; deşi au fost retrase în mare parte, un număr de soldaţi şi le-au păstrat pe-ale lor, şi-acum descoperim că unele sunt folosite din când în când. Includ o rază laser şi sunt precise de la o distanţă bunicică, presupunând că nu apare în calea lor nici o structură rigidă.

Fu adusă cafeaua; Hawthorne acceptă o ceaşcă şi se aşeză. Însoţitorul său, vugul E.B. Black, refuză.

Pe ecranul vidfonului, imaginea miniaturală a avocatului grupului, Bert Barth, întrebă:

— Domnule Hawthorne, pe cine intenţionezi să

arestezi? Pe toate cele şase persoane cu amintiri incomplete? Mi-ar plăcea să ştiu acum, pentru că o să trebuiască să închid această linie în curând; am şi alte angajamente.

— Pare probabil că îi vom reţine pe cei şase şi-i vom elibera pe ceilalţi. Găsiţi acest lucru inacceptabil, domnule Barth?

Hawthorne părea amuzat.

Doamna Angst întrerupse discuţia:

— N-au să mă reţină pe mine, nu fără o acuzaţie!

— Vă pot reţine – pot reţine pe oricine – şaptezeci şi două de ore cel puţin, preciză Barth. Pentru observaţie. Există câteva acuzaţii generale pe care le pot invoca. Aşa că nu vă luptaţi cu aşa ceva, doamnă Angst; la urma urmei, un om a fost omorât. Iar asta-i o problemă serioasă.

— Mulţumesc pentru ajutor, îi spuse Bill Calumine lui Barth, uşor ironic, după cum i se păru lui Pete. Aş vrea să te mai întreb un lucru; poţi începe treaba obţinând înlăturarea restricţiei asupra întâlnirii noastre pentru Joc?

— O să văd ce pot face, răspunse Barth. Dă-mi puţin timp. A fost un caz, anul trecut, la Chicago. Un grup de acolo a fost dizolvat pe baza aceloraşi reglementări vreme de câteva săptămâni şi, fireşte, au ajuns la judecată. Din câte îmi aduc aminte, grupul a câştigat cazul; oricum, o să arunc o privire.

Barth închise.

— Avem noroc, remarcă Jean Blau, că am obţinut reprezentare juridică.

Părea speriată; ducându-se către soţul ei, rămase în picioare lângă el.

Silvanus Angst adăugă:

— Eu tot zic că o ducem mai bine; Luckman ne-ar fi desfiinţat.

Rânji spre cei doi poliţişti.

— Poate c-am făcut-o. Dar, aşa cum spuneţi, nu-mi aduc aminte. Sincer însă, dacă am făcut-o, mă bucur…

Nu părea să se teamă câtuşi de puţin de poliţie. Pete îl

invidia.

— Domnule Garden, zise Hawthorne, prind un gând foarte interesant din partea dumneavoastră. Azi dimineaţă devreme, aţi fost avertizat de cineva – nu pot distinge de către cine – că sunteţi pe cale să comiteţi un act de violenţă care-ar avea legătură cu Luckman. Am dreptate?

Ridicându-se, se apropie de Pete.

— Aţi avea ceva împotrivă să vă gândiţi la asta cât mai clar posibil?

Tonul lui era neoficial.

Pete protestă:

— Asta e o violare a drepturilor mele!

Îşi dori ca avocatul să fie încă la vidfon; îndată ce Barth închisese, atitudinea poliţiştilor devenise mai rigidă. Grupul se afla acum la discreţia lor.

— Nu tocmai, replică Hawthorne. Suntem conduşi de multe reguli; faptul că suntem trimişi în perechi bi-rasiale este menit să protejeze drepturile celor pe care-i investigăm. De fapt, suntem stânjeniţi de un asemenea aranjament.

Bill Calumine întrebă:

— V-aţi înţeles amândoi să ne închideţi grupul? Sau a fost ideea lui?

Smuci din cap în direcţia lui E.B. Black.

— Sunt în întregime de acord cu acţiunea de a pune sub interdicţie Drăgălaşa Vulpe Albastră; răspunse Hawthorne. În ciuda a ceea ce prejudecăţile dumneavoastră înnăscute ar putea să vă… indice.

Pete comentă:

— Îţi pierzi vremea sâcâindu-l pentru asocierea lui cu vugii…

Era evident că Hawthorne se obişnuise cu atitudinea asta până acum. O întâlnise probabil peste tot pe unde se duceau cei doi detectivi.

Venind alături de Pete, Joe Schilling comentă blajin:

— Pur şi simplu nu sunt mulţumit de atitudinea acelui Bert Barth. Cedează prea uşor; un avocat bun, mai agresiv,

ne-ar fi apărat mai mult.

— Poate că da, replică Pete.

Aşa i se păruse şi lui.

— Am propriul meu avocat în New Mexico; se numeşte Laird Sharp. Îl cunosc, din punct de vedere profesional şi social, de multă vreme; modul lui de operare îmi este familiar, e în contrast total cu al lui Barth. Şi, din moment ce devine evident că o să vă reţină, aş prefera să te văd angajându-l pe el în loc de avocatul ăsta al lui Calumine. Ştiu că te-ar putea scoate imediat pe cauţiune…

— Problema, zise Pete, este că legea militară are încă preponderenţă în multe situaţii.

Concordatul între terrani şi titanieni fusese unul militar. Pete era pesimist.

— Dacă poliţia vrea să ne reţină, probabil că o poate face, îi spuse el lui Schilling.

Ceva era teribil de rău. Ceva care deţinea o putere enormă intrase în funcţiune; acţionase deja împotriva a şase membri ai grupului, şi cine ştie care erau limitele acelui ceva? Dacă putea să-i lipsească de amintirile recente…

Vugul E.B. Black transmise:

— Sunt de acord cu dumneavoastră, domnule Garden. Este ceva unic şi deconcertant. Până acum, n-am mai întâlnit un caz asemănător. Unii indivizi, pentru a evita să fie scanaţi, şi-au provocat electroşocuri şi au reuşit să-şi distrugă un număr de celule din memorie. Dar nu pare să fie cazul acum.

— Cum poţi fi sigur de asta? interveni Stuart Marks. Poate că aceşti şase oameni au lucrat împreună să facă rost de echipament pentru electroşocuri; ar fi putut s-o facă prin intermediul aproape oricărui psihiatru sau spital de psihiatrie. Aparatura este disponibilă cu uşurinţă.

Se uită la Pete cu furie şi ostilitate.

— Uite ce-ai făcut! Din cauza ta a fost pus sub interdicţie grupul nostru!

— Din cauza mea? se miră Pete.

— Din cauza voastră, a tuturor celor şase!

Marks îşi roti posomorât privirea peste ei toţi.

— Evident, unul sau mai mulţi dintre voi l-aţi ucis pe Luckman. Ar fi trebuit să studiaţi situaţia juridică înainte s-o faceţi!

Doamna Angst declară:

— Nu noi l-am omorât pe Luckman.

— Nu ştiţi asta, replică Stuart Marks. Pentru că nu vă amintiţi. Corect? Aşa că nu-ncercaţi să confundaţi două lucruri diferite: vă aduceţi aminte că n-aţi făcut-o sau nu vă aduceţi aminte că aţi făcut-o?

Pe un ton glacial, Bill Calumine ridică vocea:

— Marks, la naiba, n-ai nici un drept moral să procedezi aşa. Ce-ai de gând, când îi acuzi pe colegii tăi, membri ai grupului? Am să insist să acţionăm în continuare împreună şi să nu lăsăm să fim dezbinaţi în acest fel. Dacă începem să ne luptăm între noi şi să ne acuzăm unii pe alţii, poliţia va putea să…

Se întrerupse.

— Va putea să ce? întrebă lin Hawthorne. Va putea să descopere ucigaşul? Păi, asta intenţionăm să facem, iar dumneavoastră o ştiţi prea bine.

Calumine se adresă grupului:

— Insist că ar trebui să rămânem împreună, cei cu amintirile intacte şi cei fără; încă suntem un grup, şi e de competenţa poliţiei să formuleze acuzaţiile, nu a noastră.

Lui Stuart Marks îi zise:

— Dacă mai faci vreodată ce-ai făcut acum, o să cer un vot pentru eliminarea ta din grup.

— Nu-i legal, răspunse Marks. Lucru pe care-i ştii deja. Susţin în continuare ceea ce-am spus; unul sau mai mulţi dintre aceşti şase oameni l-au asasinat pe Luckman şi nu văd de ce-ar trebui să-l protejăm. Asta înseamnă distrugerea grupului. Este deci în interesul nostru să ajutăm la descoperirea ucigaşului. Atunci o să putem relua Jocul.

Walt Remington spuse:

— Oricine l-a ucis pe Luckman n-a făcut-o pentru el însuşi; a făcut-o pentru noi toţi. S-ar putea să fi fost fapta unui singur ins, o decizie individuală, dar de care-am beneficiat cu toţii; acea persoană ne-a salvat pielea. În ceea ce mă priveşte, este dezgustător din punct de vedere etic ca un membru al grupului să ajute poliţia să pună mâna pe respectivul.

Tremurând de mânie, îl privi în faţă pe Stuart Marks.

— Nici noi nu l-am simpatizat pe Luckman, replică Jean Blau, şi ne era teribil de teamă de el, dar asta nu înseamnă că am împuternicit pe cineva să se ducă să-l omoare, zice-se, în numele grupului. Eu sunt de acord cu Stuart: ar trebui să cooperăm cu poliţia pentru a stabili cine-a făcut-o.

— Să votăm, propuse Silvanus Angst.

— Da, încuviinţă Carol. Ar trebui să hotărâm asupra tacticii. O să rămânem uniţi sau o să ne trădăm unul pe altul, ca indivizi? O să vă spun chiar acum care-i votul meu: este complet greşit din partea oricăruia dintre noi să…

Poliţistul Wade Hawthorne o întrerupse.

— N-aveţi de ales, doamnă Garden; *trebuie* să cooperaţi cu noi. Aşa e legea. Puteţi fi obligaţi.

— Mă îndoiesc, replică Bill Calumine.

Joe Schilling interveni:

— O să-mi contactez avocatul din New Mexico.

Traversă încăperea până la vidfon, apăsă pe buton şi începu să formeze numărul.

— Există vreo cale, îl întrebă Freya pe Hawthorne, ca amintirile lipsă să poată fi recuperate?

— Nu, dacă celulele cerebrale în cauză au fost distruse, răspunse Hawthorne. Şi presupun că acesta este cazul aici. Pare foarte puţin probabil ca aceşti şase membri ai grupului Drăgălaşa Vulpe Albastră să fi suferit simultan pierderi de memorie de natură isterică.

Surâse scurt.

Pete vorbi şi el:

— Ziua mea a fost reconstituită destul de bine de către Efectul Rushmore al maşinii, şi nu mă plasează nici un moment în apropierea unui spital psihiatric, unde aş fi putut suferi un electroşoc.

— V-aţi oprit la Colegiul de Stat din San Francisco, preciză Hawthorne. Iar departamentul lor de psihologie deţine aparatură ETS; aţi fi putut să-l faceţi acolo.

— Cum rămâne cu ceilalţi cinci? întrebă Pete.

— Ziua lor n-a fost reconstituită de circuitele Rushmore, precum a dumneavoastră, explică Hawthorne. Într-a dumneavoastră există omisiuni majore; o bună parte din activitatea pe care aţi desfăşurat-o astăzi este departe de a fi limpede.

Joe Schilling anunţă:

— L-am prins pe Sharp pe vidfon. Vrei să vorbeşti cu el, Pete? I-am descris pe scurt situaţia şi…

Vugul E.B. Black comunică brusc:

— Doar o clipă, domnule Garden.

Se consultă telepatic pentru o vreme cu colegul său, apoi îi spuse lui Pete:

— Domnul Hawthorne şi cu mine am hotărât să nu reţinem pe nici unul dintre dumneavoastră; nu există nici o dovadă *directă* care să implice pe oricare dintre cei prezenţi în comiterea crimei. Dar dacă vă dăm drumul, trebuie să acceptaţi să purtaţi tot timpul „spioni” asupra dumneavoastră. Întrebaţi-vă avocatul, pe domnul Sharp, dacă asta ar fi acceptabil.

— Ce naiba e un „spion”? întrebă Joe Schilling.

— Un dispozitiv de urmărire, răspunse Hawthorne. Ne va informa unde se află, în orice clipă, fiecare dintre dumneavoastră.

— Are o componentă telepatică? se interesă Pete.

— Nu, replică Hawthorne. Deşi aş fi vrut să aibă.

Pe ecranul vidfonului, Laird Sharp, cu o înfăţişare tinerească şi activă, vorbi:

— Am auzit propunerea şi, fără să o studiez mai

îndeaproape, aş fi înclinat s-o etichetez drept o încălcare clară a drepturilor acestor oameni.

— Cum doriţi, zise Hawthorne. Atunci va trebui să-i arestăm…

— O să-i scot imediat, anunţă Sharp.

Lui Pete îi spuse:

— Nu le da voie să agaţe de tine nici un fel de dispozitive de monitorizare, iar dacă descoperi c-au făcut-o, dă-le jos. O să zbor imediat într-acolo. E limpede pentru mine că drepturile tale sunt încălcate în mod flagrant.

Joe Schilling îl întrebă pe Pete:

— Îl vrei?

— Da, rosti Pete.

Bill Calumine adăugă:

— Eu… trebuie să fiu de acord. Pare să se pricepă mai bine decât Barth.

Întorcându-se către grup, Calumine zise:

— Fac propunerea ca să-l angajăm în comun pe acest Sharp.

Mâinile se ridicară. Propunerea fu adoptată.

— Ne vedem în curând atunci, încheie Sharp şi întrerupse legătura.

— Un om bun, comentă Schilling şi se aşeză la loc.

Pete se simţea un pic mai bine acum; era o senzaţie plăcută, gândi el, să ai pe cineva care se bate cu înverşunare de partea ta…

Grupul, ca întreg, părea mai puţin năucit acum. Toţi îşi reveneau din amorţeală.

— O să fac o propunere, se adresă Freya grupului. Propun să-i cerem lui Bill Calumine să-şi dea demisia şi să alegem pe altcineva ca aruncător, pe cineva mai energic.

Uluit, Bill Calumine întrebă:

— D… de ce?

— Pentru că ni l-ai băgat pe gât pe avocatul ăla bleg, răspunse Freya. Bert Barth, ăla, care lăsa pur şi simplu poliţia să ne calce în picioare.

Jean Blau remarcă:

— Adevărat, dar tot e mai bine să-l lăsăm să rămână aruncător decât să stârnim necazuri.

— Dar necazurile, remarcă Pete, sunt ceva ce nu putem evita. Avem deja parte de ele.

După o pauză, continuă:

— Susţin propunerea lui Freya!

Luat prin surprindere, grupul începu să murmure.

— Să trecem la vot, anunţă Silvanus Angst.

Chicotind, adăugă:

— Sunt de acord cu Pete; votez pentru înlăturarea lui Calumine.

Bill Calumine se uită lung la Pete şi rosti răguşit:

— Cum poţi să susţii o propunere ca asta? *Vrei pe cineva mai energic?* Eu cred că n-ai vrea.

— De ce nu? întrebă Pete.

— Pentru că, sublinie Calumine, cu chipul roşu de furie şi vocea tremurândă, tu personal ai avea atât de mult de pierdut…

— Ce vă face să spuneţi asta? întrebă detectivul Hawthorne.

Calumine declară:

— Pete l-a omorât pe Jerome Luckman!

— De unde ştiţi? se încruntă Hawthorne.

— M-a sunat şi mi-a zis că avea de gând s-o facă, afirmă Calumine. Dis-de-dimineaţă. Dacă m-ai fi scanat mai temeinic, ai fi aflat asta; nu e îngropat foarte adânc în mintea mea.

Pentru o clipă, Hawthorne rămase nemişcat, scanându-l evident pe Calumine. Apoi se întoarse spre grup. Gânditor, anunţă:

— Ceea ce spune e adevărat. Amintirea e acolo, în mintea lui. Dar… nu *era acolo mai devreme, când l-am scanat, cu puţină vreme în urmă!*

Îi aruncă o privire partenerului său, E.B. Black.

— Nu era acolo, răspunse vugul, aprobând. L-am scanat şi eu. Şi totuşi acum e clar acolo.

Se întoarseră amândoi către Pete.

9

Joe Schilling spuse:

— Nu cred că tu l-ai omorât pe Luckman, Pete. Şi nici nu cred că l-ai sunat pe Bill Calumine să-i spui c-o s-o faci. Cred că cineva sau ceva ne manipulează mintea. Gândul ăsta n-a fost de la început în capul lui Calumine; amândoi poliţiştii l-au scanat.

Apoi tăcu.

Era cu o oră mai târziu. Cei doi se aflau la Palatul de Justiţie din San Francisco, aşteptând punerea sub acuzare.

— Când crezi că va ajunge Sharp? întrebă Pete.

— Din clipă în clipă.

Schilling mergea de colo-colo.

— Evident, Calumine este sincer; crede cu adevărat că tu i-ai spus aşa ceva.

Se auzi gălăgie undeva pe coridor şi Laird Sharp apăru purtând un palton greu, albastru, şi cărând cu sine o servietă; se apropie grăbit de ei.

— Am vorbit deja cu procurorul districtual. Am obţinut schimbarea încadrării juridice de la acuzaţia de omucidere la simpla deţinere de informaţii despre o crimă şi ascunderea deliberată a acestora faţă de poliţie. Am subliniat faptul că eşti Posesor, că deţii proprietăţi în California. Se poate avea încredere în tine, să fii eliberat pe cauţiune. O să avem aici imediat un agent de garanţii şi-o să te scoatem cât ai clipi!

Pete răspunse:

— Mulţumesc.

— E meseria mea, replică Sharp. La urma urmei, mă plăteşti. Înţeleg că aţi avut o schimbare de autoritate în grupul vostru; cine-i aruncătorul acum, că l-aţi eliminat pe Calumine?

— Fosta mea nevastă, Freya Garden Gaines, zise Pete.

— Fosta sau afurisita ta de nevastă? întrebă Sharp,

făcându-şi mâna pâlnie la ureche. Oricum, adevărata întrebare este: poţi să convingi grupul să contribuie la plata onorariului meu? Sau eşti singur în afacerea asta?

Joe Schilling răspunse:

— Nu contează; în orice caz, îţi garantez că-ţi vei căpăta onorariul.

— Întreb, precizǎ Sharp, pentru că onorariul meu este diferit dacă am de-a face cu un individ sau cu un grup.

Se uită la ceas.

— Ei, gata, hai să terminăm cu punerea sub acuzare, să-l aducem pe agentul de garanţii şi apoi să mergem undeva să bem o ceaşcă de cafea şi să discutăm pe îndelete situaţia.

— Perfect, încuviinţă Schilling. Avem aici un om priceput, îi spuse el lui Pete. Fără Laird, ai fi fost arestat pentru o infracţiune pentru care nu există cauţiune.

— Ştiu, replică Pete încordat.

— Dă-mi voie să te întreb de-a dreptul, vorbi Laird Sharp peste masă, cu Pete. L-ai ucis pe Jerome Norocosul Luckman?

Pete răspunse:

— Nu ştiu.

Explică de ce.

Încruntându-se, Laird Sharp comentă:

— Şase persoane, zici? Pentru numele lui Dumnezeu, ce se petrece aici? Aşadar, aţi fi putut să-l ucideţi. Tu, sau oricare dintre voi, sau câţiva, sau chiar toţi.

Luă cu degetele un cub de zahăr.

— Îţi spun eu, e o veste proastă. Văduva Luckman, Dotty, face presiuni mari asupra poliţiei să rezolve cazul de faţă. Ceea ce înseamnă că vor căuta să obţină o condamnare cât mai curând posibil, şi asta va fi în faţa unei curţi militare… e blestematul ăla de concordat; n-o să scăpăm niciodată de sub autoritatea lui.

— Îmi dau seama, spuse Pete.

Se simţea obosit.

— Poliţia mi-a dat o copie scrisă a raportului poliţiştilor investigatori, continuă Sharp, băgând mâna în servietă. A trebuit să trag câteva sfori, dar iat-o!

Scoase un document voluminos din servietă şi împinse ceaşca de cafea deoparte, ca să-i facă loc pe masă.

— Am aruncat deja o privire pe el. Acest E.B. Black a găsit în memoria ta o întâlnire cu o femeie pe nume Patricia Meclain, care ţi-a spus că erai pe cale să săvârşeşti un act de violenţă având de-a face cu moartea lui Luckman.

— Nu, îl contrazise Pete. Având de-a face cu moartea *şi* cu Luckman. Nu-i chiar acelaşi lucru…

Avocatul îl privi pătrunzător.

— Foarte adevărat, Garden.

Se întoarse la document.

— Domnule avocat, spuse Schilling, n-au nici o dovadă adevărată împotriva lui Pete. În afară de amintirea aceea falsă pe care-o are Calumine…

— N-au nimic, încuviinţă Sharp. Cu excepţia amneziei, şi împărtăşeşti această problemă cu încă cinci membri ai grupului. Dar problema este că vor face săpături încercând să afle mai multe despre tine, pornind de la presupunerea că eşti vinovat. Şi, pornind cu o asemenea premisă, Dumnezeu ştie ce-ar putea să găsească. Tu spui că auto-automec-ul tău te-a informat că ai trecut cândva, în cursul zilei de azi, prin Berkeley… unde locuia Luckman. Nu ştii de ce, sau măcar dac-ai reuşit să ajungi până la el. Dumnezeule, chiar s-ar putea să fi făcut asta, Garden! Dar vom presupune că nu, pentru scopurile cazului nostru. Există cineva pe care să-l bănuieşti – tu, personal, şi dacă da, de ce?

— Nu-i nimeni, răspunse Pete.

— Din întâmplare, adăugă Sharp, ştiu câte ceva despre avocatul domnului Calumine, Bert Barth. E un om excelent. Dacă l-aţi scos pe Calumine din funcţie din cauza lui Barth, aţi greşit; Barth are tendinţa să fie precaut, dar odată ce se porneşte, nu-l mai poţi ţine în frâu.

Pete şi Schilling se uitară unul la celălalt.

— Oricum, conchise Sharp, zarurile sunt aruncate. Cred că cea mai bună şansă, domnule Garden, este s-o cauţi pe prietena ta cu calităţi psionice, Pat Meclain, şi să afli ce-aţi făcut voi astăzi împreună şi ce-a citit în mintea ta în tot acest timp.

— Bine, răspunse Pete. Era de acord.

— Să mergem acolo chiar acum? întrebă Sharp, punând documentul înapoi în servietă şi ridicându-se în picioare. E abia zece; s-ar putea să reuşim s-o prindem înainte să se bage în pat.

Ridicându-se şi el, Pete zise:

— E o problemă. Are un soţ. Pe care nu l-am întâlnit niciodată. Dacă înţelegi ce vreau să spun…

Sharp dădu din cap.

— Pricep.

Cugetă la asta.

— Atunci, poate c-ar fi dispusă să vină cu avionul până aici, la San Francisco; o s-o sun. Dacă nu, există vreun alt loc la care te poţi gândi?

— Nu apartamentul tău, interveni Joe Schilling. Acolo e Carol.

Îl privi mohorât pe Pete.

— Am o casă… Nu-ţi aduci aminte, dar tu ai găsit-o pentru mine, e în posesiunea ta actuală, San Anselmo. Cam la vreo două mile distanţă de apartamentul tău.

Dacă vrei, o s-o sun pe Pat Meclain; îşi aduce aminte de mine fără îndoială. Atât ea, cât şi soţul, Al, au cumpărat de la mine discuri cu Jussi Bjoerling. O să-i propun să ne întâlnim în apartamentul meu.

— În regulă, acceptă Pete.

Joe Schilling se duse la vidfonul din spatele restaurantului ca să sune.

— E un tip de treabă, îi zise Sharp lui Pete în timp ce aşteptau.

— Da, fu de acord Pete.

— Crezi că l-a omorât pe Luckman?

Surprins, Pete întoarse brusc capul şi se uită fix la avocatul lui.

— N-o lua razna, vorbi Sharp cu blândeţe. Eram doar curios. *Tu* eşti clientul meu, Garden; în ceea ce mă priveşte, din punct de vedere profesional, oricine altcineva este suspect înaintea ta şi mai presus de tine, chiar şi Joe Schilling, pe care-i cunosc de optzeci şi cinci de ani.

— Eşti un gery? întrebă Pete surprins. Cu o asemenea energie, Pete presupusese că Sharp n-avea mai mult de patruzeci sau cincizeci de ani.

— Da, răspunse Sharp. Sunt un geriatric, la fel ca tine. Am o sută cincizeci de ani.

Rămase melancolic, mototolind un plic de chibrituri până când îl transformă într-o bilă.

— Schilling ar fi putut s-o facă; îl urăşte pe Luckman de ani de zile. Cunoşti povestea despre felul în care Luckman l-a adus la sapă de lemn…

— Atunci de ce-a aşteptat până acum?

Aruncându-i o privire, Sharp explică:

— Schilling a venit aici să joace din nou cu Luckman. Corect? Era convins că îl poate bate pe Luckman dacă se mai întâlnesc vreodată; şi-a spus asta în tot acest timp, chiar de când Norocosul l-a învins. Poate că Joe a ajuns aici pregătit să joace pentru grupul tău, împotriva lui Luckman, apoi şi-a pierdut curajul… a descoperit în ultima clipă că atunci când se ajungea la asta, nu-l *putea* bate pe Luckman – sau cel puţin se *temea că* n-o poate face.

— Înţeleg, rosti Pete.

— Aşa că se afla într-o situaţie imposibil de susţinut, obligat să joace şi să-l învingă pe Luckman, nu doar pentru el însuşi, ci şi pentru prietenii săi… şi ştia că pur şi simplu nu poate s-o facă. Ce altă cale de scăpare decât…

Sharp se întrerupse; Joe Schilling traversa restaurantul aproape gol, întorcându-se la masă.

— E o teorie fascinantă, oricum, încheie Sharp şi se întoarse să-l salute pe Joe Schilling.

— Care teorie e interesantă? întrebă Joe, aşezându-se.

Sharp răspunse:

— Teoria că o singură agenţie, extrem de puternică, a trecut la acţiune, manipulând minţile membrilor grupului Drăgălaşa Vulpe Albastră, transformându-i într-un instrument colectiv aflat la dispoziţia lor.

— Pui problema puţin cam pompos, comentă Joe, dar, în general, simt că aşa trebuie să stea lucrurile. Aşa cum i-am spus şi lui Pete.

— Ce-a zis Pat Meclain?

— O să ne întâlnim aici, răspunse Joe. Aşa că… să mai luăm o ceaşcă de cafea; o să mai dureze vreun sfert de oră. Tocmai se băgase în pat.

O jumătate de oră mai târziu, Pat Meclain, purtând o haină subţire de ploaie, saboţi cu tocuri joase şi pantaloni largi, intră în restaurant şi se îndreptă spre masa lor.

— Bună, Pete, îi spuse; era palidă şi avea ochii nefiresc de dilataţi.

— Domnule Schilling…

Făcu semn din cap către Joe.

— Şi…

Îl cercetă pe Laird Sharp în timp ce se aşeza.

— Sunt telepat, ştii, domnule Sharp. Da, desluşesc faptul că ştii; eşti avocatul lui Peter.

Pete se gândi: Mă întreb în ce fel m-ar putea ajuta – dacă poate în vreun fel – talentul telepatic al lui Pat. N-am nici o îndoială în privinţa lui Sharp şi nu accept cu nici un chip şi sub nici o formă teoria lui despre Joe Schilling.

Aruncându-i o privire, Pat rosti:

— O să fac tot ce pot să te ajut, Pete.

Vocea ei era slabă, dar fermă; se stăpânea; panica de acum câteva ore dispăruse.

— Nu-ţi aminteşti nimic din ceea ce s-a întâmplat între noi în după-amiaza asta.

— Nu, recunoscu el.

— Păi, spuse ea, tu şi cu mine ne-am împăcat uimitor de bine, pentru doi oameni căsătoriţi fiecare cu o persoană complet diferită!

Sharp o întrebă:

— Exista ceva în mintea lui Pete, când s-a întâlnit cu tine în după-amiaza asta, legat de Norocosul Luckman?

— Da, răspunse ea. O dorinţă copleşitoare ca Luckman să moară.

— Atunci nu ştia că Luckman era mort, remarcă Joe.

— Aşa este? o întrebă Sharp.

Pat încuviinţă.

— Era teribil de speriat. Simţea că…

— Ezită.

— Simţea că Luckman avea să-l bată din nou pe Joe, cum a făcut şi cu ani în urmă; Pete era pe cale să intre într-o derivă psihologică, o retragere faţă de întreaga situaţie legată de Luckman.

— Nici un plan să-l omoare pe Luckman, presupun, comentă Sharp.

— Nu, răspunse Pat.

— Dacă se poate stabili că Luckman era mort la unu şi jumătate, se interesă Joe Schilling, asta n-ar risipi bănuielile asupra lui Pete?

— Probabil, răspunse Sharp. Lui Pat îi zise:

— Ai depune mărturie în privinţa asta la tribunal?

— Da, încuviinţă ea.

— În ciuda soţului tău?

După o pauză, ea dădu din nou din cap că da.

Sharp continuă:

— Şi vei lăsa telepaţii poliţiei să te scaneze?

— O, Doamne, exclamă ea, dându-se înapoi.

— De ce nu? întrebă Sharp. Spui adevărul, nu-i aşa?

— D… da, ezită Pat. Dar…

Dădu din mână.

— Sunt atâtea lucruri în plus… şi atâtea probleme personale…

Schilling zâmbi strâmb.

— Ironic, nu? Ca telepat, a scanat toată viaţa gândurile intime ale oamenilor. Acum, când se pune problema ca un alt telepat s-o scaneze pe ea…

— Dar nu înţelegi! exclamă Pat.

— Ba înţeleg, zise Schilling. Tu şi cu Pete aţi avut o întâlnire secretă astăzi; aveţi o legătură. Aşa e? Iar soţul tău nu trebuie să ştie, şi nici soţia lui Pete… dar din asta e făcută viaţa; ştii cât se poate de bine. Dacă îngădui poliţiei telepatice să te scaneze, e posibil să-i salvezi viaţa lui Pete; nu e un lucru pentru care merită să fii scanată? Sau poate că nu spui adevărul, iar ei vor afla cu totul altceva…

— Spun adevărul, zise Pat furioasă, cu ochii aprinşi. Dar… nu pot lăsa telepaţii poliţiei să mă scaneze, şi asta el

Se întoarse către Pete:

— Îmi pare rău… Poate într-o zi vei afla de ce. N-are nimic de-a face cu tine, sau cu faptul că soţul meu ar putea afla. Chiar nu-i nimic de aflat, oricum; ne-am întâlnit, ne-am plimbat, am luat masa de prânz, după care tu ai plecat…

Sharp rosti cu şiretenie:

— Joe, e limpede că fata asta e amestecată în ceva situat în afara legii. Dacă află poliţia, e pierdută!

Pat nu scoase nici un cuvânt. Dar expresia de pe chipul ei arăta că aşa era; avocatul avea dreptate.

În ce-ar putea fi amestecată? se întrebă Pete. Ciudat… nu şi-ar fi imaginat niciodată aşa ceva despre ea; Pat Meclain părea prea retrasă, prea închisă în sine însăşi.

— Poate că e doar o poză, replică femeia, detectându-i gândul.

Sharp conchise:

— Aşadar, nu te putem duce să depui mărturie în favoarea lui Pete, chiar dacă aceasta ar fi o dovadă directă cum că nu ştia despre moartea lui Luckman.

O privi cu încordare.

— Am auzit la televizor, zise Pat, că se crede că Luckman ar fi fost ucis mai târziu în cursul zilei de azi, aproape de ora cinei. Aşadar, făcu ea un gest cu mâna, mărturia mea oricum n-ar folosi la nimic.

— Ai auzit asta? se miră Sharp. Ciudat… Am ascultat şi eu, venind încoace din New Mexico. Şi, potrivit lui Nats

Katz, ora morţii lui Luckman rămâne să fie stabilită!

Câteva clipe se aşternu tăcerea.

— E păcat, remarcă Sharp caustic, că noi nu-ţi putem citi gândurile, doamnă Meclain, aşa cum le poţi citi tu pe-ale noastre. S-ar putea dovedi chiar interesant…

— Clovnul ăla de Nats Katz, comentă Pat. Oricum, nu-i crainic de ştiri; e cântăreţ de pop şi disc-jockey. Câteodată e cu şase ore în urmă cu aşa-zisele lui buletine de ştiri…

Cu degete ferme, scoase o ţigară şi şi-o aprinse.

— Ieşi din casă şi găseşti un vânzător de ziare; iei o ediţie mai târzie din *Chronicle* şi probabil găseşti acolo totul… Aşa e bine?

Sharp spuse:

— Nu contează. Pentru că, în orice caz, nu vei depune mărturie pentru clientul meu.

— Iartă-mă, îi zise ea lui Pete.

— La naiba, replică acesta, dacă nu depui mărturie, nu depui şi gata!

Era înclinat oricum s-o creadă în legătură cu faptul că ora morţii fusese stabilită ca având loc mai târziu în cursul zilei.

— În ce soi de activitate din afara legii ar putea fi amestecată o femeie aşa frumoasă ca tine? întrebă Sharp.

Pat nu spuse nimic.

— S-ar putea răspândi zvonuri, îi atrase atenţia Sharp. Şi atunci autorităţile o să vrea să te scaneze fie că depui mărturie în cazul ăsta, fie că nu.

— Las-o baltă, se răsti Pete.

Sharp aruncă o privire în direcţia lui şi ridică din umeri.

— Cum zici tu.

— Mulţumesc, Pete, îi spuse Pat.

Stătea fumând în tăcere.

— Am o rugăminte să vă fac, doamnă Meclain, continuă Sharp după o vreme. Aşa cum aţi aflat probabil din mintea domnului Garden, încă cinci membri ai grupului Drăgălaşa Vulpe Albastră au dat dovadă de amnezie în ceea ce priveşte activităţile din această zi…

— Da, încuviinţă Pat.

— Fără îndoială, vor încerca cu toţii să stabilească ce-au făcut şi ce n-au făcut astăzi, în acelaşi fel în care a procedat şi Pete, verificând diferitele dispozitive Rushmore şi tot aşa. Ai fi dispusă să ne ajuţi scanând aceşti cinci oameni în ziua următoare, sau când poţi, ca să vedem ce-au aflat?

— De ce? întrebă Joe.

— Nu ştiu de ce, răspunse Sharp. Şi n-o să ştiu până când nu ne dă ea informaţiile. Dar, ezită el, muşcându-şi buza de jos şi încruntându-se, mi-ar plăcea să aflu dacă drumurile acestor şase oameni s-au intersectat vreodată de-a lungul zilei… În intervalul acum uitat.

— Explică-ne teoria ta operaţională, ceru Joe.

Sharp spuse:

— Este posibil ca toţi şase să fi acţionat de comun acord, ca parte dintr-un plan complicat, cu bătaie lungă. S-ar putea să-l fi pus la cale cândva în trecut şi să şteargă *asta* prin electroşoc.

Cu o strâmbătură, Joe Schilling observă:

— Dar ei nu ştiau până acum câteva zile că Norocosul Luckman o să vină aici!

— Moartea lui Luckman s-ar putea să nu fie altceva decât un simptom al unei strategii mai ample, zise Sharp. Prezenţa lui aici s-ar putea să fi încurcat operaţiunea în curs, din cadrul acestui plan mai mare.

Îi aruncă o privire lui Pete.

— Ce spui de asta?

— Spun că ai emis o teorie mult mai complicată decât situaţia propriu-zisă, comentă Pete.

— Posibil, replică Sharp. Dar e limpede că era absolut necesar ca astăzi să fie orbiţi din punct de vedere mental *şase* oameni, când te-ai fi putut aştepta ca doi sau trei să fie suficienţi. Încă doi pe lângă asasinul însuşi ar fi făcut acuzarea destul de dificilă şi-aşa, cred eu. Dar s-ar putea să mă înşel; oricine-ar fi în spatele poveştii ăsteia, pare să joace cât mai prudent posibil.

— Maestrul jucător, remarcă Pete.

— Pardon? zise Sharp. A, da. Cacealmaua, jocul pe care doamna Meclain nu-l poate juca niciodată pentru că este prea talentată. Jocul care l-a costat pe Joe Schilling statutul şi pe Luckman viaţa. Nu te face acest asasinat un pic mai puţin înverşunată, doamnă Meclain? Poate că nu-ţi merge chiar atât de prost afară din joc, până la urmă.

— De unde ştii? îl întrebă Pat. Despre ceea ce numeşti „înverşunarea” mea. Nu te-am mai văzut niciodată până astă-seară, nu-i aşa? Sau „înverşunarea” mea e atât de binecunoscută?

— E totul în servietă, răspunse Sharp, bătând uşor cu palma peste faţa de piele. Poliţia a scos-o din mintea lui Pete.

Îi zâmbi.

— Acum, dă-mi voie să te întreb ceva, doamnă Meclain. Ca persoană cu talente psi, *ţii legătura cu foarte mulţi alţi indivizi psi?*

— Uneori, răspunse Pat.

— Cunoşti nemijlocit sfera de cuprindere a capacităţilor psionice? De exemplu, ştim cu toţii despre telepaţi, precogi, psihokinetici, dar cum e cu talentele mai rare? De exemplu, există o subvarietate de calităţi psi care are de-a face cu alterarea conţinutului psihicului altor oameni? Un soi de psihokinezie mentală?

Pat zise:

— Nu… din câte ştiu eu, nu.

— Înţelegi întrebarea mea…

— Da, încuviinţă ea. Dar, potrivit informaţiilor mele, care sunt limitate, nu există talente psi care să poată explica amnezia celor şase membri ai grupului Drăgălaşa Vulpe Albastră, nici alterarea din mintea lui Bill Calumine referitoare la ceea ce Pete i-ar fi spus sau nu.

— Spui că informaţiile tale sunt limitate?

Sharp o privi cercetător în timp ce vorbea.

— Atunci nu este imposibil ca un asemenea talent – şi o asemenea persoană-psi – să poată exista.

— De ce-ar vrea un individ psionic să-l omoare pe Luckman? întrebă Pat.

— De ce-ar vrea oricine altcineva? replică Sharp. Evident, cineva a vrut.

— Dar e cineva din Drăgălaşa Vulpe Albastră... Ei au motive.

Sharp preciză cu voce înceată:

— Nu s-a găsit nimic în structura membrilor grupului Drăgălaşa Vulpe Albastră care să explice capacitatea de a şterge amintirile a şase oameni şi de a altera memoria celui de-al şaptelea!

— Dar există vreo asemenea capacitate de care să ştii? întrebă Pat.

— Da, răspunse Sharp. În timpul războiului, ambele părţi au folosit tehnici de soiul ăsta. Istoria merge înapoi până la procedurile sovietice de spălare a creierului de la jumătatea secolului al douăzecilea.

— Oribil, comentă Pat cu un fior. Una dintre cele mai rele perioade din istoria noastră...

La uşa restaurantului apăru o maşină automată de vândut ziare, cu o ediţie târzie din *Chronicle.* Efectul ei Rushmore behăi:

— Reportaj special despre cazul asasinatului Luckman!

Restaurantul, cu excepţia grupului lor, era gol; maşina de vândut ziare, fiind homotropică, se îndreptă direct spre ei, încă behăind:

— Circuitul propriu de la *Chronicle* investighează şi scoate la iveală amănunte noi, care nu se găsesc în *Examiner* sau *News Call-Bulletin!*

Le flutură ziarul în faţă.

Scoţând o monedă, Sharp o introduse în orificiul maşinii; aceasta îi întinse numaidecât un exemplar al ziarului şi, avântându-se pe rotile, ieşi din restaurant, să mai agaţe nişte oameni.

— Ce scrie? întrebă Pat, în timp ce Sharp citea articolul de fond.

— Ai dreptate, zise Sharp, dând din cap. Se crede că

momentul morţii este situat după-amiaza târziu. Nu cu multă vreme înainte ca doamna Garden să găsească trupul în maşină. Aşa că îţi datorez scuze…

Joe Schilling adăugă:

— Poate că Pat este şi precog. Ştirile nu fuseseră încă lansate când ea v-a spus asta. A prevăzut ediţia cu pricina înainte de publicare. Cât de folositoare ar fi în industria ziarelor!

— Nu-i prea nostim, comentă Pat. Iată unul dintre motivele pentru care noi, psionicii, devin atât de cinici; nimeni n-are încredere în noi, indiferent ce facem!

— Hai să mergem într-un loc unde să putem lua ceva de băut, propuse Joe Schilling.

Lui Pete îi zise:

— Ce bar bun ştii în zona Golfului? Trebuie să cunoşti situaţia pe-aici; eşti un tip sofisticat, rafinat şi cosmopolit.

Pete răspunse:

— Putem să ne ducem la Lămâia Oarbă din Berkeley. E vechi de aproape două secole. Sau ar trebui să stau departe de Berkeley? îl întrebă el pe Sharp.

— N-ai nici un motiv să-l eviţi, replică Sharp. N-o să dai peste Dotty Luckman la un bar, asta-i sigur. Doar n-ai mustrări de conştiinţă în legătură cu Berkeley, nu?

— Nu, răspunse Pete.

— Eu trebuie să plec, le spuse Pat Meclain. La revedere!

Se ridică în picioare.

Însoţind-o până la maşină, Pete îi zise:

— Mulţumesc că ai venit.

Pe trotuarul întunecat, ea se opri lângă maşină, stingând ţigara cu vârful sabotului.

— Pete, vorbi ea, chiar dacă l-ai omorât pe Luckman sau ai ajutat la uciderea lui, eu… tot vreau să te cunosc mai bine. Abia am început să ne cunoaştem în după-amiaza asta. Îmi placi mult.

Îi zâmbi.

— Ce harababură e toată chestia asta… Jucători

zănatici! Luaţi totul prea în serios. Dispuşi, cel puţin unii dintre voi, să omorâţi o fiinţă umană din cauza Jocului. Poate că-mi pare bine că a trebuit să ies; poate că-mi merge mai bine afară.

Se ridică pe vârfuri şi-l sărută.

— Ne mai vedem. O să te sun când o să pot.

Pete îi urmări maşina dispărând rapid pe cerul nopţii, cu luminile de semnalizare clipind roşii, aprinzându-se şi stingându-se intermitent.

În ce era amestecată? se întrebă Pete, în timp ce se întorcea în restaurant. N-o să-mi spună niciodată. Poate că aş putea afla însă prin intermediul copiilor… Dintr-un motiv necunoscut, i se părea important pentru el să ştie.

— N-ai încredere în ea, remarcă Joe Schilling, când se aşeză din nou la masă. Păcat… Cred că în esenţă este o persoană onestă, dar Dumnezeu ştie în ce s-a trezit amestecată. Ai probabil dreptate să fii bănuitor.

— Nu sunt bănuitor, replică Pete. Sunt doar îngrijorat.

Sharp remarcă:

— Oamenii-psi sunt diferiţi de noi. Nu poţi să-ţi dai seama exact despre ce-i vorba… adică, în afară de talentul lor. Fata asta…

Dădu din cap.

— Eram sigur c-a minţit. De când e amanta ta, Garden, ia spune?

— Nu e, răspunse Pete. Cel puţin nu cred. E ruşinos să uiţi aşa ceva, să nu fii sigur în acest domeniu al vieţii.

— Nu ştiu dacă să-ţi urez noroc sau nu, rosti Laird Sharp gânditor.

— Urează-mi noroc, răspunse Pete. E întotdeauna de folos în problemele astea.

— Ca să zicem aşa… comentă Schilling şi zâmbi.

Când ajunse acasă, în apartamentul din San Rafael, Pete Garden o găsi pe Carol stând la fereastră şi privind afară fără să vadă nimic. Abia dacă îl salută; glasul ei era îndepărtat, aproape neauzit.

— Sharp m-a scos pe cauţiune, o anunţă Pete. M-au

acuzat de…

— Ştiu.

Cu braţele încrucişate, Carol dădu din cap.

— Au fost aici. Cei doi detectivi, Hawthorne şi Black… Mutt şi Jeff, poliţistul dur şi poliţistul moale – numai că nu mi-am putut da seama care este cel moale şi care ar trebui să fie dur. Amândoi par duri.

— Ce voiau? se interesă el.

— Au percheziţionat apartamentul. Aveau un mandat. Hawthorne mi-a spus despre Pat.

După o pauză, Pete zise:

— Asta nu-i frumos.

— Nu, cred că-i foarte bine. Acum ştim exact cum stăm, tu şi cu mine, în relaţia dintre noi. N-ai nevoie de mine în Joc; Joe Schilling se ocupă de asta. Şi n-ai nevoie de mine nici aici. Mă întorc la vechiul meu grup. M-am hotărât.

Arătă spre dormitorul apartamentului, iar el văzu pregătite pe pat două valize.

— Poate că m-ai putea ajuta să le duc până jos, la maşină, îi ceru Carol.

— Aş vrea să rămâi, spuse el.

— Ca să se facă glume pe seama mea?

— Nimeni nu face glume pe seama ta.

— Ba sigur că da. Toată lumea din Drăgălaşa Vulpe Albastră face, sau o să facă în curând. Şi-o să apară şi în ziare…

— Poate că da, răspunse el.

La asta nu se gândise.

— Dacă n-aş fi găsit cadavrul lui Luckman, continuă ea, n-aş fi ştiut despre Pat. Şi dacă n-aş fi ştiut despre Pat, aş fi încercat – şi ar fi fost posibil să reuşesc – să fiu o soţie bună pentru tine. Aşa că poţi da vina pentru distrugerea căsniciei noastre pe cine-o fi cel care l-a omorât pe Luckman.

— Poate că de aceea au făcut-o, remarcă el. Să-l omoare pe Luckman, vreau să zic…

— Mă îndoiesc. Căsnicia noastră nu-i nici pe departe

atât de importantă. Câte soţii ai avut în total?

— Optsprezece.

Carol dădu din cap.

— Eu am avut cincisprezece soţi. Asta înseamnă treizeci şi trei de combinaţii de bărbaţi şi femei. Şi nici un pic de *noroc,* cum se spune, de la nici una dintre ele.

— Când ai muşcat ultima oară dintr-o bucată de hârtie-de-iepure?

Carol surâse neconvingător.

— O, fac asta tot timpul. N-ar arăta încă nimic pentru noi. E prea devreme.

— Nu cu noul tip vest-german, replică Pete. Am citit despre asta. Înregistrează o fecundare chiar şi la interval de o oră!

— Sfinte Dumnezeule! exclamă Carol. Ei bine, n-am nici una de tip nou; nici măcar n-am avut habar că există…

— Ştiu o drogherie deschisă toată noaptea, în Berkeley, zise Pete. Hai să zburăm până acolo şi să luăm un pachet cu noua hârtie-de-iepure.

— De ce?

— Există întotdeauna şansa, posibilitatea. Iar dacă am avut *noroc,* n-ai să mai vrei să dizolvi relaţia noastră.

— În regulă, acceptă Carol. Îmi duci cele două geamantane jos, la maşină, şi vom zbura până la drogheria non-stop. Dacă sunt însărcinată, mă întorc cu tine acasă. Dacă nu, atunci la revedere.

— Bine, spuse el.

Nu prea avea ce altceva să spună; n-o putea sili să rămână.

— Chiar vrei să rămân? întrebă brusc Carol, în timp ce el căra cele două valize grele în josul scărilor.

— Da, răspunse el.

— De ce?

Nu ştia de ce.

— Păi… începu el.

— Las-o baltă, pufni Carol şi urcă în propria-i maşină. Vii după mine într-a ta. N-am chef să merg cu tine, Pete.

Imediat se trezi în aer, deasupra oraşului San Rafael, zburând pe raza creată de farurile din spate ale automecului ei. Pete simţea un val de melancolie. La naiba cu poliţiştii ăştia, îşi spuse. Orice numai să dezbine membrii unui grup, ca să poată fi jumuliţi apoi unul câte unul. Dar nu pe cei doi poliţişti îi învinovăţea, ci pe sine însuşi. Dacă ea n-ar fi aflat în felul ăsta, ar fi descoperit probabil în alt mod…

Mi-am lăsat viaţa să devină prea complicată, constată el. Prea mult pentru ca să ţin drumul drept şi să şi manevrez lucrurile. Carol a primit fără îndoială o mână proastă de cărţi de când a venit în Drăgălaşa Vulpe Albastră. Mai întâi soseşte Luckman; apoi îl aduc pe Schilling să-i ia locul la masa de Joc; apoi cadavrul lui Luckman se iveşte în maşina ei; iar acum asta. Nu-i de mirare că vrea să plece.

Şi de ce-ar rămâne? se întrebă. Dă-mi un singur motiv bun…

Nu putea.

Zburară pe deasupra Golfului şi în scurtă vreme planară spre sol, aterizând în parcarea pustie a drogheriei. Carol, care ajunsese cu puţin înaintea lui, îl aştepta atunci când coborî din maşină şi se îndreptă spre ea.

— E o noapte frumoasă, remarcă femeia. Aşadar, cândva ai locuit aici. Ce păcat că ai pierdut locul ăsta! Însă gândeşte-te, Pete: dacă nu l-ai fi pierdut, nu te-aş fi întâlnit niciodată…

— Da, replică el în timp ce urcară rampa şi intrară în magazin. Asta, şi multe altele, n-ar fi ajuns niciodată să se-ntâmple.

Efectul Rushmore al drogheriei îi salută; erau singurii clienţi.

— Bună seara, domnule şi doamnă. Cu ce vă pot ajuta, vă rog? Vocea mecanică servilă ieşea dintr-o sută de difuzoare ascunse prin tot spaţiul larg, luminat. Întreaga structură îşi concentrase atenţia asupra celor doi.

Carol întrebă:

— Ştiţi ceva despre o nouă hârtie-de-iepure instant?

— Da, doamnă, răspunse îndatoritor magazinul. O cucerire ştiinţifică recentă, de la A.G. Chemie din Bonn. O să vă aduc imediat!

Dintr-un orificiu de la capătul tejghelei de sticlă se rostogoli un pachet; alunecă până când se opri chiar în faţa lor şi Pete îl ridică.

— Are acelaşi preţ ca şi cea veche.

Plăti magazinului, apoi el şi cu Carol păşiră din nou în parcarea întunecată şi goală.

— Totul numai pentru noi, constată Carol. Locul ăsta enorm, cu o mie de lumini şi cu circuitul ăla Rushmore asurzindu-te… E ca o drogherie pentru morţi. Un magazin-fantomă!

— La naiba, replică Pete, e cât se poate de sigur pentru vii. Problema este că nu mai există destui vii…

— Poate că sunt cu unul mai mult decât erau? întrebă Carol; scoase din pachet o fâşie de hârtie-de-iepure, o despături, o puse între dinţii albi, egali, şi muşcă.

— Ce culoare capătă? se interesă ea. Aceeaşi ca la cea veche?

— Alb pentru negativ, răspunse Pete. Verde pentru pozitiv.

În lumina slabă a parcării era greu de spus.

Carol deschise uşa maşinii; lampa din tavan se aprinse şi la lumina ei femeia examină fâşia de hârtie-de-iepure.

Apoi ridică ochii spre el şi vorbi:

— Sunt însărcinată. Am avut *noroc!*

Glasul îi suna trist; ochii i se umplură de lacrimi şi întoarse privirea.

— Să mă ia naiba, continuă cu voce spartă. Prima oară în întreaga mea viaţă! Şi cu un bărbat care deja…

Tăcu, respirând cu greutate şi privind fix pe lângă el, în întunericul nopţii.

— Asta se cere sărbătorit! exclamă Pete.

— Se cere?

Îşi întoarse faţa spre el.

— Trebuie să ne ducem la radio şi să transmitem întregii lumi!

— Oh, da, dădu Carol din cap. Da, aşa e; aşa-i obiceiul. N-o să ne invidieze toată lumea? Vai de mine!

Strecurându-se în maşina ei, Pete comută transmiţătorul radioului în poziţia de emisie de urgenţă pe toate frecvenţele.

— Hei! exclamă. Ştiţi ceva? Sunt Pete Garden din Drăgălaşa Vulpe Albastră din Carmel, California. Carol Hoit Garden şi cu mine suntem căsătoriţi numai de vreo două zile, şi în seara asta am folosit noul tip vest-german de hârtie-de-iepure…

— Aş vrea să mor, zise Carol.

— Ce?

O privi cu ochi mari, nevenindu-i să creadă.

— Ai luat-o razna? E cel mai important eveniment din viaţa noastră! Am adăugat ceva la populaţia lumii! Asta compensează moartea lui Luckman, îi echilibrează efectul. Corect?

O prinse de mână şi o strânse până când ea gemu.

— Spune ceva la microfon, doamnă Garden.

Carol vorbi:

— Vă doresc tuturor acelaşi *noroc* pe care l-am avut eu în seara asta.

— Pe naiba, ai dreptate! strigă Pete în microfon. Fiecăruia dintre voi care mă ascultă!

— Aşadar, acum rămânem împreună, spuse Carol încet.

— Da, fu Pete de acord. Aşa e, aşa am hotărât.

— Şi cum rămâne cu Patricia Meclain?

— La naiba cu oricine altcineva pe lumea asta în afară de tine, răspunse Pete. În afară de tine, şi de mine, şi de copil…

Carol surâse uşor.

— Bine. Să ne întoarcem.

— Crezi că eşti în stare să conduci? O să lăsăm maşina ta aici, ne întoarcem amândoi într-a mea şi-o să conduc eu.

Repede, îi mută valizele în maşina lui, apoi o luă de braţ

şi o îndrumă.

— Stai jos şi ia-o uşor, îi zise, aşezând-o în maşină şi prinzându-i centura de siguranţă.

— Pete, vorbi ea, îţi dai seama ce înseamnă asta în termenii Jocului?

Pălise.

— Fiecare proprietate pusă ca miză ne aparţine în mod automat. Doar că... nu-i nici un Joc în acest moment! Şi nici o proprietate disponibilă, din cauza interdicţiei poliţiei. Dar trebuie să căpătăm ceva. Va trebui să căutăm în manual.

— Bine, replică el, ascultând-o doar pe jumătate; era ocupat să dirijeze cu grijă maşina prin văzduh.

— Pete, zise ea, *poate că o să câştigi înapoi Berkeley!*

— Nici o şansă. A fost cel puţin un Joc ulterior acestuia, cel pe care l-am jucat noaptea trecută.

— Adevărat, încuviinţă ea. Va trebui să ne adresăm Comitetului pentru Reguli de pe satelitul Jay pentru o interpretare, bănuiesc.

Sincer, în clipa asta lui Pete nu-i păsa de Joc. Ideea unui copil, un fiu sau o fiică... ştergea din mintea lui orice era legat de sosirea şi de moartea lui Luckman, ca şi orice altceva, tot ceea ce se întâmplase în ultima vreme, interdicţia impusă grupului...

Norocul, se gândi el, atât de târziu în cursul vieţii. O sută cincizeci de ani. După atât de multe încercări; după eşecul atâtor combinaţii.

Cu Carol alături, conduse înapoi peste Golful întunecat, către San Rafael şi apartamentul lor.

Când ajunseră şi urcară la etaj, Pete se îndreptă imediat spre dulăpiorul cu medicamente din baie.

— Ce faci? întrebă Carol, luându-se după el.

— Pete răspunse:

— Am să plec într-o aventură; am să mă îmbăt mai rău decât oricând în viaţă.

Din dulăpior scoase cinci tablete de Snoozex şi, după o ezitare, adăugă şi un pumn de metamfetamine.

— Astea vor ajuta, îi explică el lui Carol. La revedere! înghiţi pastilele, dându-le pe gât pe toate deodată, apoi se duse spre uşa holului.

— E un obicei…

Se opri pentru o clipă în cadrul uşii, ca să termine fraza.

— … când afli că o să ai un copil. Am citit despre asta. O salută cu gravitate, apoi închise uşa după el. O clipă mai târziu, era jos, în maşină, pornind de unul singur prin noaptea neagră, în căutarea celui mai apropiat bar.

În timp ce maşina ţâşnea spre cer, Pete îşi spuse: Dumnezeu ştie unde mă duc sau când o să mă întorc. Cu siguranţă nu ştiu – şi nu-mi pasă.

— Uraa! strigă el triumfător, pe când maşina urca. Sunetul vocii se întoarse ca un ecou şi el strigă din nou.

10

Sculată din somn, Freya Gaines bâjbâi după butonul vidfonului; ameţită, îl găsi şi-l porni.

— Alo, mormăi, întrebându-se ce oră era. Distinse cadranul luminos al ceasului de lângă pat. Trei dimineaţa. Dumnezeule!

Trăsăturile lui Carol Hoit Garden se formară pe ecran.

— Freya, l-ai văzut pe Pete?

Carol avea o voce sacadată, copleşită de îngrijorare.

— A ieşit şi încă nu s-a-ntors; nu mă pot duce la culcare.

— Nu, răspunse Freya. Sigur că nu ştiu unde e. Poliţia i-a dat drumul?

— A ieşit pe cauţiune, răspunse Carol. Ai cumva… vreo idee în ce locuri s-ar putea opri? Barurile sunt închise toate acum; aşteptam ora două, gândindu-mă că o să apară nu mai târziu de două şi jumătate. Dar…

— Încearcă la Lămâia Oarbă din Berkeley, sugeră Freya, şi porni să întrerupă legătura.

Poate-a murit, se gândi ea. S-a aruncat de pe vreun pod ori s-a prăbuşit cu maşina – în cele din urmă.

Carol explică:

— Sărbătoreşte…

— Sfinte Dumnezeule, ce anume? întrebă Freya.

— Sunt însărcinată.

Complet trează, Freya exclamă:

— Înţeleg. Uimitor! Trebuie să fi folosit hârtia-de-iepure cea nouă de pe piaţă.

— Da, răspunse Carol. Am muşcat dintr-o bucată aseară şi s-a înverzit; de-aceea a plecat Pete. Aş dori să se-ntoarcă. E atât de emotiv, mai întâi e deprimat şi vrea să se sinucidă, apoi…

— Tu-ţi faci griji pentru problemele tale, eu pentru ale mele, o întrerupse Freya. Felicitări, Carol. Sper că e vorba de un copil…

Şi închise legătura; imaginea dispăru în întuneric.

Ticălosul, îşi spuse Freya plină de furie şi amărăciune. Se întinse pe spate, cu ochii aţintiţi în tavan, încleştându-şi pumnii şi luptându-se să-şi stăpânească lacrimile. Îmi vine să-l omor, îşi spuse. Sper că-i mort; sper să nu se mai întoarcă niciodată la ea.

Ar putea veni aici? Se ridică în capul oaselor, dându-şi brusc seama de situaţie. Dacă vine? se întrebă. Alături, în pat, Clem Gaines sforăia mai departe. Dacă apare aici, n-o să-l las să intre, hotărî ea; nu vreau să-l văd.

Dar, pentru un motiv neclar, ştia că Pete n-ar fi venit oricum. Nu pe mine mă caută, îşi dădu ea seama. Sunt ultima persoană din lume pe care s-o caute…

Îşi aprinse o ţigară şi rămase în pat, fumând şi privind drept în faţă, fără să scoată un sunet.

Vugul întrebă:

— Domnule Garden, de când aţi început să remarcaţi prima oară aceste senzaţii inconsistente, ca şi cum lumea din jurul dumneavoastră n-ar fi cu totul reală?

— De câtă vreme îmi pot aduce aminte, răspunse Pete.

— Şi ce reacţie aţi avut?

— Depresie. Am luat mii de tablete de amitriptilină, care-au avut doar un efect temporar.

— Ştiţi cine sunt? întrebă din nou vugul.

— Hai să vedem, zise Pete, cugetând.

Prin minte i se învârtea numele unui *doctor Phelps.*

— Doctor Eugen Phelps, rosti el plin de speranţă.

— Aproape corect, domnule Garden. Sunt doctorul E.R. Philipson. Şi cum de s-a întâmplat să treceţi pe la mine? Vă amintiţi?

Pete spuse:

— Cum puteam să nu te caut?

Răspunsul era evident.

— Pentru că eşti acolo. Sau mai degrabă aici.

— Scoateţi limba!

— De ce?

— Ca semn de lipsă de respect.

Pete scoase limba.

— Aaa, îi sună vocea.

— Comentariile suplimentare nu sunt necesare; ideea este demonstrată. De câte ori aţi încercat să vă sinucideţi?

— De patru ori, răspunse Pete. Prima oară, când aveam douăzeci de ani. A doua, la patruzeci. A treia, la…

— Nu-i nevoie să continuaţi. Cât de aproape aţi fost de reuşită?

— Foarte aproape. Da, domnule. În special ultima oară.

— Ce v-a oprit?

— O forţă mai mare decât mine însumi, răspunse Pete.

— Ce nostim!

Vugul chicoti.

— Adică soţia mea. Betty, aşa o chema. Betty Jo. Ne-am cunoscut la magazinul de discuri rare al lui Joe Schilling. Betty Jo avea sâni tari şi copţi ca nişte pepeni. Sau o chema Mary Anne?

— N-o chema Mary Anne, replică doctorul E.R. Philipson, pentru că în acest moment vorbiţi de fiica de optsprezece ani a lui Pat şi Allen Meclain, şi ea n-a fost niciodată soţia dumneavoastră. Nu sunt în măsură să-i descriu sânii. Sau pe ai mamei ei. În orice caz, abia o cunoaşteţi; de fapt, tot ceea ce ştiţi despre ea este că îl ascultă cu evlavie pe Nats Katz, pe care dumneavoastră nu-l puteţi suferi. Pur şi simplu n-aveţi nimic în comun cu această tânără!

— Eşti un ticălos mincinos, exclamă Pete.

— O, nu. Nu mint. Recunosc realitatea, şi asta-i exact ceea ce dumneavoastră n-aţi reuşit să faceţi; de asta vă aflaţi aici. Sunteţi implicat într-un sistem complicat şi susţinut de iluzii de proporţii masive. De unul singur, dar şi cu jumătate dintre prietenii dumneavoastră, parteneri de Joc. Vreţi să scăpaţi de el?

— Nu, răspunse Pete. Adică da. Da sau nu; ce contează?

Avea o senzaţie de greaţă în stomac.

— Pot să plec acum? întrebă el. Cred că mi-am cheltuit

toţi banii.

Doctorul vug E.R. Philipson replică:

— V-a mai rămas timp în valoare de douăzeci şi cinci de dolari.

— Păi, aş prefera cei douăzeci şi cinci de dolari.

— Asta ridică o problemă interesantă de etică profesională care constă în faptul că m-aţi plătit deja.

— Atunci restituie-mi banii.

Vugul oftă.

— E o situaţie fără ieşire. Cred că voi lua eu hotărârea pentru amândoi. Mi-a mai rămas ajutor în valoare de douăzeci şi cinci de dolari pe care să vi-l pot da? Depinde de ce vreţi. Vă aflaţi într-o situaţie a cărei dificultate creşte pe nesimţite. Şi vă va ucide probabil în scurtă vreme, la fel cum l-a ucis pe domnul Luckman. Fiţi atent în special la soţia însărcinată; este chinuitor de fragilă în acest moment.

— O să fiu, o să fiu…

Doctorul E.R. Philipson continuă:

— Şansa dumneavoastră cea mai mare, domnule Garden, este să vă plecaţi în faţa forţelor vremii. Sunt puţine speranţe să puteţi înfăptui prea multe, serios; sunteţi singur şi, în unele privinţe, vedeţi situaţia aşa cum se cuvine. Dar din punct de vedere fizic, sunteţi lipsit de putere. La cine vă puteţi duce? La E.B. Black? La domnul Hawthorne? Aţi putea încerca. S-ar putea să vă ajute; s-ar putea să nu. Acum, în ceea ce priveşte segmentul de timp lipsă din memorie…

— Da, zise Pete. Segmentul de timp care lipseşte din memoria mea. Cum rămâne cu asta?

— L-aţi reconstituit destul de bine prin intermediul dispozitivelor cu Efect Rushmore. Aşa că nu vă agitaţi în zadar.

— Dar l-am omorât pe Luckman?

— Ha ha ha, râse vugul. Credeţi că am să vă spun eu? V-aţi ieşit din minţi?

— Poate că da, răspunse Pete. Poate că sunt naiv.

Se simţea şi mai rău acum, prea rău ca să continue.

— Unde-i toaleta bărbaţilor? îl întrebă el pe vug. Sau ar trebui să spun toaleta oamenilor?

Se uită în jur, apropiind pleoapele ca să vadă. Culorile erau complet denaturate şi când încercă să meargă, se simţi lipsit de greutate, sau măcar mult mai uşor. *Prea uşor.* Nu se afla pe Pământ. Ceea ce-i apăsa nu era un G; era doar o fracţiune.

Se gândi: *Sunt pe Titan.*

— A doua uşă la stânga, îi zise doctorul vug E.R. Philipson.

— Mulţumesc, răspunse Pete, păşind cu grijă, ca să nu înceapă să plutească şi să ricoşeze de vreunul dintre pereţii vopsiţi în alb. Ascultă, adăugă el, oprindu-se. Cum rămâne cu Carol? Renunţ la Patricia; nimic nu mai înseamnă ceva pentru mine, în afară de mama copilului meu.

— Vreţi să spuneţi că nimic nu mai înseamnă ceva, replică doctorul E.R. Philipson. O glumă, şi încă una proastă. Comentez doar starea dumneavoastră mentală. „Lucrurile sunt rareori ceea ce par; laptele degresat trece drept smântână.” O afirmaţie minunată a umoristului terran W.S. Gilbert. Vă urez noroc şi vă sugerez să staţi de vorbă cu E.B. Black; e de nădejde. Puteţi avea încredere în el. Nu sunt sigur însă în legătură cu Hawthorne…

Vugul strigă tare în urma lui Pete:

— Şi închideţi uşa de la toaletă, ca să nu fiu nevoit să vă aud. E dezgustător când unui terran i se face rău.

Pete închise uşa. Cum ies de-aici? se întrebă el. Trebuie să scap. Şi în primul rând, cum am ajuns aici, pe Titan?

Cât timp a trecut? Zile – poate săptămâni?

Trebuie să ajung acasă, la Carol. Dumnezeule, se gândi. Poate că au şi omorât-o până acum, aşa cum l-au omorât pe Luckman.

Ei? Cine erau ei?

Nu ştia. Îi fusese explicat… sau aşa era oare? Căpătase ceea ce plătise cu o sută cincizeci de dolari? Poate. Era

responsabilitatea lui, nu a lor, să reţină informaţiile.

O fereastră, sus, pe peretele băii. Mută tamburul mare de metal pentru prosoape de hârtie, se urcă în picioare pe el şi reuşi să ajungă la fereastră. Blocată şi vopsită în poziţia închis. Izbi violent rama de lemn, cu podul palmelor.

Trosnind, fereastra se ridică.

Destul loc. Se înălţă în mâini şi se strecură pe fereastră. Întuneric, noaptea titaniană… îşi dădu drumul, căzu, ascultându-se pe el însuşi şuierând prin aer tot mai jos, ca o pană, sau mai degrabă ca un gândac cu o suprafaţă mare a corpului, proporţional cu masa. Uraa, strigă el, dar nu auzi nici un sunet în afară de şuieratul produs de cădere.

Atinse solul, se prăbuşi în faţă şi rămase întins, suportând durerea din tălpi şi din picioare. Mi-am rupt blestemata de gleznă, îşi zise. Se ridică în picioare şchiopătând. O alee, tomberoane de gunoi şi bolovani de pavaj; şontâcăi către un felinar de stradă. În dreapta sa, o firmă roşie de neon. Localul lui Dave. Un bar. Apăruse în spatele lui, ca şi cum tocmai ar fi ieşit din toaleta bărbaţilor, fără să mai aibă însă haina. Se rezemă de zidul unei clădiri, aşteptând să-i cedeze durerea năucitoare din glezne.

Un circuit Rushmore trecu pe lângă el, un poliţist automat.

— Vă simţiţi bine, domnule?

— Da, răspunse Pete. Mulţumesc. M-am oprit doar să… ştii tu ce. Chemarea naturii.

Râse.

— Mulţumesc.

Poliţistul Rushmore plecă mai departe pe rotile.

În ce oraş mă aflu? se întrebă. Aerul – umed – mirosea a cenuşă. Chicago? Saint Louis? Aer cald, urât mirositor, nu aerul curat din San Francisco… Păşi nesigur de-a lungul străzii, departe de Localul lui Dave. Şi de vugul dinăuntru, cerşind băuturi, agăţând clienţii terrani, buzunărindu-i cu măiestrie… Pipăi în căutarea portofelului din buzunarul de

la pantaloni. Dispărut. Iisuse Hristoase! Îşi pipăi haina; acolo era. Oftă uşurat.

Pastilele alea pe care le-am luat, se gândi, nu se combină cu băuturile, sau mai curând se combină; asta-i problema. Dar mă simt bine, nevătămat, doar puţin zdruncinat şi speriat. Şi m-am rătăcit. M-am pierdut pe mine şi maşina. Şi pe fiecare separat…

— Maşină, apelă el, încercând să-şi cheme sistemul auto-automec. Ori efectul Rushmore al acestuia. Câteodată răspundea; câteodată nu. Factorul întâmplare.

Lumini, fascicule gemene. Maşina rulă pe lângă bordură şi se opri brusc lângă el.

— Domnule Garden! Iată-mă!

— Ascultă, vorbi Pete, bâjbâind şi găsind mânerul uşii. Unde suntem, pentru numele lui Dumnezeu?

— Pocatello, Idaho.

— Dumnezeule!

— E adevărul-adevărat, domnule Garden; jur!

Pete remarcă:

— Eşti teribil de coerent pentru un circuit Rushmore, nu-i aşa?

Deschizând portiera maşinii, se uită înăuntru, clipind în lumina orbitoare a becului din tavan. Cercetă totul atent, bănuitor şi înspăimântat.

Cineva stătea la manşă.

După o pauză, silueta vorbi:

— Intră, domnule Garden.

— De ce? întrebă el.

— Ca să te pot duce unde vrei să mergi.

— Nu vreau să merg nicăieri, replică el. Vreau să rămân aici.

— De ce te uiţi la mine atât de ciudat? Nu-ţi aduci aminte că ai venit şi m-ai luat? A fost ideea ta să ne plimbăm prin oraş – prin câteva oraşe, la drept vorbind.

Zâmbi. Era o femeie; acum vedea asta destul de bine.

— Cine naiba eşti? întrebă el. Nu te cunosc.

— Ba da, cu siguranţă. M-ai întâlnit la magazinul de discuri rare al lui Joseph Schilling, din New Mexico…

— Mary Anne Meclain, conchise el atunci.

Urcă încet în maşină, alături de ea.

— Ce s-a întâmplat?

Mary Anne răspunse calm:

— Ai sărbătorit sarcina soţiei tale, Carol.

— Dar cum am ajuns să mă încurc cu tine?

— Mai întâi ai trecut pe la apartamentul nostru din Marin County. Nu eram acolo pentru că mă dusesem să mă documentez la biblioteca publică din San Francisco. Mama ţi-a spus asta, aşa că ai zburat la San Francisco, la bibliotecă, şi m-ai luat cu tine. Apoi am plecat la Pocatello pentru că ţi-a venit ideea că o fată de optsprezece ani ar fi servită într-un bar din Idaho, în timp ce la San Francisco nu e, aşa cum am şi aflat.

— Am avut dreptate?

— Nu. Prin urmare, ai intrat singur în Localul lui Dave, iar eu am rămas afară, în maşină, aşteptându-te. Şi acum un moment ai ieşit de pe aleea aceea şi-ai început să ţipi.

— Înţeleg, zise el.

Se rezemă de spătarul scaunului.

— Mi-e rău… Aş vrea să ajung acasă.

Mary Anne Meclain se oferi:

— Te duc eu acasă, domnule Garden.

Maşina se ridicase deja spre cer; Pete închise ochii.

— Cum am ajuns să am de-a face cu vugul ăla? întrebă el după o vreme.

— Care vug?

— Din bar. Aşa cred. Doctorul nu-mai-ştiu-cum Philipson…

— De unde să ştiu? Nu m-au lăsat să intru.

— Ei, era acolo un vug? Ai văzut interiorul?

— L-am văzut; prima oară am reuşit să intru. Dar n-am zărit nici un vug. Desigur că după aceea am fost nevoită să ies imediat; m-au făcut să plec de urgenţă.

— Sunt un adevărat ticălos, remarcă Pete. Să stau

înăuntru şi să beau în timp ce tu şedeai afară, în maşină…

— Nu m-a deranjat, replică Mary Anne. Am purtat o discuţie plăcută cu dispozitivul Rushmore. Am aflat o mulţime de lucruri despre tine. Nu-i aşa, maşină?

— Da, domnişoară Meclain, răspunse maşina.

— Mă place, comentă Mary Anne. Toate Efectele Rushmore mă plac.

Izbucni în râs.

— Le farmec.

— Evident, replică Pete. Cât e ceasul?

— Vreo patru.

— Dimineaţă?

Nu-i venea să creadă. Cum se făcea că barul era încă deschis?

— În nici un stat nu e permis ca barurile să rămână deschise atât de târziu…

— Poate că nu m-am uitat bine la ceas, răspunse Mary Anne.

— Nu, insistă Pete. Te-ai uitat bine. Dar ceva e greşit; ceva e teribil de greşit.

— Ha ha ha, râse Mary Anne.

El îi aruncă o privire. La manşa maşinii stătea movila unsuroasă, fără formă, a unui vug.

— Maşină, întrebă Pete numaidecât. Cine-i la manşă? Spune-mi!

— Mary Anne Meclain, domnule Garden, răspunse maşina.

Dar vugul încă se afla acolo. Putea să-l vadă foarte bine.

— Eşti sigură? insistă Pete.

— Absolut, răspunse maşina.

Vugul vorbi şi el:

— Aşa cum am zis, pot fermeca circuitele Rushmore.

— Unde mergem? vru să ştie Pete.

— Acasă. Să te ducem înapoi la soţia ta, Carol.

— Şi apoi?

— Apoi mă bag în pat.

— *Ce eşti?* întrebă.

— Ce crezi? Vezi cu ochii tăi. Spune cuiva despre asta; spune-i domnului Hawthorne, detectivul, sau, şi mai bine, spune-i detectivului E.B. Black. S-ar da în vânt după povestea asta.

Pete închise ochii.

Când îi deschise din nou, Mary Ann Meclain stătea acolo, lângă el, la manşa maşinii.

— Aveai dreptate, se adresă el auto-automec-ului.

Sau chiar ai avut? se întrebă. Dumnezeule, gândi Pete în continuare; aş dori să fiu acasă, aş dori să nu fi ieşit în noaptea asta. Mi-e frică. Joe Schilling, el m-ar putea ajuta. Cu voce tare, rosti:

— Du-mă la apartamentul lui Joe Schilling, Mary Anne sau cum te-o fi chemând.

— La ora *asta* din noapte? Ai înnebunit!

— E prietenul meu cel mai bun. Din toată lumea.

— O să se facă cinci dimineaţa până când ajungem acolo.

— O să se bucure să mă vadă, insistă Pete. Mai ales cu ceea ce am să-i spun.

— Şi ce anume ai să-i spui? întrebă Mary Anne.

Prudent, el răspunse.

— Ştii tu. Despre Carol. Copilul.

— O, da, zise Mary Ann.

Dădu din cap.

— Aşa cum a spus Freya, „Sper că e un copil”.

— Freya a spus asta? Cui?

— Lui Carol.

— De unde ştii?

Mary Anne răspunse:

— Ai sunat-o pe Carol din maşină, înainte să ne ducem la Localul lui Dave; ai vrut să fii sigur că se simte bine. Era foarte supărată şi tu ai întrebat-o de ce, iar ea ţi-a zis că a sunat-o pe Freya, căutându-te pe tine, şi că Freya i-a zis chestia asta.

— S-o ia naiba pe Freya, mormăi Pete.

— Nu te condamn că simţi aşa ceva. După cât se pare, e

tipul dur, schizoid. Am studiat despre asta la psihologie.

— Îţi place şcoala?

— O ador, răspunse Mary Anne.

— Crezi că te-ar putea interesa un bătrân de o sută cincizeci de ani, steril?

— Nu eşti atât de bătrân, domnule Garden. Doar tulburat. O să te simţi mai bine după ce te duc acasă.

Îi zâmbi scurt.

— Sunt încă viril, zise el. După cum mi-e martoră fecundarea lui Carol! Uraa! strigă el.

— Trei urale, spuse Mary Anne. Gândeşte-te: încă un terran pe lume. Nu-i minunat?

— De obicei, noi nu ne referim la noi înşine cu numele de terrani, remarcă Pete. În general spunem „oameni”. Ai făcut o greşeală!

— O, exclamă Mary Anne, dând din cap. Greşeală notată.

Pete întrebă:

— Face şi mama ta parte din asta? De asta nu vrea să fie scanată de poliţie?

— Mda, răspunse Mary Anne.

— Cât de mulţi sunt implicaţi?

— O, mii, zise Mary Anne – sau mai degrabă vugul.

— În ciuda a ceea ce vedea, ştia că e un vug.

— Mii şi mii. Pe toată planeta.

— Dar nu toată lumea e amestecată, adăugă Pete. Dovadă că tot mai trebuie să te ascunzi de autorităţi. Cred că o să-i spun lui Hawthorne.

Mary Anne râse.

Băgând mâna în compartimentul pentru mănuşi, Pete cotrobăi în el.

— Mary Anne a luat pistolul, îl informă maşina. Se temea că dacă v-ar opri poliţia şi l-ar găsi, te-ar trimite înapoi la închisoare.

— Aşa e, confirmă Mary Anne.

— Voi sunteţi cei care l-au omorât pe Luckman. De ce?

Ea ridică din umeri.

— Am uitat. Scuză-mă.
— Cine urmează?
— Creatura.
— Care creatură?
Mary Anne, cu ochii sclipitori, explică:
— Creatura care creşte în pântecul lui Carol. Ghinion, domnule Garden; nu e un copil.
El închise ochii.
Data următoare când îi deschise, erau deasupra zonei Golfului.
— Aproape am ajuns acasă, anunţă Mary Anne.
— Şi-o să-mi dai drumul pur şi simplu? întrebă el.
— De ce nu?
— Nu ştiu.
În acel moment, ghemuit într-un colţ al maşinii, ca un animal, îi era rău. Mary Anne nu spuse nimic şi nici el nu simţi nevoia să mai comenteze. Ce noapte îngrozitoare fusese, gândi în sinea lui. Ar fi trebuit să fie una minunată; primul meu *noroc.* Şi în schimb…
Iar acum, nu se putea opri la ideea sinuciderii, pentru că situaţia devenise mai rea, prea rea pentru ca asta să fie o soluţie. Propriile mele probleme sunt probleme de percepţie, îşi dădu el seama. De înţelegere şi apoi de acceptare. Ceea ce trebuie să-mi amintesc este că *nu toată lumea e amestecată.* Detectivul E.B. Black nu-i implicat, iar doctorul Philipson… nici el nu e băgat. Pot să capăt ajutor de la cineva, de undeva, cândva.
— Ai dreptate, replică Mary Anne.
— Eşti telepat? o întrebă.
— La naiba, sigur că sunt!
— Dar, zise el, mama ta spunea că nu eşti!
— Mama te-a minţit.
Pete continuă:
— Nats Katz e în centrul a toate astea?
— Da, răspunse ea.
— Aşa credeam şi eu, spuse el şi se rezemă pe scaun, încercând să-şi reprime senzaţia de greaţă.

Mary Anne rosti:

— Am ajuns.

Maşina se lăsă în jos, lunecând pe deasupra pavajului pustiu al unei străzi din San Rafael.

— Înainte să cobori, dă-mi un sărut, îi ceru ea.

Opri maşina lângă bordură; ridicând ochii, Pete văzu clădirea de apartamente în care locuia. La fereastra lui, lumina era aprinsă; ori Carol era încă trează, aşteptându-l, ori adormise cu becurile aprinse.

— Un sărut, repetă el ca un ecou. Serios?

— Da, serios, răspunse Mary Anne şi se aplecă spre el, aşteptând.

— Nu pot, replică el.

— De ce nu?

— Din cauza a ceea ce eşti, a lucrului care eşti.

— Oh, ce absurd! exclamă Mary Anne. Ce se petrece cu tine, Pete? Eşti pierdut în vise!

— Oare?

— Da, răspunse ea, privindu-l încruntată, cu un aer exasperat. Ai luat droguri în noaptea asta, şi erai grozav de entuziasmat în legătură cu Carol, şi erai şi speriat din cauza poliţiei. În ultimele două ore, ai avut halucinaţii ca un nebun. Credeai că psihiatrul, doctorul Philipson, e vug, apoi ai crezut că şi *eu* sunt vug!

Mary Anne întrebă maşina:

— Sunt vug?

— Nu, Mary Anne, răspunse circuitul Rushmore al maşinii, pentru a doua oară.

— Vezi? spuse ea.

— Tot nu pot s-o fac, repetă el. Lasă-mă doar să cobor.

Găsi mânerul, deschise portiera şi păşi pe bordură, cu picioarele tremurând sub el.

— Noapte bună, îi ură Mary Anne, urmărindu-l cu privirea.

— Noapte bună.

Porni către uşa blocului de apartamente.

Maşina vorbi în urma lui:

— M-ai murdărit de tot.
— Păcat, replică Pete.
Deschise uşa clădirii cu cheia şi pătrunse în hol; uşa se închise în urma lui.
Când urcă la etaj, o găsi pe Carol stând în picioare în vestibul, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte galbenă, scurtă şi transparentă.
— Am auzit maşina sosind, vorbi ea. Slavă Domnului că te-ai întors! Am fost atât de îngrijorată pentru tine!
Îşi încrucişă mâinile la piept, roşind cu sfială.
— Ar fi trebuit să-mi iau halatul, ştiu.
— Mulţumesc că m-ai aşteptat.
Trecu pe lângă ea, se duse la baie şi se spălă pe faţă şi pe mâini cu apă rece.
— Pot să-ţi pregătesc ceva de mâncare sau de băut? E atât de târziu…
— Cafea, răspunse el, ar fi perfect.
În bucătărie, Carol pregăti un ibric de cafea pentru amândoi.
— Fă-mi o favoare, o rugă el. Sună la informaţiile din Pocatello, serviciul de autocorp pentru vidfoane, şi află dacă există vreun doctor E.R. Philipson pe listă.
— Imediat.
Carol apăsă pe butonul vidfonului. Vorbi câteva clipe cu o serie de circuite homeostatice, apoi închise.
— Da.
— L-am vizitat, spuse Pete. M-a costat o sută cincizeci de dolari. Are tarife mari. Poţi să-ţi dai seama din ceea ce spune vidfonul dacă Philipson e terran?
— Nu mi-au spus. Am căpătat însă numărul lui.
Împinse carneţelul spre el.
— O să-l sun şi-o să-l întreb.
Deschise din nou vidfonul.
— La *cinci şi jumătate* dimineaţa?
— Da, replică bărbatul, formând numărul.
Trecu un timp destul de lung; vidfonul, la capătul celălalt, tot suna şi suna…

— „Îşi plimba căţelul, la-la-la-la”, cânta Pete. „Avea mustăţi roşii, şi labe verzi avea...” Doctorii se aşteaptă la una ca asta, îi explică el lui Carol.

Imediat se auzi un declic ascuţit şi pe ecranul vidfonului, un chip, un chip uman plin de riduri, se contură cu claritate.

— Doctorul Philipson? întrebă Pete.

— Da.

Doctorul scutură din cap, ameţit, apoi îl privi atent pe Pete.

— A, dumneavoastră sunteţi…

— Deci îţi aduci aminte de mine? întrebă Pete.

— Sigur că da. Sunteţi tipul pe care l-a trimis la mine Joe Schilling; v-am examinat timp de o oră, mai devreme în noaptea asta.

Joe Schilling, îşi zise Pete. Asta n-am ştiut-o.

— Nu eşti vug, nu-i aşa? îl întrebă Pete pe doctorul Philipson.

— M-aţi sunat doar ca să mă întrebaţi asta?

— Da, răspunse Pete. E foarte important.

— Nu, nu sunt vug, răspunse doctorul Philipson şi închise.

Pete închise, la rândul său, vidfonul.

— Cred c-o să mă duc în pat, o anunţă el pe Carol. Sunt epuizat. Tu te simţi bine?

— Da, răspunse ea. Doar puţin obosită.

— Hai să ne băgăm amândoi în pat, o chemă el.

Carol surâse.

— De acord. Sunt cu siguranţă bucuroasă să te văd înapoi; mereu faci lucruri dintr-astea, să pleci la chefuri până la cinci şi jumătate dimineaţa?

— Nu.

Şi n-o s-o mai fac niciodată, gândi el.

În timp ce stătea pe marginea patului, scoţându-şi hainele, găsi ceva, un plic cu chibrituri îndesat sub limba pantofului stâng. Lăsă pantoful jos, ţinu plicul cu chibrituri sub veioza de lângă pat şi îl examină. Lângă el, Carol se

băgase deja în aşternut şi, după cât se părea, trecuse direct la somn.

Pe plicul cu chibrituri, cu propriul său scris, erau mâzgălite în creion câteva cuvinte:

SUNTEM COMPLET ÎNCONJURAŢI DE BUGI RUGI VUGI.

Asta a fost descoperirea mea din noaptea asta, îşi aminti. Realizarea mea sclipitoare, încununarea eforturilor mele, şi m-am temut c-o s-o uit cumva. Mă întreb când am scris asta? La bar? Pe drumul spre casă? Probabil prima oară când mi-am dat seama, când vorbeam cu doctorul Philipson?

— Carol, vorbi el, ştiu cine l-a omorât pe Luckman.

— Cine? întrebă ea, încă trează.

— Noi toţi, răspunse Pete. Toţi cei şase care ne-am pierdut amintirile. Janice Remington, Silvanus Angst şi soţia lui, Bill Calumine, Clem Gaines şi cu mine; am făcut-o acţionând sub influenţa vugilor.

Întinse spre ea plicul de chibrituri.

— Citeşte ce-am scris aici. În caz că n-o să-mi mai aduc aminte; în caz că-mi alterau din nou mintea.

Ridicându-se în capul oaselor, ea luă plicul şi-l cercetă.

— „Suntem complet înconjuraţi de vugi.” Iartă-mă, dar trebuie să râd…

El o privi mânios.

— De-asta ai dat apelul acela doctorului din Idaho şi l-ai întrebat ce-ai făcut; acum înţeleg. Dar doctorul nu e vug; l-ai văzut tu însuţi pe ecran şi l-ai auzit.

— Mda, aşa e, recunoscu el.

— Cine altcineva e vug? Sau, aşa cum ai început să scrii…

— Mary Anne Meclain. Ea e cea mai rea dintre toţi.

— Oh, exclamă Carol, dând din cap. Înţeleg, Pete. Cu ea ai fost în noaptea asta. Mă întrebam eu. Ştiam că e cineva… O femeie.

Pete apăsă butonul vidfonului de lângă pat.

— O să-i sun pe Hawthorne şi Black, poliţiştii ăia doi. Ei nu sunt amestecaţi.

În timp ce forma numărul, îi spuse lui Carol:

— Nu mă mir că Pat Meclain nu vrea să fie scanată de poliţie.

— Pete, n-o face în noaptea asta.

Femeia întinse mâna şi întrerupse circuitul.

— Dar ar putea să pună mâna pe mine în noaptea asta. În orice clipă!

— Mâine…

Carol îi zâmbi convingător.

— Te rog!

— Atunci pot să-l sun pe Joe Schilling?

— Dacă vrei. Nu cred însă că ar trebui să vorbeşti cu poliţia chiar acum, având în vedere cum te simţi. Ai deja atâtea necazuri cu ei…

El apelă informaţiile şi obţinu noul număr al lui Joe Schilling din Marin County.

De îndată, faţa păroasă, roşcovană a lui Schilling apăru pe ecran. Era complet treaz.

— Da? Ce e? Pete – ascultă, Carol m-a sunat şi mi-a dat veştile bune, despre *norocul* vostru. Dumnezeule, asta-i nemaipomenit!

Pete întrebă:

— M-ai trimis tu la un doctor, pe nume Philipson, din Pocatello?

— *Cine?*

Pete repetă numele. Chipul lui Joe Schilling se strâmbă de uimire.

— În regulă, zise Pete. Îmi pare rău că te-am trezit. Nici nu credeam că m-ai trimis tu.

— Stai o clipă, îl opri Schilling. Ascultă, acum vreo doi ani, când erai la magazinul meu din New Mexico, am avut o discuţie – despre ce era…? Ceva despre efectele secundare ale hidroclorurii de metamfetamină. La vremea aceea, luai din greu şi te-am avertizat că n-ar trebui; exista

şi un articol în Sci*entific American, scri*s de un psihiatru din Idaho; cred că era acest Philipson de care ai pomenit. Spunea că metamfetaminele pot accelera un episod psihotic.

— Am memoria slabă, mărturisi Pete.

— Teoria ta, răspunsul tău la articol, era că luai *şi* trifluoperazin, o dihidroclorură specifică, despre care jurai că ar compensa efectele secundare ale metamfetaminelor.

Pete explică:

— Am luat un pumn întreg de tablete de metamfetamine în noaptea asta. Şi din cele de 7,5 miligrame.

— Şi ai şi băut?

— Da.

— *Oy gewalt!* Îţi aduci aminte ce-a zis Philipson în articolul lui despre amestecul de metamfetamine şi alcool?

— Vag.

— Se potenţează unul pe celălalt. Ai avut un episod psihotic în noaptea asta?

— Câtuşi de puţin. Am avut un moment de adevăr absolut. Uite, am să ţi-l citesc.

Pete i se adresă apoi lui Carol:

— Dă-mi înapoi plicul de chibrituri.

Ea i-l întinse şi el citi ce era scris acolo.

— Asta a fost revelaţia mea, Joe. Experienţa mea… „Suntem complet înconjuraţi de vugi.”

Schilling rămase tăcut pentru o clipă, apoi spuse:

— În legătură cu doctorul ăsta, Philipson, din Idaho… Te-ai dus la el? De-asta ai întrebat?

— I-am plătit o sută cincizeci de dolari în noaptea asta, explică el. Şi, după părerea mea, a meritat toţi banii.

După o pauză, Schilling continuă:

— O să-ţi sugerez ceva ce-o să te surprindă. Cheamă-l pe detectiv, pe Hawthorne.

— Asta voiam şi eu să fac, replică Pete. Dar Carol nu vrea să mă lase.

— Vorbesc eu cu Carol, zise Joe Schilling.

Ridicându-se în şezut pe pat, Carol se întoarse cu faţa către ecranul vidfonului.

— Sunt chiar aici, Joe. Dacă tu crezi că Pete ar trebui să-l sune pe Hawthorne…

— Carol, îl cunosc de ani de zile pe soţul tău. Are, cu regularitate, depresii sinucigaşe. Ca s-o spun direct, dragă, e maniaco-depresiv; periodic, suferă de o psihoză afectivă. În noaptea asta, din cauza veştilor despre copil, a intrat într-o criză maniacală şi eu, unul, nu-l condamn. Ştiu cum e; te simţi renăscut. Vreau să-l sune pe Hawthorne dintr-un motiv foarte bun. Hawthorne a avut de-a face cu vugii mai mult decât oricine altcineva pe care-i cunosc. Nu foloseşte la nimic să vorbesc cu Pete; nu cunosc absolut nimic despre vugi; poate că sunt peste tot în jurul nostru, ce ştiu eu? N-am să încerc să-i scot lui Pete ideea asta din cap, în special nu la cinci şi jumătate dimineaţa. Îţi sugerez să urmezi acelaşi curs.

— În regulă, răspunse Carol.

— Pete, adăugă Joe Schilling. Adu-ţi aminte de asta când vorbeşti cu Hawthorne: orice spui s-ar putea întoarce împotriva ta mai târziu, în rechizitoriul unui procuror; Hawthorne nu e pur şi simplu un prieten. Aşa că fii prudent. Ai înţeles?

— Da, încuviinţă Pete. Dar spune-mi ce crezi: a fost amestecul de metamfetamine şi alcool?

Joe Schilling replică, ocolind întrebarea:

— Spune-mi altceva. Ce ţi-a zis doctorul Philipson?

— A zis o mulţime de lucruri. A zis, de pildă, că el crede că situaţia asta o să mă omoare, la fel cum a făcut-o cu Luckman. Şi că, în ceea ce mă priveşte, să am grijă în mod special de Carol. Şi a mai zis…

Făcu o pauză.

— Că nu pot face mare lucru să schimb lucrurile.

— Părea prietenos?

— Da, răspunse Pete. Chiar dacă-i vug. Întrerupse legătura, aşteptă o clipă şi formă numărul de urgenţă al poliţiei. Unul dintre cei binevoitori, îşi spuse. Unul care e

de partea ta, poate.

Pupitrul de comandă al poliţiei avu nevoie de douăzeci de minute ca să-l găsească pe Hawthorne. În tot acest timp, Pete bău cafea, simţindu-se din ce în ce mai treaz.

— Hawthorne? rosti el în sfârşit, când imaginea apăru pe ecran. Iartă-mă că te deranjez atât de târziu în noapte. Pot să-ţi spun cine l-a ucis pe Luckman!

Hawthorne răspunse:

— Domnule Garden, ştim cine l-a ucis pe Luckman. Am obţinut deja o mărturisire. Acolo am fost până acum, la sediul din Carmel.

Arăta stors şi frânt de oboseală.

— Cine e? vru să ştie Pete. Cine din grup?

— N-a fost nimeni din Drăgălaşa Vulpe Albastră. Am mutat investigaţiile pe Coasta de Est, de unde a pornit Luckman. Mărturisirea vine din partea unui angajat de frunte al lui Luckman, un tip pe nume Sid Mosk. Până în prezent n-am reuşit să stabilim motivul. Lucrăm la asta.

Pete închise vidfonul şi rămase tăcut.

Şi-acum? se întrebă. Ce să fac?

— Vino în pat, îl chemă Carol, întinzându-se la loc şi învelindu-se cu păturile.

Stingând veioza, Pete Garden se culcă.

Asta fu o greşeală.

11

Se trezi şi văzu, în picioare lângă pat, două siluete – un bărbat şi o femeie.

— Taci, spuse Pat Meclain în şoaptă, arătând-o pe Carol. Bărbatul de lângă ea ţinea un ac-arzător îndreptat ferm în direcţia lui Pete. Era un om pe care Pete nu-l mai văzuse niciodată în viaţa lui.

Bărbatul îl avertiză:

— Dacă ne faci necazuri, o să-ţi omorâm nevasta.

Acul-arzător era acum aţintit spre Carol.

— Înţelegi?

Ceasul de pe noptieră arăta nouă şi jumătate; vie, albicioasă, lumina soarelui de dimineaţă se revărsa în cameră prin ferestrele largi.

— Da, răspunse Pete. Înţeleg.

Patricia Meclain îi ordonă:

— Scoală-te şi îmbracă-te!

— Unde? întrebă Pete, alunecând din pat. Aici, în faţa voastră?

Aruncând o privire bărbatului, Patricia replică:

— În bucătărie.

Cei doi se luară după el, din dormitor până în bucătărie; Patricia închise uşa.

— Tu stai cu el până se îmbracă, îi spuse bărbatului. Eu stau cu ochii pe soţia lui.

Scoţând un al doilea ac-arzător, se întoarse tiptil în dormitor, nu înainte de a anunţa:

— N-o să ne facă nici o problemă dacă e Carol în pericol; pot să disting ideea asta în mintea lui. E foarte clar accentuată.

În timp ce bărbatul necunoscut ţinea acul-arzător spre el, Pete se îmbrăcă.

— Aşadar, nevasta dumitale a avut *noroc*, comentă bărbatul. Felicitări!

Aruncându-i o privire, Pete întrebă:

— Eşti soţul lui Pat?

— Chiar aşa, răspunse bărbatul. Allen Meclain. Mă bucur să te cunosc în sfârşit, domnule Garden. Afişă un surâs scurt, subţire.

— Pat mi-a povestit multe despre tine.

În scurtă vreme, toţi trei păşeau pe coridorul clădirii de apartamente, către ascensor.

— Fiica ta a ajuns cu bine acasă astă-noapte? întrebă Pete.

— Da, răspunse Patricia. Foarte târziu, totuşi. Ceea ce-am scanat totuşi în mintea ei era interesant, ca să nu spun mai mult. Din fericire, nu s-a dus la culcare imediat; a stat întinsă, cugetând. Şi-aşa am prins totul…

Allen Meclain spuse:

— Carol n-o să se trezească încă vreo oră de-acum încolo. Aşa că nu există riscul să-l dea dispărut imediat. Cel puţin până aproape de ora unsprezece.

— De unde ştii că nu se va trezi? întrebă Pete.

Allen nu spuse nimic.

— Eşti precog? întrebă Pete din nou.

Nu sosi nici un răspuns. Dar era evident.

— Şi, o informă Allen Meclain pe soţia lui, făcând un semn cu capul către Pete, domnul Garden, aici de faţă, n-o să încerce să scape. Cel puţin, cele mai multe dintre posibilităţile paralele indică asta. Cinci din şase variante de viitor. O statistică bună, cred eu.

La ascensor, apăsă pe buton.

Pete îi spuse Patriciei:

— Ieri erai îngrijorată pentru siguranţa mea. Şi-acum aţi ajuns la asta…

Arătă spre cele două ace-arzătoare.

— De ce o asemenea schimbare?

— Pentru că între timp ai ieşit cu fiica mea, răspunse Patricia. Aş vrea să n-o fi făcut. Ţi-am spus că e prea tânără pentru tine; te-am avertizat să stai departe de ea.

— Totuşi, îi atrase atenţia Pete, aşa cum ai citit în

mintea mea la acea vreme, o socotesc pe Mary Anne uimitor de atrăgătoare.

Liftul sosi; uşile se deschiseră.

În ascensor se afla detectivul Wade Hawthorne. Acesta îi privi cu gura căscată, apoi bâjbâi în haină.

Allen Meclain comentă:

— Ajută să fii precog. Nu poţi fi luat niciodată prin surprindere!

Cu acul-arzător, îl împuşcă pe Hawthorne în cap. Hawthorne se izbi de peretele din faţă al liftului, apoi se prăbuşi cu faţa în jos pe podeaua ascensorului.

— Intră, îi porunci Patricia Meclain lui Pete.

El intră, la fel şi cei doi Meclain; împreună cu trupul lui Wade Hawthorne, coborâră la parter.

Pete se adresă răstit dispozitivului Rushmore al ascensorului:

— Aceşti oameni mă răpesc şi au ucis un detectiv. Cere ajutor!

— Anulează ultima cerere, îi ceru liftului Patricia Meclain. Nu avem nevoie de nici un ajutor, mulţumesc.

— Bine, doamnă, replică Efectul Rushmore cu supunere.

Uşile ascensorului se deschiseră; cei doi Meclain merseră în urma lui Pete, prin hol, şi ieşiră pe trotuar.

Lui Pete, Patricia Meclain îi zise:

— Ştii de ce era Hawthorne în ascensorul ăsta, urcând la etajul tău? Îţi spun eu. Ca să te aresteze.

— Nu, răspunse Pete. M-a anunţat la vidfon astă-noapte că l-au prins pe ucigaşul lui Luckman, un individ din est.

Soţii Meclain se uitară unul la altul, dar nu scoaseră o vorbă.

— Aţi omorât un om nevinovat, zise Pete.

— Nu Hawthorne… Nu-l poţi numi nevinovat. Aş vrea să-l fi putut aranja şi pe E.B. Black în acelaşi timp, dar n-au venit împreună. Ei, poate altă dată…

— Blestemata de Mary Anne, exclamă Allen Meclain când urcară în maşina parcată la bordură; nu era maşina

lui Pete.

Evident, soţii Meclain veniseră cu ea.

— Cineva ar trebui să-i sucească gâtul.

Porni maşina şi o luară brusc în sus, înşurubându-se în ceaţa dimineţii.

— Vârsta asta e uluitoare. Când ai optsprezece ani, crezi că le ştii pe toate, că eşti în posesia certitudinii absolute. Şi apoi, când ajungi la o sută cincizeci, ştii că nu-i adevărat…

— Nici măcar nu ştii că nu-i adevărat, adăugă Patricia. Ai doar o senzaţie firavă că nu-i aşa.

Se aşeză pe scaunul din spate, ţinând încă acul-arzător îndreptat spre Pete.

— O să fac un târg cu voi, spuse acesta. Vreau să fiu sigur că nici Carol, nici copilul nu vor păţi nimic. Orice-aţi vrea să-mi faceţi…

Patricia îl întrerupse.

— Ai făcut deja înţelegerea asta; Carol şi bebeluşul sunt nevătămaţi. Aşa că nu-ţi face griji pentru ei. Oricum, ultimul lucru pe care l-am dori este să le facem lor vreun rău.

— Aşa e, confirmă Allen, dând din cap. Ar nărui tot ceea ce susţinem, ca să zicem aşa.

Îi zâmbi lui Pete.

— Cum te simţi când ai *noroc?*

— Ar trebui să ştii, replică Pete. Ai mai mulţi copii decât oricare alt om din California.

— Da, încuviinţă Allen Meclain, dar au trecut mai bine de optsprezece ani de la acea primă oară, mulţi într-adevăr. Chiar ai ieşit şi te-ai îmbătat noaptea trecută, nu-i aşa? Mary Anne a zis că erai într-o adevărată transă… Complet orb.

Pete nu comentă în nici un fel. Privind în jos, la pământul de dedesubt, încercă să distingă direcţia în care se mişca maşina. Părea să se îndrepte spre interior, către regiunea văilor centrale din California şi către Sierrele de dincolo de ele. Sierrele complet pustii, unde nu trăia

nimeni.

— Povesteşte-ne ceva mai multe despre doctorul Philipson, îi ceru Patricia. Prind câteva gânduri slab conturate. L-ai sunat astă-noapte, după ce ai ajuns acasă?

— Da.

Soţului ei, Patricia îi zise:

— Pete l-a sunat şi l-a întrebat dacă el – doctorul Philipson – nu e cumva vug.

Rânjind, Allen Meclain întrebă:

— Şi ce-a răspuns?

— A răspuns că nu e vug, zise Patricia. Apoi Pete l-a sunat pe Joe Schilling şi i-a povestit noutăţile; ştii tu, cum că suntem complet înconjuraţi de ei, iar Joe Schilling i-a sugerat să-l cheme pe Hawthorne. Ceea ce a şi făcut. De-asta a apărut Hawthorne acum, dimineaţa.

— Îţi spun eu pe cine-ar fi trebuit să chemi, în loc de Wade Hawthorne, îi spuse Meclain lui Pete. Pe avocatul tău, Laird Sharp.

— Prea târziu acum, conchise Patricia. Dar probabil că o să dea oricum peste Sharp, undeva pe drum. Poţi vorbi cu el atunci, Pete. Spune-i toată povestea, cum suntem o insulă de fiinţe umane, cufundată într-o mare de non-tereştri!

Izbucni în râs, şi la fel şi soţul ei.

— Cred că-l speriem, observă Meclain.

— Nu, replică Patricia. Îl scanez şi nu e speriat, cel puţin nu atât cât a fost astă-noapte.

Lui Pete îi zise:

— A fost o tortură pentru tine, nu-i aşa, drumul spre casă cu Mary Anne? Pariez că n-o să treci peste asta câte zile o să mai trăieşti.

Soţului ei îi explică:

— Cele două cadre de referinţă s-au schimbat continuu de la unul la altul; mai întâi o vedea pe Mary Anne ca pe o fată, ca pe o terrană atrăgătoare de optsprezece ani, apoi se uita pe furiş, cu coada ochiului, şi…

— Taci! strigă Pete scos din fire.

Patricia continuă:

— Şi iată-l! Masă amorfă de citoplasmă, ţesându-şi plasa de iluzii, ca să folosim şi o metaforă. Bietul Peter Garden! Într-un fel, viaţa îşi pierde romantismul, nu-i aşa, Pete? Fie nu poţi găsi un bar care s-o servească pe Mary Anne, fie…

— Încetează, exclamă soţul ei. Chiar ajunge; a trecut deja prin destule. Rivalitatea asta a ta cu Mary Anne e dăunătoare pentru amândouă. N-ar trebui să concurezi cu propria ta fiică…

— Bine, răspunse Pat şi rămase tăcută în timp ce-şi aprindea o ţigară.

Dedesubtul lor, Sierrele treceau încet. Pete le urmări cum rămân în urmă.

— Mai bine cheamă-l, îi ceru Patricia lui Allen.

— Aşa e.

Soţul ei apăsă butonul transmiţătorului radio.

— Aici Bacul Calului Murg, rosti el în microfon. Apel către Mielul Verde de Mare. Intră pe recepţie, Mielul Verde de Mare. Intră pe recepţie, Dave.

O voce se auzi din aparatul de radio:

— Aici Dave Mutreaux. Sunt la hotelul Dig Inn din Sparks, te aştept.

— În regulă, Dave; ajungem imediat. Încă cinci minute.

Allen Meclain închise transmiţătorul.

— Totul e aranjat, o anunţă el pe Patricia. Pot prevedea; nu va fi nici o încurcătură.

— Splendid, exclamă Patricia.

— Pentru că veni vorba, îi zise Allen Meclain lui Pete, Mary Anne va fi acolo; vine direct, cu maşina personală. Şi alţi câţiva oameni, dintre care pe unul îl cunoşti. Va fi interesant pentru tine, cred eu. Toţi sunt psi. Mary Anne, apropo, nu e telepat, ca maică-sa, în ciuda a ceea ce ţi-a povestit. Oricum, a fost un lucru iresponsabil din partea ei. O bună parte din ceea ce ţi-a spus erau prostii. De exemplu, când a zis…

— Ajunge, i-o reteză Patricia cu fermitate.

Meclain ridică din umeri.

— O să afle în următoarea jumătate de oră; pot să prevăd asta.

— Numai că mă irită pe mine, asta-i tot. Aş prefera să aştept până când ajungem la Dig Inn.

Lui Pete îi spuse:

— Printre altele, ai fi trecut mai bine peste toate astea dac-ai fi ascultat-o şi-ai fi sărutat-o de noapte bună, aşa cum ţi-a cerut.

— De ce? întrebă Pete.

— Atunci ai fi aflat ce este.

Adăugă:

— Oricum, câte ocazii ai de-a lungul vieţii să săruţi fete uluitor de frumoase?

Vocea ei, ca şi mai devreme, era amară.

— Te consumi degeaba, pentru nimic, o dojeni Allen Meclain. Iisuse, îmi pare rău să te văd făcând aşa ceva, Pat.

Pat replică:

— Şi-am s-o fac din nou mai târziu, cu Jessica, atunci când o să mai crească.

— Ştiu, mormăi Meclain, dând din cap. Pot prevedea asta chiar şi fără talentul meu.

Arăta morocănos.

Maşina ateriză pe nisipul neted, lângă motelul Dig Inn. Cu acul-arzător pregătit, soţii Meclain îl scoaseră pe Pete Garden din maşină şi-l conduseră apoi către clădirea din chirpici cu un singur etaj, concepută în stil spaniol.

Un bărbat între două vârste, cu membre lungi, bine îmbrăcat, păşi către ei dinspre hotel, cu mâna întinsă.

— Salut, domnule Meclain. Bună, Pat.

Îi aruncă o privire lui Pete.

— Domnul Garden, cândva Posesorul din Berkeley, California. Ştii, Garden, era cât pe ce să vin la Carmel să joc în grupul tău. Dar, îmi pare rău să spun, m-ai speriat grozav cu aparatul tău EEG.

Chicoti.

— Sunt David Mutreaux, cândva am făcut parte din echipa lui Jerome Luckman.

Îi întinse mâna lui Pete, dar Pete n-o acceptă.

— E adevărat, vorbi Mutreaux tărăgănat, nu înţelegi situaţia. Şi totuşi sunt puţin încurcat în legătură cu ceea ce s-a întâmplat şi cu ceea ce va veni în scurt timp. Bătrâneţea, presupun.

Deschise drumul pe poteca de lespezi de piatră, până la uşa deschisă a biroului motelului.

— Mary Anne a ajuns acum câteva minute. S-a dus să înoate în piscină.

Cu mâinile în buzunar, Pat se îndreptă spre piscină şi stătu în picioare lângă apă, privindu-şi fiica.

— Dacă mi-ai putea citi mintea acum, spuse ea fără să se adreseze nimănui în special, ai vedea invidie.

Se întoarse cu spatele la piscină.

— Ştii, Pete, când te-am întâlnit prima oară, am pierdut ceva din toate astea. Eşti unul dintre cei mai inocenţi oameni pe care i-am cunoscut vreodată. M-ai ajutat să mă curăţ de partea mea întunecată, aşa cum o numea Jung – şi cum îi spunea şi Joe Schilling. Apropo, ce mai face Joe? Mi-a părut bine să-l revăd astă-noapte. Cum s-a simţit când a fost trezit la cinci şi jumătate dimineaţa?

— M-a felicitat, răspunse scurt Pete. Pentru *norocul* pe care l-am avut.

— A, da, interveni Mutreaux pe un ton vesel; îl plesni pe umăr pe Pete, cu amabilitate. Cele mai bune urări pentru sarcină!

Pat comentă:

— Remarca fostei tale soţii către Carol, aceea cu „Sper că e un copil”, a fost oribilă. Iar fata asta a mea s-a delectat cu ea; presupun că moşteneşte de la mine fibra cruzimii. Dar n-o condamna prea mult pe Mary Anne pentru ceea ce-a spus noaptea trecută, Pete, pentru că cea mai mare parte din ceea ce-ai trăit n-a fost din vina lui Mary; totul a fost doar în mintea ta. Ai avut halucinaţii. Joe

Schilling n-a greşit în ce ţi-a zis: amfetaminele erau de vină. Ai resimţit o ocluzie psihoptică autentică…

— Eu? întrebă Pete.

Ea îl privi în ochi.

— Da.

— Mă îndoiesc, replică Pete.

— Hai să mergem înăuntru, îi chemă Allen Meclain.

Îşi duse mâinile pâlnie la gură şi strigă:

— Mary Anne, ieşi din piscina aia!

Împroşcând apa, tânăra se apropie de marginea bazinului.

— Du-te naibii!

Meclain îngenunche.

— Avem treabă; vino înăuntru! Încă eşti copilul meu!

Deasupra bazinului se formă o minge de apă lucitoare, care se repezi spre el şi i se sparse deasupra capului, stropindu-l; Allen sări în spate, înjurând.

— Credeam că eşti un precog grozav, strigă Mary Anne, râzând. Credeam că tu nu poţi fi luat prin surprindere.

Se prinse de scară şi se săltă sprintenă din piscină. Soarele dimineţii din Nevada se reflecta pe trupul ud, neted, în timp ce fata alerga, culegând în trecere un prosop alb, pufos.

— Bună, Pete Garden, îl salută ea trecând în fugă pe lângă grup. Îmi pare bine să te văd din nou când nu ţi-e rău de la stomac; căpătaseşi o culoare verde închis, ca muşchiul vechi, mucegăit.

Dinţii ei albi sclipiră atunci când râse din nou.

Allen Meclain, ştergându-şi picăturile de apă de pe faţă şi de pe păr, se apropie de Pete.

— Acum e ora unsprezece, anunţă el. Aş dori s-o suni pe Carol şi să-i spui că eşti nevătămat. Totuşi mă uit în viitor şi văd că n-o s-o faci, sau cel puţin că *probabil* n-o s-o faci.

— Aşa e, răspunse Pete, n-o s-o fac.

Meclain ridică din umeri.

— Ei, nu pot vedea ce-o să facă ea; s-ar putea să cheme poliţia, s-ar putea să nu… Timpul o va spune.

Se îndreptară spre clădirea motelului, cu Meclain încă scuturându-se ca să se usuce.

— Un element interesant în legătură cu capacităţile psionice este că unele dintre ele au tendinţa să le anuleze pe celelalte. De exemplu, psihokinezia fiicei mele; aşa cum a demonstrat în mod corespunzător, n-o pot prevedea. Intervine sincronicitatea lui Pauli, un eveniment conector acauzal care scoate complet din joc pe cineva ca mine.

Patricia îl întrebă pe Dave Mutreaux:

— Sid Mosk chiar a mărturisit că l-a ucis pe Luckman?

— Da, răspunse Mutreaux. Rothman a făcut presiuni asupra lui, ca să mai micşoreze din presiunea asupra grupului Drăgălaşa Vulpe Albastră; poliţia de-acolo, din California, sonda puţin cam prea adânc, am simţit noi.

— Dar o să afle după o vreme că e un fals, observă Patricia. Vugul ăla, E.B. Black, o să intre telepatic în mintea lui.

— Atunci n-o să mai conteze, zise Mutreaux. Sper.

În biroul motelului zumzăia un aparat de aer condiţionat; camera era întunecată şi răcoroasă. Aşezaţi ici şi colo, Pete văzu câţiva indivizi care vorbeau între ei pe ton scăzut. Pentru o clipă, i se păru că a dat în mijlocul dimineţii peste un grup de jucători, dar desigur că nu era aşa. Nu-şi făcea nici o iluzie în privinţa asta. Nu erau Posesori.

Se aşeză şi el, prudent, întrebându-se ce vorbeau. Unii dintre ei stăteau însă complet tăcuţi, cu ochii aţintiţi drept înainte, ca şi cum ar fi fost preocupaţi de ceva. Telepaţi, poate, comunicând între ei. Păreau să fie majoritatea. Ceilalţi – nu-i rămânea decât să ghicească. Precogi, ca Meclain, psihokinetici, ca Mary Anne? Iar Rothman, cine-o mai fi fost şi el… Era aici Rothman? Avea o senzaţie – adâncă şi intuitivă – că Rothman era cât se poate de prezent, şi că deţinea controlul.

Dintr-o încăpere laterală apăru Mary Anne, purtând acum un tricou, pantaloni scurţi albaştri de bumbac şi sandale. Nu purta sutien; avea sâni mici, cu sfârcurile

ridicate. Se aşeză lângă Pete, ştergându-şi energic părul cu un prosop, ca să-l usuce.

— Ce adunătură de nesuferiţi, îi şopti ea lui Pete. Vreau să zic, nu eşti de acord cu mine? Ei – mama şi tata – m-au pus să vin aici.

Se încruntă.

— Cine-i ăsta?

Încă un bărbat intrase în încăpere şi se uita atent în jur.

— Nu-l cunosc. Probabil e de pe Coasta de Est, ca şi Mutreaux ăla.

— Nu eşti vug, remarcă Pete. Până la urmă.

— Nu, nu sunt. N-am zis niciodată c-aş fi; tu m-ai întrebat ce sunt şi eu ţi-am răspuns „vezi cu ochii tăi”, şi puteai vedea. Era adevărat. Vezi, Peter Garden, ai fost telepat fără să vrei; erai psihotic din cauza pastilelor ălora şi a băuturii, şi ai detectat gândurile mele marginale, toate neliniştile mele. Nu te-a avertizat mama despre asta? Ea ar fi trebuit să ştie.

— Înţeleg, replică Pete.

Da, îl avertizase.

— Iar înaintea mea ai prins şi temerile subconştiente ale acelui psihiatru. Cu toţii ne temem de vugi. E firesc. Sunt duşmanii noştri; am purtat un război cu ei şi nu i-am învins, iar acum sunt aici. Vezi?

Îl lovi în coaste cu cotul ascuţit.

— Încetează cu mutra asta stupidă; mă asculţi sau nu?

Pete răspunse:

— Te ascult.

— Stai cu gura căscată ca un peşte de acvariu. Astă-noapte ştiam că ai halucinaţii ca un nebun, în stil paranoic, având de-a face cu nişte conspiraţii ostile, ameninţătoare, ale unor creaturi extraterestre. S-au amestecat cu percepţiile tale, dar, în esenţă, *aveai dreptate.* Eu chiar simţeam acele temeri, aveam acele gânduri. Psihoticii trăiesc tot timpul într-o lume asemănătoare. Oricum, perioada în care-ai fost telepat a fost una nefericită, pentru că s-a întâmplat în preajma mea, iar eu ştiu despre toate

astea.

Făcu un gest, arătând spre grupul de oameni din camera de motel.

— Vezi? Aşadar, de-atunci înainte ai devenit periculos. Şi-a trebuit să te duci tu numaidecât să chemi poliţia... Bine că te-am prins tocmai la timp.

O credea? Îi cercetă chipul îngust, în formă de inimă; nu-şi putea da seama. Dacă avusese un talent telepatic, cu siguranţă îl părăsise acum.

— Vezi tu, şopti repede Mary Anne, toată lumea are potenţial pentru talente psi. În timpul bolilor severe şi al regresiei psihotice profunde...

Se întrerupse.

— Oricum, Peter Garden, erai psihotic şi beat şi luaseşi amfetamine şi aveai halucinaţii, dar în fond percepeai realitatea care se află în faţa noastră, situaţia pe care o cunoaşte acest grup şi de care încearcă să se ocupe. Vezi?

Îi surâse, cu ochii strălucitori.

— Acum ştii.

El nu vedea; nu *voia* să vadă.

Pietrificat, se trase departe de ea.

— Nu vrei să ştii, comentă Mary Anne gânditoare.

— Aşa e, replică el.

— Dar ştii, insistă ea. Deja. E prea târziu ca să nu ştii.

Adăugă, pe tonul ei nemilos:

— Şi de data asta nu mai eşti bolnav şi beat şi nu mai ai halucinaţii; percepţiile tale nu sunt distorsionate. Aşa că acum trebuie să înfrunţi situaţia frontal. Bietul Peter Garden... Ai fost mai fericit noaptea trecută?

— Nu, răspunse el.

— N-o să te sinucizi din cauza asta, nu-i aşa? Pentru că asta n-ar ajuta la nimic. Vezi tu, noi suntem o organizaţie, Pete. Iar tu trebuie să ni te alături, chiar dacă eşti un non-P şi nu un psi; va trebui să te primim oricum sau să te ucidem. Fireşte, nimeni nu vrea să te omoare. Ce s-ar întâmpla cu Carol? Ai lăsa-o la discreţia lui Freya, ca s-o chinuiască?

— Nu, răspunse el, nu dacă am de-ales.

— Ştii, Efectul Rushmore al maşinii tale ţi-a zis că nu sunt vug; nu înţeleg de ce nu l-ai ascultat; aparatele nu se înşeală niciodată.

Oftă.

— Nu, cel puţin dacă funcţionează cum trebuie. Dacă nu s-a umblat la ele. Aşa poţi distinge întotdeauna vugii: întreabă un Rushmore. Te-ai prins?

Îi zâmbi din nou, cu voioşie.

— Aşa că lucrurile nu-s atât de rele. Nu e sfârşitul lumii, nimic de felul ăsta; avem doar mica problemă de a şti care ne sunt prietenii. Şi ei au aceeaşi problemă; sunt puţin năuciţi câteodată.

— Cine l-a ucis pe Luckman? întrebă Pete. Voi?

— Nu, răspunse Mary Anne. Ultimul lucru pe care l-am face este să omorâm un om care a avut atâta noroc, atâtea progenituri; aici e toată problema.

Îl privi încruntat.

— Dar noaptea trecută, rosti el încet, te-am întrebat dacă oamenii voştri au făcut-o. Şi-ai zis…

Făcu o pauză, încercând să gândească limpede, încercând să clarifice încurcătura acestor evenimente.

— Ştiu ce-ai zis. „Am uitat”, mi-ai răspuns. Şi… ai adăugat că bebeluşul nostru e următorul; l-ai numit creatură, ai spus că nu *e c*opil.

Un timp îndelungat, Mary Anne se uită fix la el.

— Nu, şopti ea, zguduită şi palidă. N-am spus asta; ştiu că n-am spus.

— Te-am auzit, insistă el. Îmi aduc aminte; e o harababură, dar, ţi-o jur pe Dumnezeu, partea asta e limpede în capul meu!

Mary Anne spuse:

— Atunci înseamnă că au ajuns până la mine…

Vorbele sale abia se puteau auzi; fu nevoit să se aplece ca s-o înţeleagă. Fata continua să se uite lung la el.

Deschizând uşa bucătăriei scăldate în soare, Carol Hoit

Garden întrebă:

— Pete, eşti acolo?

Se uită cu atenţie înăuntru.

Nimeni în bucătărie. Luminoasă, galbenă şi caldă, încăperea era goală.

Ducându-se la fereastră, privi afară, pe strada de dedesubt. Maşinile lui Pete şi a ei stăteau lipite de bordură; deci nu plecase cu maşina.

Legându-şi cordonul halatului, ieşi în grabă din apartament şi traversă holul până la lift. O să-l întreb pe el, hotărî ea. Ascensorul o să ştie dac-a ieşit, dacă era cineva cu el şi, dacă era aşa, cine. Apăsă butonul şi aşteptă.

Ascensorul sosi; uşile alunecară în lateral şi se deschiseră.

Pe podeaua liftului zăcea un bărbat mort. Era Hawthorne.

Femeia ţipă.

— Doamna a spus că nu este necesar nici un ajutor, vorbi circuitul Rushmore al ascensorului, pe ton de scuză.

Cu greutate, Carol rosti:

— Care doamnă?

— Doamna brunetă.

Nu intră în amănunte.

— Domnul Garden a plecat cu ei? întrebă Carol.

— Au urcat singuri, dar s-au întors cu el din apartament, doamnă Garden. Bărbatul, nu domnul Garden, a ucis această persoană. Apoi domnul Garden a spus: „M-au răpit şi au ucis un detectiv. Cere ajutor.”

— Şi tu ce-ai făcut?

Ascensorul răspunse:

— Doamna brunetă a spus: „Anulează ultima cerere. Nu avem nevoie de nici un ajutor. Mulţumesc.” Aşa că n-am făcut nimic.

Liftul tăcu pentru o clipă.

— Am procedat greşit? se interesă el.

Carol şopti:

— Foarte greşit. Ar fi trebuit să ceri ajutor, aşa cum a

zis Pete.

— Pot să fac ceva acum? întrebă liftul.

— Sună la poliţia din San Francisco şi anunţă-i să trimită pe cineva aici. Povesteşte-le ce s-a întâmplat…

Adăugă:

— Bărbatul şi femeia l-au răpit pe domnul Garden, iar tu n-ai făcut nimic!

— Îmi pare rău, doamnă Garden, îşi ceru scuze ascensorul.

Întorcându-se, Carol se târî pas cu pas înapoi, în apartament; în bucătărie, se aşeză cu şovăială la masă. Circuitele astea Rushmore, stupide şi înnebunitoare… par atât de inteligente şi de fapt nu sunt. Nu era nevoie decât de ceva neobişnuit, ceva neaşteptat. Dar eu ce-am făcut? Nu cu mult mai bine, am dormit în timp ce ei, bărbatul şi femeia, au venit şi l-au luat pe Pete. Pare să fie Pat Meclain, se gândi ea. Brunetă. Dar cum aş putea să ştiu?

Vidfonul sună.

Dar ea nu avea energia să răspundă.

Aranjându-şi barba roşie, Joe Schilling stătea ţeapăn în faţa vidfonului, aşteptând un răspuns. Ciudat, gândi el. Poate că încă mai dorm. E abia zece şi jumătate. Dar…

Nu credea aşa ceva.

În grabă, termină de tuns barba; îşi puse haina, ieşi din apartament şi coborî scările până la Max, maşina lui.

— Du-mă la apartamentul familiei Garden, o instrui în timp ce se strecura înăuntru.

Maşina, fără tragere de inimă, porni şi rulă de-a lungul străzii, parcurgând drumul după metoda cea mai dificilă, la suprafaţă. Schilling urmări nerăbdător cum trec pe lângă el clădirile şi utilajele de întreţinere, unul câte unul, până când ajunseră în sfârşit la San Rafael.

— Mulţumit? întrebă maşina Max oprind brusc, stângaci, în faţa clădirii de apartamente a familiei Garden.

Maşinile lui Pete şi Carol erau parcate lângă bordură, observă Joe când coborî. Alături de alte două maşini, ale poliţiei.

Urcă cu liftul la etajul lor şi parcurse în grabă holul. Uşa de la apartamentul familiei Garden era larg deschisă. Păşi înăuntru.

Îl întâmpină un vug.

— Domnule Schilling…

Propagarea gândurilor avea un ton interogativ.

— Unde sunt Pete şi Carol? întrebă el.

Apoi o văzu, dincolo de vug, pe Carol Garden aşezată la masa din bucătărie, cu chipul ca de ceară.

— Pete e în regulă? o întrebă, trecând pe lângă titanian.

Vugul spuse:

— Sunt E.B. Black; probabil că vă amintiţi de mine, domnule Schilling. Fiţi liniştit. Disting în gândurile dumneavoastră nevinovăţia completă în legătură cu acest caz, aşa că n-o să-mi dau osteneala să vă interoghez.

Ridicând capul, Carol îl anunţă sec pe Schilling:

— Wade Hawthorne, detectivul, a fost asasinat, iar Pete a dispărut. Potrivit ascensorului, un bărbat şi o femeie au venit şi l-au luat. Apoi l-au omorât pe Hawthorne. Cred c-a fost Pat Meclain; poliţia a verificat în apartamentul ei şi nu-i nimeni acolo. Iar maşina lor lipseşte.

— Dar… ştii de ce l-ar lua pe Pete? o întrebă Schilling.

— Nu. Nu ştiu de ce l-ar lua pe Pete; nu ştiu nici măcar cine sunt „ei” cu adevărat.

Cu un pseudopod, vugul E.B. Black ţinea un obiect de mici dimensiuni; îl întinse spre Joe Schilling.

— Domnul Garden a scris această inscripţie interesantă, comentă vugul. „Suntem complet înconjuraţi de vugi.” Totuşi nu este aşa, după cum atestă dispariţia domnului Garden. Noaptea trecută, domnul Garden l-a sunat pe fostul meu coleg, domnul Hawthorne, şi i-a spus că ştie cine l-a ucis pe domnul Luckman. În acel moment, ne imaginam că-l avem pe ucigaş, aşa că nu eram interesaţi. Din nefericire, domnul Garden n-a spus cine l-a omorât pe domnul Luckman, pentru că fostul meu coleg a refuzat să-l asculte.

Vugul rămase tăcut pentru o clipă.

— Domnul Hawthorne a plătit din plin pentru nerozia sa.

Carol adăugă:

— E.B. Black crede că oricine l-a ucis pe Luckman a venit şi l-a luat pe Pete, iar în drum spre ieşire a dat peste Hawthorne în lift.

— Dar nu ştie cine e, zise Schilling.

— Corect, încuviinţă E.B. Black. De la doamna Garden am reuşit totuşi să aflu foarte multe. De exemplu, am aflat pe cine a vizitat domnul Garden astă-noapte. În primul rând, un psihiatru din Pocatello, Idaho. De asemenea, pe Mary Anne Meclain; n-am reuşit totuşi să aflăm unde se află ea. Domnul Garden era beat şi confuz. I-a zis doamnei Garden că asasinarea domnului Luckman a fost comisă de şase membri ai grupului Drăgălaşa Vulpe Albastră, cei şase cu amintiri lipsă. Asta l-ar include şi pe el însuşi. Aveţi vreun comentariu la toate astea, domnule Schilling?

— Nu, murmură Joe Schilling.

— Sperăm să-l aducem pe domnul Garden înapoi în viaţă, spuse E.B. Black.

Nu suna însă prea încrezător.

12

Patricia Meclain captă gândurile înspăimântate ale fiicei ei. Anunţă de îndată:

— Rothman, am fost infiltraţi! Mary Anne spune asta.

— Are dreptate? întrebă Rothman – un bărbat aspru, cu ochi severi –, din locul unde stătea, în calitate de conducător.

Privind în mintea lui Pete Garden, Patricia văzu amintirea vizitei la doctorul E.R. Philipson, ciudata senzaţie de plutire, de gravitaţie parţială în timp ce păşea pe coridor.

— Da, constată ea. Mary are dreptate. *A fost pe Titan.*

Se întoarse spre cei doi precogi, Dave Mutreaux şi soţul ei, Allen.

— Ce-o să se întâmple?

— O variabilă, murmură Allen, cu chipul ca de cenuşă. Înceţoşează totul.

Mutreaux vorbi răguşit:

— Fiica ta o să facă ceva; e imposibil pentru noi să spunem ce anume.

— Trebuie să ies de-aici, le zise Mary Anne tuturor.

Se ridică în picioare, cu gândurile răvăşite de groază.

— Sunt sub influenţa vugilor. Doctorul acela, Philipson… Pete trebuie să fi avut dreptate. M-a întrebat ce-am văzut în bar şi eu am crezut că are halucinaţii. Dar nu frica mea o detecta el. Vedea realitatea.

Porni către uşa camerei de motel, respirând cu greutate.

— Trebuie să plec. Sunt periculoasă pentru organizaţie.

În timp ce Mary Anne ieşea pe uşă, Patricia îi spuse soţului ei pe un ton imperios:

— Acul-arzător; reglează-l pe minimum. Ca să n-o rănească.

— O s-o adorm, zise Allen şi îndreptă acul-arzător spre

spatele fiicei sale. Mary Anne se întoarse pentru o clipă şi văzu arma.

Acul-arzător sări din mâna lui Allen Meclain, se ridică şi-şi inversă direcţia de zbor. În final, se zdrobi de perete.

— Efect poltergeist, comentă Allen. N-o putem opri.

Imediat şi acul-arzător din mâna Patriciei tremură, se zbătu şi se smulse dintre degetele ei.

— Rothman, exclamă Allen, apelând la cea mai înaltă autoritate prezentă din cadrul organizaţiei. Cere-i să se oprească!

— Lasă-mi mintea în pace! se răsti Mary Anne către Rothman.

Pete Garden, ridicându-se în picioare, alergă după Mary Anne. Fata văzu şi asta.

— Nu, strigă Patricia după ea. Nu!

Rothman, cu fruntea proeminentă, se concentră asupra lui Mary Anne, ţinând ochii practic închişi. Dar, pe neaşteptate, Pete Garden căzu în faţă, ca o păpuşă de cârpă fără oase, dansă prin aer cu membrele legănându-i-se. Pluti apoi spre peretele camerei de motel, iar Patricia Meclain strigă la Mary Anne. Silueta care se bălăbănea şovăi puţin, apoi se năpusti asupra peretelui; trecu prin perete până când numai braţul întins şi mâna rămaseră ieşite absurd în afară.

— Mary Anne! exclamă Patricia. *Pentru numele lui Dumnezeu, adu-l înapoi!*

La uşă, Mary Anne se opri, se răsuci, cuprinsă de panică, văzu ce făcuse cu Pete Garden, văzu expresia de pe chipul mamei sale şi cea de pe al lui Allen, groaza tuturor din încăpere. Rothman, concentrând asupra ei tot talentul pe care-i poseda, încerca s-o convingă. Ea văzu şi asta. Şi…

— Slavă Domnului, zise Allen Meclain şi-şi încovoie umerii.

Din perete, Pete Garden se rostogoli înapoi afară, căzu ghemuit pe podea, nevătămat; se ridică aproape imediat şi rămase în picioare tremurând, cu faţa spre Mary Anne.

— Îmi pare rău, oftă Mary Anne.

Rothman spuse:

— Noi stăpânim posibilitatea dominantă aici, Mary Anne; fii sigură de asta. Chiar dacă s-au strecurat printre noi. O să examinăm pe fiecare din organizaţie, persoană cu persoană. Să începem cu tine?

Patriciei îi ceru:

— Încearcă să afli pentru mine cât de adânc au pătruns în mintea ei.

— Încerc, răspunse Patricia. Dar în mintea lui Pete Garden vom găsi cele mai multe răspunsuri.

— El o să plece, rostiră Allen şi Dave Mutreaux, aproape simultan. Cu ea, cu Mary Anne, preciză Mutreaux. Acţiunile ei nu pot fi prevăzute, dar cred că el o să facă asta.

Rothman se ridică în picioare şi păşi spre Pete Garden.

— Vezi în ce situaţie ne aflăm; ducem o luptă disperată cu titanienii şi pierdem constant teren în faţa lor. Convinge-o pe Mary Anne să rămână aici, astfel încât să putem recâştiga ce-am pierdut; trebuie, sau suntem pierduţi.

— Eu n-o pot convinge să facă nimic, replică Pete, palid şi tremurând, aproape incapabil să vorbească.

— Nimeni nu poate, zise Patricia, iar Allen o susţinu.

— Voi, psihokineticii, o dojeni Rothman pe Mary Anne. Atât de voluntari şi de încăpăţânaţi; nimeni nu poate să vă spună nimic!

— Hai, Pete, îi spuse Mary Anne. Trebuie să plecăm departe de-aici, din cauza mea şi din cauza ta; au intrat în mintea ta la fel de mult ca într-a mea.

Era trasă la faţă de disperare şi de oboseală.

Pete îi zise:

— Poate că au dreptate, Mary Anne; poate că n-ar fi bine să pleci. Asta n-ar diviza organizaţia voastră?

— Nu mă vor cu adevărat, continuă Mary Anne. Sunt slabă; ce s-a întâmplat o dovedeşte. Nu pot să înfrunt vugii. Blestemaţii de vugi, îi urăsc!

Ochii i se umplură de lacrimi – lacrimi de neputinţă.

Precogul Dave Mutreaux spuse:
— Garden, pot să prevăd un lucru: dacă pleci de-aici, singur sau împreună cu Mary Anne Meclain, maşina voastră va fi interceptată de poliţie. Prevăd un detectiv vug apropiindu-se de voi; se numeşte… ezită Mutreaux.
— E.B. Black, adăugă Allen Meclain, de asemenea precog, terminând în locul lui. Partenerul lui Wade Hawthorne, ataşat diviziei de pe Coasta de Vest a agenţiei naţionale de aplicare a legii. Unul dintre cei mai buni pe care-i au, îi explică el lui Mutreaux, iar Rothman dădu din cap.
— Hai să facem asta cu atenţie, zise Rothman. În ce moment de-a lungul timpului a reuşit autoritatea vug să se infiltreze în organizaţia noastră? Noaptea trecută? Înainte de asta? Dacă am putea stabili acest lucru, poate că am avea un punct de pornire. Nu cred că au intrat foarte adânc; nu m-au atins pe mine, n-au ajuns la nici unul dintre telepaţi şi avem patru în camera asta, iar al cincilea e pe drum încoace. În plus, precogii noştri sunt liberi, cel puţin aşa s-ar părea.
Mary Anne observă:
— Încerci să mă sondezi şi să mă influenţezi, Rothman…
Dar se întoarse încet spre locul în care stătuse.
— Pot să-ţi simt mintea la lucru.
Surâse uşor.
— E reconfortant!
Lui Pete Garden, Rothman îi explică:
— Sunt principalul bastion împotriva vugilor, domnule Garden, şi o să treacă multă vreme până să pătrundă în mintea mea.
Chipul lui ca pielea tăbăcită era impasibil.
— Această descoperire pe care am făcut-o astăzi, aici, este îngrozitoare, dar organizaţia noastră o poate învinge. Cum rămâne însă cu tine, Garden? O să ai nevoie de ajutorul nostru. Pentru o persoană este cu totul altfel.
Sumbru, Pete încuviinţă.

— Trebuie să-l ucidem pe E.B. Black, sublinie Patricia.

— Da, replică Dave Mutreaux. Sunt de acord.

Rothman continuă:

— Trebuie s-o luăm uşor. N-am omorât niciodată un vug. Uciderea lui Hawthorne a fost un lucru destul de rău, destul de primejdios – dar necesar. De îndată ce vom distruge însă un vug – orice vug – le va deveni limpede nu numai că existăm, dar şi care sunt intenţiile noastre finale. Nu-i aşa?

Privi în jur, la membrii organizaţiei, aşteptând confirmarea.

— Dar, comentă Allen Meclain, este evident că ei ştiu deja despre noi. Era puţin probabil să ne poată infiltra fără să ştie de existenţa noastră.

Vocea lui tăioasă ajunsese la marginea exasperării.

Telepata Merle Smith vorbi din scaunul ei aflat în colţ; până acum nu luase parte la discuţii.

— Rothman, am scanat fiecare persoană din motel şi n-am găsit nici un indiciu că s-ar fi pătruns în mintea cuiva, în afară de Mary Anne Meclain şi de Garden, care e non-psi şi pe care ea l-a vrut aici. Dar există o zonă neobişnuit de inertă în mintea lui David Mutreaux, care-ar trebui cercetată. Aş dori ca voi, ceilalţi telepaţi, să faceţi asta chiar acum.

Imediat Patricia îşi îndreptă atenţia asupra lui Dave Mutreaux.

Merle, descoperi ea, avea dreptate: exista o anomalie în mintea lui Mutreaux; simţi imediat că implica o situaţie nefavorabilă pentru interesele organizaţiei.

— Mutreaux, îi ceru ea, poţi să-ţi îndrepţi gândurile spre…

Era greu să ştie cum să numească acest lucru. Într-o sută de ani de scanare, nu dăduse niciodată peste aşa ceva. Încurcată, trecu peste gândurile de suprafaţă ale lui Mutreaux şi sondă la nivelurile mai adânci ale psihicului, în componentele involuntare şi reprimate care fuseseră excluse ca parte a ego-ului său, a sistemului său conştient

de sine.

Acum se afla într-o zonă a impulsurilor ambivalenţe, a dorinţelor nebuloase şi născute moarte, a anxietăţilor şi îndoielilor întreţesute cu credinţe regresive şi cu pofte generate de libido, de natură fantezistă. Nu era o zonă plăcută, dar fiecare persoană o avea; se obişnuise până acum. Asta era ceea ce-i făcea existenţa atât de plină de dificultăţi, faptul că dădea peste zonele ostile ale minţii umane. Fiecare percepţie şi observaţie pe care Dave Mutreaux o reprimase în el însuşi fiinţa acolo, nepieritoare, trăind într-un fel de semiviaţă, alimentându-se adânc din energia lui psihică.

Nu putea fi făcut răspunzător pentru toate astea, şi totuşi erau acolo oricum, semiautonome şi… sălbatice. Opuse tuturor lucrurilor în care Mutreaux credea în mod conştient, deliberat. În opoziţie cu toate ţelurile vieţii sale.

Puteau fi aflate multe despre psihicul lui Mutreaux din această examinare a ceea ce el alesese – sau fusese nevoit – să alunge din conştiinţă.

— Zona în discuţie, zise Patricia, pur şi simplu nu se va deschide pentru scanare. O poţi controla, Dave?

Mutreaux răspunse şovăitor, cu o expresie uluită pe chip:

— Nu înţeleg despre ce se discută. Totul în interiorul meu este deschis în faţa ta, din câte ştiu eu; cu siguranţă nu ascund nimic în mod deliberat.

În acest moment ea prinsese porţiunea precognitivă a minţii lui Mutreaux şi, intrând în aceasta, deveni ea însăşi, temporar, precog; era o senzaţie stranie să posezi acest talent alături de cel obişnuit.

Văzu, ca aranjată în cutii ordonate, o secvenţă maleabilă, viabilă, de posibilităţi temporale, fiecare înlăturându-le pe toate celelalte, înşirate astfel încât să fie cognoscibile simultan. Era un lucru plastic şi ciudat de static, mai degrabă decât dramatic. Patricia se văzu pe ea însăşi, împietrită într-o diversitate de acţiuni; pe unele dintre ele şi le şterse din minte… erau oribile, secvenţe în

care ceda suspiciunilor sale celor mai nebuneşti şi…

Propria mea fiică, se gândi ea posomorâtă. Aşadar, era posibil să-i facă asta – posibil, dar nu probabil. Majoritatea secvenţelor arătau o *apropiere* de Mary Anne şi o vindecare a rupturii din interiorul organizaţiei, mai degrabă decât o lărgire a ei. Şi totuşi – se putea întâmpla.

Şi, în plus, văzu într-o clipă fugară o scenă în care telepaţii din organizaţie se năpusteau asupra lui Mutreaux, iar Mutreaux era cu siguranţă şi el conştient de asta; la urma urmei, scena exista în conştiinţa lui. Dar de ce? se întrebă Patricia. Ce-ar fi putut face el ca să justifice aşa ceva? Sau ce-am putea noi să descoperim?

Gândurile lui Mutreaux deveniră pe neaşteptate confuze.

— Mă eviţi, îi atrase atenţia Patricia; îi aruncă o privire lui Merle, apoi celorlalţi telepaţi din încăpere. E sosirea lui Don, anunţă ea.

Don era telepatul lipsă, aflat acum pe drum dinspre Detroit; urma să sosească dintr-o clipă într-alta.

— În zona precog a lui Mutreaux există o secvenţă în care Don va cerceta, la sosirea lui aici, porţiunea implicată, o va deschide şi o va explora. Şi…

Ezită, dar ceilalţi trei telepaţi îi detectară gândul oricum.

Şi-l vor distruge pe Mutreaux din cauza asta, gândi ea.

Dar de ce? Nu exista nimic care să sugereze influenţa vugilor asupra zonei sau asupra lui; era altceva, şi asta o uluia complet.

Era totuşi sigur că Don avea să facă aşa ceva? Nu, doar probabil. Şi cum se simţea Mutreaux, ştiind asta, ştiind că moartea lui era iminentă? *Ce făcea un precog în asemenea împrejurări?*

Acelaşi lucru ca oricine altcineva, descoperi ea scanând mintea lui Mutreaux. Precogul avea să fugă.

Mutreaux, ridicându-se în picioare, rosti răguşit:

— Mă tem că trebuie să mă întorc în zona New York-ului.

Comportamentul lui era destins, dar în interior era complet opus!

— Îmi pare rău că nu mai pot rămâne, îi spuse lui Rothman.

— Don este telepatul nostru cel mai bun, vorbi gânditor Rothman. O să-ţi cer să rămâi până când ajunge aici. Singura noastră apărare împotriva infiltrării în organizaţie este existenţa telepaţilor care pot face săpături şi ne pot spune ce se petrece. Aşa că trebuie să iei loc, Mutreaux.

Mutreaux se aşeză la loc.

Închizând ochii, Pete Garden ascultă discuţia dintre Patricia Meclain, Mutreaux şi Rothman. Această organizaţie secretă, alcătuită din oameni-psi, stă între noi şi civilizaţia titanienilor, dominaţia lor sau alt lucru asemănător. Gândurile îi goneau tulburi. Încă nu-şi revenise după noaptea trecută şi modul în care fusese trezit de dimineaţă… asta şi moartea şocantă, fără rost, a lui Hawthorne.

Mă întreb dacă se simte bine Carol, cugetă Pete.

Doamne, se gândi el, aş vrea să pot ieşi de-aici. Îşi aminti de momentul în care Mary Anne, cu talentul ei psihokinetic, îl transformase într-o particulă plutitoare şi-l aruncase în şi prin peretele material al încăperii, iar apoi, într-un fel oarecare, pentru motive care nu-i erau prea limpezi, îl lăsase să se întoarcă; se răzgândise în ultima clipă.

Mi-e frică de oamenii ăştia, îşi spuse. De ei şi de talentele lor.

Deschise ochii.

În camera de motel, conversând cu voci stridente, ciripitoare, stăteau nouă vugi. Şi o singură fiinţă umană în afară de el însuşi. Dave Mutreaux.

El şi cu Mutreaux, stând în opoziţie faţă de restul. Fără speranţă şi imposibil. Nu se clinti; se uită pur şi simplu la cei nouă vugi.

Unul – vorbea cu vocea lui Patricia Meclain – zise

agitat:

— Rothman! Am detectat un gând incredibil dinspre Garden!

— Şi eu, se auzi un alt vug încuviinţând. Garden… ne percepe pe toţi ca…

Ezită.

— Ne vede pe toţi, în afară de Mutreaux, ca pe nişte *vugi.*

Se lăsă tăcerea.

Vugul care vorbea ca Rothman întrebă:

— Garden, asta implică faptul că infiltrarea în grupul nostru este completă? Aşa e? Completă cu excepţia lui David Mutreaux, cel puţin.

Pete nu scoase nici un cuvânt.

— Cum putem să luăm aşa ceva în considerare, continuă vugul care-şi spunea Rothman, şi să fim în continuare întregi la minte? Am pierdut deja, dacă percepţiile lui Garden pot fi crezute. Trebuie să încercăm să cugetăm raţional; poate că există vreo speranţă. Ce spui, Mutreaux? Dacă Garden are dreptate, eşti singurul terran autentic printre noi.

Mutreaux replică:

— Nu înţeleg nimic din asta.

Îi aruncă o privire lui Pete.

— Întreabă-l pe el, nu pe mine.

— Ei, domnule Garden, rosti calm vugul Rothman. Ce spui?

— Te rog, răspunde, stărui Patricia Meclain. Pete, în numele a tot ce avem mai sfânt…

Pete răspunse:

— Cred că ştii acum ce anume se află în mintea lui Mutreaux încât telepaţii voştri nu-l pot scana. El e fiinţă umană, iar voi nu. Asta-i diferenţa. Şi când ultimul vostru telepat ajunge aici…

— Îl vom distruge pe Mutreaux, continuă vugul Rothman, încet, meditativ.

13

Joseph Schilling se adresă circuitului informaţional homeostatic al vidfonului:

— Vreau cu avocatul Laird Sharp. E undeva pe Coasta de Vest; nu ştiu mai mult de-atât.

Era trecut de prânz. Pete Garden nu se întorsese acasă, iar Joe Schilling ştia că nici nu urma s-o facă. N-avea rost să-i contacteze pe ceilalţi membri din Drăgălaşa Vulpe Albastră; Pete nu se afla împreună cu nici unul dintre ei. Oricine îl luase era din afara grupului.

Dacă această problemă de identitate fusese de fapt rezolvată, dacă Pat şi Al Meclain o făcuseră, atunci *de ce?* Iar uciderea detectivului Hawthorne se dovedea o greşeală, oricare ar fi fost motivele. Nimeni nu l-ar fi putut convinge de justeţea unei asemenea acţiuni.

Ducându-se în dormitorul apartamentului, o întrebă pe Carol:

— Cum te simţi?

Ea stătea la fereastră, purtând o rochie cu imprimeu în culori vesele şi privind cu nepăsare strada de dedesubt.

— Mă simt bine, Joe.

Detectivul E.B. Black ieşise temporar din apartament, astfel încât Schilling închise uşa dormitorului şi-i spuse lui Carol:

— Ştiu despre cei doi Meclain ceva ce poliţia n-ar trebui să ştie…

Ridicând ochii, Carol se uită la el.

— Spune-mi!

Joe Schilling continuă:

— Ea e amestecată într-un soi de activitate în afara legii şi, după cât se pare, de mai multă vreme. Asta se potriveşte cu asasinarea lui Hawthorne. Aş încerca să ghicesc: cred că e legat de faptul că este o psi. La fel şi soţul ei. Dar în afară de asta, nimic nu explică de ce-ar fi

ucis pe cineva, în special pe un detectiv al poliţiei. Acum uite cu ce s-au ales: sunt căutaţi la nivel naţional de către toate forţele de ordine disponibile. Trebuie să fie disperaţi.

Sau fanatici, se gândi în sinea lui.

— Pe nimeni nu urăşte poliţia mai mult decât pe un ucigaş de poliţişti, murmură Joe. Au făcut un lucru absolut prostesc.

Fanatic şi prostesc, murmură el. Un amestec dăunător.

Vidfonul sună şi anunţă:

— Persoana căutată, domnule Schilling. Avocatul Laird Sharp.

Schilling deschise imediat ecranul.

— Laird, exclamă el. Salut!

— Ce s-a întâmplat? întrebă Sharp.

— A dispărut clientul tău, Pete Garden.

Îi explică succint cele întâmplate.

— În plus, am o neîncredere nativă în poliţie, continuă Schilling. Dintr-un motiv oarecare, mi se pare că nu se străduiesc. Poate e din cauza vugului, E.B. Black…

Aversiunea instinctivă a terranului era prezentă, acţionând din interiorul lui, îşi dădu seama.

Sharp propuse:

— Hm, hai să tragem o fugă până în Pocatello. Cum ziceai că-l cheamă pe psihiatrul ăla?

— Philipson, răspunse Joe Schilling. La urma urmei, aflu totul la a treia mână, dar am o bănuială. O să zbor până la San Rafael, ne vedem acolo; rămâi pe loc încă zece minute. Acum sunt în San Francisco.

— În regulă, acceptă Schilling şi întrerupse legătura.

— Unde te duci? întrebă Carol, când el porni spre uşa apartamentului. I-ai spus avocatului lui Pete că vă întâlniţi aici…

— Mă duc să fac rost de un pistol, replică Schilling.

Închise uşa după el şi păşi grăbit pe hol. Am nevoie doar de o singură armă, îşi spuse. Pentru că, dacă-l cunosc destul de bine pe Laird Sharp, are tot timpul cu sine propriul pistol.

În timp ce el şi cu Sharp zburau spre nord-est în maşina avocatului, Schilling zise:

— Astă-noapte, la vidfon, Pete mi-a spus nişte lucruri stranii. Mai întâi, că această situaţie are să-l omoare şi pe el, aşa cum l-a omorât pe Luckman. Că ar trebui să avem grijă în mod special de siguranţa lui Carol. În plus…

Îi aruncă o privire scurtă lui Sharp.

— Pete a spus că doctorul Philipson e vug.

— Aşa, şi? exclamă Sharp. Vugi sunt peste tot pe planetă…

— Dar eu ştiu ceva mai mult despre Philipson, explică Joe Schilling, i-am citit articolul, am citit despre tehnicile lui terapeutice. N-a existat niciodată vreo menţiune că ar fi titanian. Ceva nu-i în regulă. Nu cred că Pete l-a văzut pe doctorul Philipson; cred că a văzut pe altcineva sau *altceva.* Un bărbat de statura lui Philipson n-ar fi disponibil în mijlocul nopţii, ca un generalist obişnuit. Şi de unde a căpătat Pete cei o sută cincizeci de dolari pe care-şi aduce aminte că i-a plătit lui Philipson? Îl cunosc pe Pete; n-are niciodată bani la el. Nici un Posesor n-are; ei gândesc în termeni de titluri de proprietate imobiliară, nu de bani lichizi. Banii sunt pentru noi, cei din categoria non-P…

— A zis el pe bune că l-a *plătit* pe doctorul ăsta? Poate că doar a emis un cec pentru suma asta…

— Pete a spus că l-a plătit, şi c-a făcut-o noaptea trecută. A mai spus şi că a meritat toţi banii.

Joe Schilling rămase pe gânduri pentru o clipă.

— În starea lui, Pete – beat, sub influenţa drogurilor şi într-o perioadă maniacală din cauza sarcinii lui

Carol – n-ar fi ştiut ce-a văzut cu adevărat, dacă cel care stătea în faţa lui era chiar Philipson sau nu. Rămâne şi posibilitatea ca întregul episod să fi fost o halucinaţie. Ca el să nu fi ajuns niciodată la Pocatello…

Îşi scoase pipa şi săculeţul de tutun.

— Episodul ăsta nu sună deloc bine. Pete s-ar putea să fie ţicnit; asta s-ar dovedi cheia întregii probleme.

— Ce foloseşti în pipă în clipa asta? întrebă Sharp. Tot tutun alb, neprelucrat?

— Nu mai e aşa. Ăsta-i un amestec numit Câinele Care Latră. Evident, nu muşcă niciodată.

Sharp rânji scurt.

La periferia oraşului Pocatello, clinica psihiatrică a doctorului Philipson se întindea dedesubt ca un pătrat de un alb orbitor, înconjurat de pajişti şi copaci şi având în spate o grădină de trandafiri. Sharp ateriză cu maşina pe aleea de pietriş, apoi îşi continuă drumul la suprafaţă, către parcarea amplasată pe o latură a marii clădiri centrale. Locul, liniştit şi bine întreţinut, părea pustiu. Singura maşină din parcare părea să fie chiar aceea a doctorului Philipson.

Paşnic, gândi Schilling. Dar, evident, e enorm de scump să vii aici. Grădina de trandafiri îl atrăgea; păşi agale către ea, adulmecând aerul şi simţindu-i mirosul greu, adânc, de trandafiri şi de îngrăşăminte organice. Un aspersor homeostatic şi eficient se rotea în timp ce stropea o pajişte, făcându-l să iasă de pe alee chiar pe iarba stufoasă, elastică. Doar simplul fapt de a sta aici şi m-ar vindeca, se gândi el. Să simt mirosurile, să simt ţesătura comunităţii pastorale. Privind undeva în faţă, văzu un măgar cenuşiu legat de un ţăruş.

— Uite, îi atrase el atenţia lui Laird Sharp, care-i păşea pe urme. Doi dintre cei mai frumoşi trandafiri creaţi vreodată, *Pacea* şi *Steaua Olandei.* În secolul XX, au fost evaluaţi cam la nouă puncte în cercurile crescătorilor de trandafiri.

Explică în continuare:

— Nouă era extrem de bine. Şi apoi, desigur, au creat soiurile brevetate de trandafiri mai moderni, *Călătorul în Spaţiu…*

Arătă către acesta din urmă, cu boboci imenşi, portocaliu cu alb.

— … şi *Ţara Noastră.*

Acesta era roşu, atât de închis încât părea practic

negru, cu picăţele mai deschise pe petale.

În timp ce examinau *Ţara Noastră,* uşa clădirii clinicii se deschise şi un bărbat mai în vârstă, chel şi cu înfăţişare prietenoasă, apăru zâmbindu-le în semn de salut.

— Vă pot ajuta cu ceva? întrebă el, cu ochi sclipitori.

Sharp răspunse:

— Îl căutăm pe doctorul Philipson.

— Eu sunt, zise bărbatul în vârstă. Mă tem că grădina de trandafiri are nevoie să fie udată; văd grefi pe câteva tufe.

Şterse o frunză cu muchia palmei.

— Grefi, un soi de căpuşe care s-au strecurat la noi de pe Marte, explică el.

Joe Schilling întrebă:

— Unde putem merge să stăm de vorbă?

— Chiar aici, replică doctorul Philipson.

— Te-a vizitat un domn Peter Garden, noaptea trecută, târziu? întrebă Schilling.

— Cu siguranţă! Doctorul Philipson surâse strâmb. Şi m-a sunat pe vidfon încă şi mai târziu…

— Pete Garden a fost răpit, îl anunţă Schilling. Iar pe drum răpitorii au ucis şi un poliţist, aşa că totul trebuie să fie foarte serios.

Zâmbetul de pe faţa doctorului Philipson se şterse.

— Aşa deci…

Îi aruncă o privire lui Schilling, apoi lui Laird Sharp.

— Mă temeam de aşa ceva. Mai întâi moartea lui Jerome Luckman, acum asta. Veniţi înăuntru!

Ţinu deschisă uşa clinicii, apoi se răzgândi brusc.

— Sau poate că ar fi mai bine dacă am sta în maşină, ca să nu tragă nimeni cu urechea?

Deschise drumul înapoi spre parcare.

— Sunt câteva lucruri pe care aş dori să le discut cu dumneavoastră.

În scurtă vreme, toţi trei erau aşezaţi în maşina doctorului Philipson, încordaţi.

— În ce relaţii vă aflaţi cu Peter Garden? întrebă

doctorul.

Schilling îi explică pe scurt.

— Probabil, continuă Philipson, că n-o să-l mai vedeţi niciodată pe Garden în viaţă. Îmi pare extrem de rău să spun asta, dar e aproape sigur. Eu am încercat să-l avertizez.

— Ştiu asta, replică Schilling. Mi-a spus.

— Ştiu prea puţine despre Pete Garden, zise doctorul. Nu-l mai văzusem în viaţa mea; n-am putut obţine de la el o istorie exactă a antecedentelor medicale, pentru că astă-noapte era beat, speriat şi îi era rău. M-a sunat acasă; tocmai mă băgasem în pat. M-am întâlnit cu el în centrul oraşului Pocatello, la un bar. Am uitat numele barului acum… Oricum, era un loc în care se oprise întâmplător. Avea cu el o fată tânără, atrăgătoare, dar care a rămas în maşină. Garden avea halucinaţii active şi avea nevoie de ajutor psihiatric masiv. N-am putut să-i ofer mare lucru în mijlocul nopţii, într-un un bar, nu-i nevoie să mai spun asta!

— Teama lui, explică Joe Schilling, era faţă de vugi. Pete credea că se strâng tot mai mult în jurul nostru.

— Da, îmi dau seama. Şi-a exprimat aceste temeri în mai multe feluri. A fost emoţionant. La un moment dat, a mâzgălit cu trudă un mesaj pe un plic cu chibrituri şi l-a ascuns – cu multă solemnitate – în pantof. „Vugii ne urmăresc”, scria – sau alte cuvinte cu acelaşi sens.

Doctorul îi privi cu atenţie pe Schilling şi pe Laird Sharp.

— Ce ştiţi, în acest moment, despre problemele interne de pe Titan?

Luat prin surprindere, Joe Schilling răspunse:

— Nici o iotă!

Doctorul Philipson explică:

— Civilizaţia titaniană este adânc divizată în două facţiuni. Motivul pentru care ştiu asta este unul simplu: am avut aici, în clinică, vreo câţiva titanieni care-au deţinut posturi înalte pe Pământ. Au trecut cu mine prin

tratamente psihiatrice. Oarecum neortodox, dar am descoperit că pot lucra destul de bine cu ei.

Alarmat, Sharp întrebă:

— De aceea ai vrut să vorbim în maşină?

— Da, răspunse Philipson. Aici suntem în afara razei de acţiune a capacităţii lor telepatice. Toţi patru sunt moderaţi din punct de vedere politic. De decenii, aceasta este forţa dominantă în politica de pe Titan. Dar există şi un partid al războiului, o facţiune de extremişti. Puterea lor este în creştere, dar nimeni, inclusiv titanienii înşişi, nu pare să ştie cu precizie cât de puternici au devenit aceştia. În orice caz, politica lor privitoare la Terra este ostilă. Am şi o teorie. N-o pot dovedi, dar am descoperit unele indicii în câteva ziare pe care le-am analizat…

Făcu o pauză.

— Cred – doar cred, luaţi aminte – că titanienii, la instigarea membrilor partidului războiului, se amestecă în rata natalităţii noastre. La un anumit nivel tehnologic – nu mă întrebaţi exact cum – sunt responsabili pentru menţinerea la nivel scăzut a ratei natalităţii!

Se lăsă tăcerea. Una lungă, încordată.

— În ceea ce-i priveşte pe Luckman, adăugă doctorul Philipson, bănuiesc că a fost ucis fie direct, fie indirect de către titanieni, dar nu pentru motivul pe care-i credeţi. E adevărat, abia venise în California după ce răsese complet Coasta de Est. Adevărat, probabil ar fi câştigat dominaţia economică a Californiei, aşa cum a făcut cu New York-ul. Dar nu de aceea l-au omorât titanienii. A fost pentru că probabil încercau să ajungă la el de luni de zile, dacă nu chiar de ani; când Luckman a părăsit sanctuarul organizaţiei sale şi a venit la Carmel, unde nu avea nici precogi, nici pe alţi oameni de-ai săi psi care să-l protejeze…

— De ce l-au ucis totuşi? întrebă în şoaptă Sharp.

— Din cauza *norocului* său, răspunse doctorul. Din cauza fertilităţii. A capacităţii de-a avea copii. Asta-i ceea ce-i ameninţă pe titanieni. Nu succesul lui la Joc; ei nu dau

pe asta nici măcar o ceapă degerată!

— Înţeleg, rosti Sharp.

— Şi orice alt om care are *noroc* este pe cale de a fi şters de pe faţa pământului, dacă partidul războiului va face ceea ce va dori. Iar acum ascultaţi… *Unii dintre oameni ştiu aceste lucruri sau le bănuiesc.* Există o organizaţie, bazată pe prolifica familie Meclain din California – poate că aţi auzit de ei, Patricia şi Allen Meclain. Au trei copii. De aceea, vieţile lor sunt într-un pericol acut. Pete Garden şi-a demonstrat capacitatea de a fi fertil şi asta îi pune automat în primejdie, şi pe el şi pe soţia lui însărcinată; l-am şi avertizat în legătură cu asta. Şi l-am avertizat de asemenea că înfruntă o situaţie în legătură cu care poate face prea puţin. Cred asta cu hotărâre. Şi… continuă doctorul Philipson cu voce fermă – cred că organizaţia formată în jurul soţilor Meclain este inutilă, dacă nu chiar periculoasă. Probabil că a fost deja infiltrată de autoritatea titaniană de aici, care este extrem de eficientă în soiul ăsta de treburi. Facultatea telepatică lucrează în avantajul lor; este aproape imposibil să ţii orice secret prea multă vreme – cum ar fi, de pildă, existenţa unei organizaţii clandestine, militante şi patriotice.

Schilling întrebă:

— Eşti în legătură cu moderaţii? Prin pacienţii tăi vugi de aici?

Ezitând, doctorul Philipson recunoscu:

— Într-o oarecare măsură. La modul cel mai general, am discutat situaţia cu ei; a venit vorba în timpul terapiei…

Schilling i se adresă lui Laird Sharp:

— Cred că am aflat ce-am venit să căutăm. Ştim unde este Pete, cine l-a răpit şi cine l-a ucis pe Hawthorne. Organizaţia Meclain, sau oricum s-ar numi ea. Şi oriunde-ar fi…

Cu o expresie de prudenţă extremă, Laird Sharp adăugă:

— Doctore, explicaţia ta este extrem de interesantă. Mai există totuşi o problemă ciudată, care încă nu a fost

pusă.

— Aşa? se miră doctorul Philipson.

Sharp continuă:

— Pete Garden credea că eşti vug!

— Îmi dau seama de ce, replică doctorul Philipson. Într-o oarecare măsură pot să şi explic. La un nivel intuitiv inconştient, Garden percepea situaţia drept primejdioasă. Cu toate acestea, percepţiile lui erau dezordonate, un amestec de telepatie şi previziune involuntară, propria lui anxietate plus…

— *Eşti* vug sau nu? îl întrerupse Laird Sharp.

— Sigur că nu, se răsti doctorul Philipson.

Lair Sharp întrebă Efectul Rushmore al maşinii în care se aflau:

— Doctorul Philipson este vug?

— Doctorul Philipson este vug, răspunse auto-automec-ul. Acest lucru este corect.

Şi era propria maşină a doctorului Philipson.

— Doctore, vorbi Joe Schilling, ai vreo reacţie la această afirmaţie?

Îşi ţinu pistolul, un revolver antic, dar eficient, de calibrul .32, îndreptat ameninţător spre doctorul Philipson.

— Aş dori să-ţi aud comentariul, te rog.

— Evident, este o afirmaţie falsă a circuitului, zise doctorul Philipson. Admit însă că mai sunt unele lucruri pe care nu vi le-am spus. De pildă, organizaţia de persoane-psi din jurul soţilor Meclain… fac parte din ea!

— Eşti un psi? exclamă Schilling.

— Exact, replică doctorul Philipson, dând din cap. Iar fata care-i însoţea noaptea trecută pe Pete Garden, Mary Anne Meclain, este şi ea membră. Am discutat cu ea, pe scurt, despre tactica ce trebuie aplicată în privinţa lui Garden. Ea a aranjat să mă întâlnesc cu Garden; la o oră atât de târzie din noapte, eu, în mod normal…

— Care-i talentul tău psionic? întrebă scurt Sharp, întrerupându-l.

Acum ţinea şi el un pistol îndreptat spre doctor; unul mic, de calibrul .22.

Doctorul Philipson îi aruncă o privire, apoi se întoarse înspre Joseph Schilling. Răspunse:

— Unul neobişnuit. Veţi fi surprinşi când o să vă spun… În mod esenţial, este înrudit cu al lui Mary Anne, o formă de psihokinezie. Dar este destul de specializat, în comparaţie cu al ei. Formez unul dintre capetele unui sistem clandestin, în ambele sensuri, între Terra şi Titan. Titanienii vin aici şi, în anumite ocazii, anumiţi terrani sunt transmişi pe Titan. Această procedură este o îmbunătăţire faţă de metoda standard cu nave spaţiale, pentru că nu există nici un interval de timp.

Le zâmbi lui Joe Schilling şi Laird Sharp.

— Pot să vă arăt?

Se aplecă în faţă.

— Dumnezeule, exclamă Sharp. Omoară-l!

— Vedeţi?

Vocea doctorului Philipson ajungea la ei, dar nu-l puteau distinge; o perdea atenuantă ştergea imaginile stabile ale obiectelor din jurul lor, transformându-le în resturi. Deşeuri, ca un miliard de mingi de golf, se revărsau într-o cascadă strălucitoare, înlocuind realitatea familiară a formelor substanţiale. Era, se gândi Joe Schilling, ca o descompunere fundamentală a chiar actului de percepţie. În ciuda lui însuşi, a hotărârii sale, se simţea speriat.

— O să-l împuşc, se auzi vocea lui Laird Sharp, apoi detunătura unui pistol răsună de câteva ori, în succesiune rapidă. L-am nimerit? Joe, l-am…

Vocea lui Sharp se stinse. Rămase doar liniştea.

Joe Schilling spuse:

— Mi-e frică, Sharp. Ce-i asta?

Nu înţelegea şi întinse mâna, bâjbâind în şuvoiul de subparticule asemănătoare atomilor care se revărsau peste tot. Să fie aceasta structura de bază a universului însuşi? se întrebă el. Lumea din afara spaţiului şi a timpului,

dincolo de formele de cunoaştere?

Văzu apoi o câmpie întinsă, pe care nişte vugi nemişcaţi se odihneau în puncte fixe. Exista suferinţă în situaţia lor; vugii erau încordaţi, dar dimensiunea timpului nu se schimbă, iar vugii rămaseră pe loc. E pentru totdeauna? se întrebă Joe Schilling. Erau foarte mulţi vugi; nu vedea capătul suprafeţei orizontale, nu şi-o putea nici măcar imagina.

Acesta este deci Titanul, rosti o voce în interiorul capului său.

Lipsit de greutate, Joe Schilling pluti în jos, dorind cu disperare să se stabilizeze, dar neştiind cum. La naiba, se gândi, totul e aiurea; n-ar trebui să fiu aici şi să fac asta!

— Ajutor, strigă el cu voce tare. Scoateţi-mă de-aici! Eşti pe-acolo pe undeva, Laird Sharp? Ce ni se întâmplă?

Nimeni nu-i răspunse.

Începu să cadă mai repede. Nimic nu-l oprea în sensul obişnuit şi totuşi se trezi brusc pe sol; simţea asta.

În jurul său se formă cavitatea unei încăperi, o împrejmuire cu aspect nebulos; în faţă, privindu-l dinspre partea cealaltă a unei mese, se aflau mai mulţi vugi. Numără vreo douăzeci, apoi renunţă; vugii erau peste tot dinaintea lui, tăcuţi şi nemişcaţi, făcând fiecare câte ceva. Apoi, dintr-odată, înţelese.

Joacă! se propagară către el gândurile vugilor.

Tabla era atât de enormă încât îl împietri. Laturile, cele două capete, se pierdeau, dispăreau în structura fundamentală a realităţii în care se afla. Şi totuşi, chiar în faţa lui, zări nişte cărţi, clar conturate şi detaşabile de fundal. Vugii aşteptau; trebuia să tragă o carte.

Era rândul lui.

Slavă Domnului, îşi spuse Joe Schilling, că pot să joc, că ştiu cum s-o fac. N-ar fi contat pentru ei nici dacă n-aş fi ştiut; acest Joc dura de prea multă vreme ca să aibă vreo importanţă. De câtă vreme? Nu ştia. Poate că nici vugii înşişi nu ştiau. Sau nu-şi mai aminteau…

Pe cartea pe care o trase scria doisprezece.

Şi acum, gândi el, secvenţa care reprezintă inima Jocului. Momentul în care joc la cacealma sau nu, în care înaintez cu piesa douăsprezece căsuţe sau non-douăsprezece. Dar îmi citesc gândurile, îşi dădu el seama. Atunci cum pot juca Jocul cu ei? Nu-i cinstit!

Şi totuşi trebuia s-o facă indiferent cum.

Asta-i situaţia în care ne aflăm, îşi zise. Şi nu ne putem descâlci din ea, nici unul dintre noi. Chiar şi mari Jucători, cum fusese Jerome Luckman, puteau muri din cauza asta. Puteau muri încercând să reuşească…

Te-am aşteptat multă vreme, se transmise până la el gândul unui vug. *Te rog nu ne lăsa să aşteptăm şi mai mult.*

Nu ştia ce să facă. Şi care era miza? Ce titlu pusese el în joc? Se uită în jur, dar nu văzu nimic, nici un vas sau depozit.

Un joc la cacealma la care participau telepaţi, pentru mize care nu existau – constată Joe Schilling. Ce mai mascaradă! Cum pot scăpa de-aici? *Exista* vreo cale de scăpare? Nu ştia nici măcar atât.

Acesta era modelul final al Jocului în maniera lui Platon, o reproducere a ceea ce fusese imprimat asupra Terrei pentru ca să joace terranii; înţelegea asta. Şi totuşi să înţeleagă nu-l ajuta la nimic, pentru că tot nu putea scăpa din Joc. Îşi luă piesa şi începu să înainteze, căsuţă cu căsuţă. Douăsprezece căsuţe înainte. Citi inscripţia. *Fuga după aur pe terenul tău! Câştigi cincizeci de milioane de dolari în drepturi de exploatare de la două mine producătoare!*

N-am nevoie să blufez, îşi zise Joe Schilling. Ce căsuţă! Cea mai bună de care auzise vreodată. Pe tablele de joc de pe Pământ nu exista nimic asemănător…

Îşi puse piesa pe acel pătrăţel şi se lăsă pe spate.

Avea să-l provoace cineva? Să-l acuze de cacealma?

Aşteptă. Nu se vedea nici o mişcare, nici un semn de viaţă din partea şirului aproape infinit de vugi. Ei? gândi el. Sunt gata. Daţi-i drumul.

E o cacealma, afirmă o voce.

Nu putea distinge care vug îl provocase; păreau să se fi exprimat la unison. Capacitatea lor telepatică eşuase în acest moment critic? se întrebă el. Sau talentul le fusese suspendat deliberat pentru scopurile jocului?

— Vă înşelaţi, rosti el şi întoarse cartea. Iat-o!

Se uită la însemne.

Nu mai era un doisprezece.

Era un unsprezece

Joci prost la cacealma, domnule Schilling, gândi colectivul de vugi. *Aşa joci în general?*

— Sunt sub tensiune, răspunse Joe Schilling. Am citit greşit cartea!

Era furios şi teribil de înspăimântat.

— Aici se trişează cumva, adăugă el. Oricum, care-i miza în asta?

Vugii răspunseră: *În acest joc, Detroit.*

— Nu văd titlul, insistă Joe Schilling, uitându-se de la un capăt la altul al mesei.

Mai priveşte o dată, îl îndemnară vugii.

În centrul mesei, văzu ceva ce părea a fi o sferă de sticlă, de mărimea unui prespapier. Ceva complex, şi strălucitor, şi *viu* licărea în interiorul globului şi Pete se aplecă să-l examineze. Un oraş în miniatură. Clădiri şi străzi, case, fabrici… era Detroit.

Vrem asta în continuare, îi spuseră vugii.

Întinzând mâna, Joe Schilling îşi mută piesa înapoi cu o căsuţă.

— De fapt ajunsesem aici, explică el.

Jocul explodă.

— Am trişat, anunţă Joe Schilling. Acum este imposibil să mai continuăm. Recunoaşteţi? Am distrus Jocul!

Ceva îl lovi în cap şi Joe căzu, prăbuşindu-se instantaneu în cenuşiul atotcuprinzător al inconştienţei.

14

Următorul lucru de care fu conştient Joseph Schilling era acela că se afla într-un deşert şi simţea din nou apăsarea liniştitoare a gravitaţiei Terrei. Soarele, orbindu-l, se revărsa în cascade familiare, fierbinţi şi aurii, iar el clipi încercând să vadă, ridicând mâna să se ferească de razele orbitoare.

— Nu te opri, se auzi o voce.

Deschise ochii şi-l văzu păşind alături de el, pe nisipul denivelat, pe doctorul Philipson; micuţul doctor, vârstnic şi vioi, zâmbea.

— Mergi mai departe, vorbi doctorul Philipson pe un ton plăcut, convenţional, sau o să murim aici. Şi nu ţi-ar plăcea asta!

— Explică-mi, ceru Joe Schilling.

Dar continuă să meargă. Doctorul Philipson rămase lângă el, înaintând cu paşi mari, uşori.

— Ai distrus cu siguranţă Jocul, chicoti doctorul Philipson. Nu le-a trecut niciodată prin minte că o să trişezi.

— Ei au trişat primii. Au schimbat valoarea cărţii!

— Pentru vugi este un lucru legitim, o mişcare de bază în Joc. Distracţia favorită a jucătorilor titanieni constă în a-şi exercita talentele extrasenzoriale asupra cărţii; se presupune că e vorba de o competiţie între părţi; cel care a tras cartea se luptă să-i păstreze valoarea constantă, înţelegi? Cedând în faţa valorii modificate, ai pierdut, dar mutând piesa în conformitate cu aceasta i-ai contracarat.

— Ce s-a întâmplat cu miza?

— Detroit? râse doctorul Philipson. Rămâne o miză nerevendicată. Vezi tu, jucătorii titanieni cred în respectarea regulilor. Poate că tu nu eşti convins de asta, dar e adevărat. Sunt reguli în maniera lor, da; dar, cu toate acestea, reguli. Acum, nu ştiu ce-o să facă; aşteptau de

multă vreme să joace împotriva ta în mod special, dar sunt sigur că nu vor încerca din nou după ceea ce tocmai s-a întâmplat. Din punct de vedere psihic, trebuie să fi fost demoralizant pentru ei; va trece multă vreme până când să-şi revină.

— Ce facţiune reprezintă? Extremiştii?

— O, nu; jucătorii titanieni sunt excepţional de moderaţi în gândirea lor politică.

— Dar cu tine cum rămâne? întrebă Schilling.

Doctorul Philipson răspunse:

— Admit că sunt extremist. De aceea mă aflu aici, pe Terra.

În lumina orbitoare a soarelui, acul-arzător sclipea în timp ce se ridica şi cobora, odată cu paşii mari ai doctorului.

— Aproape că am ajuns, domnule Schilling. Încă un deal şi-o să-l vezi. Se înalţă puţin deasupra solului, nu prea atrage atenţia.

— Toţi vugii de-aici, de pe Pământ, sunt extremişti?

— Nu, răspunse doctorul Philipson.

— Ce-mi poţi spune despre E.B. Black, detectivul?

Doctorul Philipson nu scoase nici un cuvânt.

— Deci nu face parte din partidul tău, conchise Schilling.

Nu primi nici un răspuns; Philipson n-avea nimic să-i spună.

— Ar fi trebuit să am încredere în el când am avut ocazia, comentă Schilling.

— Poate că da, replică doctorul Philipson, dând din cap.

În faţa lor, Schilling văzu o clădire în stil spaniol, cu acoperiş de ţiglă şi pereţi albicioşi de chirpici, înconjurată de un gard ornamental din fier vopsit negru. Motelul Dig Inn, scria pe firma de neon – stinsă şi inertă.

— Laird Sharp e aici? întrebă Schilling.

— Sharp e pe Titan, răspunse doctorul Philipson. Poate că o să-l aduc înapoi, dar cu siguranţă nu în acest moment.

Doctorul Philipson se încruntă pentru o clipă.

— O creatură cu minte vioaie, Sharp ăsta. Trebuie să recunosc că nu-mi place prea mult.

Cu o batistă albă de în, îşi şterse fruntea roşie şi transpirată, încetinind puţin mersul, acum când ajunseseră pe aleea de dale a motelului.

— Cât despre faptul că ai trişat, nu-mi place prea mult nici asta!

Părea încordat şi irascibil. Schilling se întrebă de ce.

Uşa biroului motelului era deschisă, iar doctorul Philipson se duse spre ea, privind atent în întunericul dinăuntru.

— Rothman? întrebă el pe un ton ezitant, întrebător.

Apăru o siluetă, o femeie. Era Patricia Meclain.

— Îmi pare rău că am întârziat, începu doctorul Philipson. Dar omul ăsta de aici, împreună cu un însoţitor, a apărut la…

Patricia Meclain îl întrerupse:

— A scăpat de sub control. Allen n-a putut ajuta cu nimic. Fugiţi!

Alergă pe lângă doctorul Philipson şi Joe Schilling, traversând parcarea spre o maşină aflată acolo. Apoi dispăru dintr-odată. Doctorul Philipson mormăi, înjură şi se dădu înapoi din uşa motelului atât de repede, de parcă l-ar fi ars ceva.

Sus, pe cerul miezului zilei, Joe Schilling văzu un punct ridicându-se şi făcându-se nevăzut. Se năpustea tot mai sus, departe de Pământ, departe de sol, până când Joe nu-l mai putu vedea. Îl durea capul din cauza luminii violente şi a efortului de a distinge ceva, şi-atunci se întoarse spre doctorul Philipson.

— Dumnezeule, asta a fost…? începu el să spună.

— Uite, exclamă doctorul Philipson. Arătă cu acul-arzător înspre biroul motelului, iar Joe Schilling privi înăuntru; la început nu văzu nimic, apoi, treptat, ochii i se obişnuiră cu semiîntunericul.

Pe podea zăceau trupuri contorsionate de bărbaţi şi femei, împletite laolaltă ca nişte monştri cu membre

multiple, ca şi cum ar fi fost scuturaţi şi apoi aruncaţi aici, cu rămăşiţele înghesuite la un loc, silite la o fuziune imposibilă. Mary Anne Meclain stătea pe podea, ghemuită într-un colţ, cu faţa îngropată în palme. Pete Garden şi un bărbat bine îmbrăcat, între două vârste, pe care Schilling nu-l cunoştea, stăteau în picioare unul lângă altul, cu feţele lipsite de expresie.

— Rothman, se înecă doctorul Philipson, privind fix către unul dintre trupurile zdrobite.

Se întoarse spre Pete Garden.

— Când? întrebă el.

— Abia a făcut-o, murmură Pete, arătând spre Mary Anne.

— Aveţi baftă, îi spuse bărbatul bine îmbrăcat, între două vârste, doctorului Philipson. Dacă aţi fi fost aici, v-ar fi ucis şi pe voi. Sunteţi norocoşi, aţi ratat întâlnirea.

Doctorul Philipson, tremurând, ridică acul-arzător şi îl îndreptă şovăitor spre Mary Anne Meclain.

— Nu, îl avertiză Pete Garden. Au încercat şi asta. La sfârşit.

— Dar Mutreaux…? întrebă doctorul Philipson, pe el de ce nu l-a…

— E terran, explică Pete Garden. Singurul dintre voi care era. Aşa că nu l-a atins.

— Lucrul cel mai bun, zise Mutreaux cel bine îmbrăcat, este ca nici unul dintre noi să nu facă nimic. Mişcaţi-vă cât mai puţin posibil – e cel mai sigur.

Îţi ţinu ochii aţintiţi asupra siluetei ghemuite a lui Mary Anne Meclain.

— Nici măcar nu resimte lipsa tatălui ei, adăugă Mutreaux. Dar Patricia a scăpat; nu ştiu ce s-a-ntâmplat cu ea.

— Fata a prins-o din urmă, replică doctorul Philipson. Am văzut totul; deşi, în acel moment, n-am înţeles.

Aruncă acul-arzător; acesta se rostogoli pe podea şi se opri lângă peretele opus. Doctorul era cenuşiu la faţă.

— Fata înţelege ce-a făcut?

Pete Garden replică:

— Ştie. Înţelege cât de primejdios este talentul ei şi nu vrea să-l mai folosească vreodată.

Lui Joe Schilling îi spuse:

— Nu par să fi reuşit s-o stăpânească; au avut un control parţial, dar le scăpa continuu. Am urmărit lupta. S-a dus aici, în camera asta, vreme de câteva ore. Chiar şi după ce a venit ultimul lor membru…

Arătă spre trupul zdrobit, mototolit, al unui bărbat cu ochelari şi cu păr de culoare deschisă.

— Don, îi spuneau ei. Credeau c-o să răstoarne situaţia, dar Mutreaux şi-a unit talentul cu al ei. Totul s-a întâmplat într-o clipă; acum stăteau pe scaune, iar în minutul următor a început să-i arunce de colo până colo, ca pe nişte păpuşi de cârpă.

Adăugă:

— N-a fost un lucru plăcut. Dar, ridică el din umeri, oricum, asta-i ceea ce s-a petrecut.

Doctorul Philipson rosti:

— O pierdere îngrozitoare…

Îi aruncă lui Mary Anne o privire plină de ură.

— Poltergeist, comentă el. Incontrolabil. Ştiam, dar, din cauza Patriciei şi a lui Allen, am acceptat-o aşa cum era. Ei, va trebui să reîncepem totul, de la capăt. Desigur, eu personal n-am nici un motiv să mă tem de ea; mă pot întoarce la conexiunea mea principală, Titan, oricând doresc. Probabil că talentul ei nu se extinde atât de departe, iar dacă se extinde, nu putem face mare lucru. Îmi asum riscul. Trebuie s-o fac!

— Cred că te poate împietri aici, dacă vrea, îl avertiză Mutreaux. Mary Anne! adăugă el tăios.

Din colţul său, fata înălţă capul; obrajii ei, văzu Joe Schilling, erau brăzdaţi de lacrimi.

— Ai ceva împotrivă dacă acesta, ultimul dintre vugi, se întoarce pe Titan?

— Nu ştiu, răspunse ea nepăsătoare.

Joe Schilling anunţă:

— L-au dus pe Sharp acolo.

— Pricep, zise Mutreaux. Ei, asta schimbă lucrurile…

Lui Mary Anne îi ceru:

— Nu-l lăsa pe doctorul Philipson să plece!

— Bine, murmură ea, încuviinţând.

Doctorul Philipson ridică din umeri.

— O idee bună. Ei bine, e acceptabil pentru mine. Sharp se poate întoarce aici, iar eu o să mă duc pe Titan.

Avea un ton calm şi totuşi, după cum observă Schilling, ochii bărbatului erau înceţoşaţi de şoc şi de încordare.

— Aranjează totul acum, ordonă Mutreaux.

— Desigur, răspunse doctorul Philipson. Nu vreau să mai stau prin preajma acestei fete; trebuie să fie un lucru limpede chiar şi pentru tine. Nu pot spune că vă invidiez, pe tine şi pe oamenii tăi, dacă vă bazaţi pe o forţă atât de imatură, de instabilă precum aceasta; în orice clipă poate să ricoşeze sau să fie întoarsă deliberat împotriva voastră!

Adăugă:

— Sharp s-a întors de pe Titan. La clinica mea din Idaho…

— Se poate verifica acest lucru? îl întrebă Mutreaux pe Joe Schilling.

— Fă un apel către maşina ta de acolo, sugeră doctorul Philipson. Până acum ar trebui să fi ajuns în ea sau în apropierea ei.

Ieşind din clădire, Joe Schilling găsi o maşină parcată.

— A cui eşti? o întrebă, deschizând uşa.

— A domnului şi doamnei Meclain, declară Efectul Rushmore.

— Vreau să folosesc vidfonul tău.

Aşezat în interiorul pârjolit de soare al maşinii, Joe Schilling făcu un apel către propria lui maşină, la clinica doctorului Philipson de la periferia oraşului Pocatello, Idaho.

— Ce naiba mai vrei acum? răspunse după o scurtă aşteptare vocea lui Max, maşina lui.

— Laird Sharp e acolo? întrebă Joe Schilling.

— Cui îi pasă?!

— Ascultă, începu Schilling, dar trăsăturile lui Laird Sharp apărură de îndată pe micul ecran al vidfonului. Eşti teafăr? îl întrebă Schilling.

Sharp încuviinţă scurt.

— I-ai văzut pe jucătorii titanieni, Joe? Am impresia că n-am reuşit să-i număr.

— Nu numai că i-am văzut, dar i-am şi păcălit, replică Joe Schilling. Aşa că m-au azvârlit înapoi, aici. Ia-l pe Max – ştii tu, rabla mea – şi zboară până la San Francisco; ne întâlnim acolo.

Maşinii vechi şi cârcotaşe îi zise:

— Max, neapărat să cooperezi cu Laird Sharp, naiba să te ia!

— În regulă! replică Max irascibil. Cooperez!

Joe Schilling se întoarse în camera de motel.

— Am prevăzut istorisirea despre avocat, anunţă Mutreaux. L-am lăsat pe Philipson să plece.

Schilling se uită în jur. Aşa era. Nici urmă de doctorul E.G. Philipson.

— Asta nu-i tot, adăugă Pete Garden. Philipson s-a întors pe Titan, iar Hawthorne e mort.

— Dar organizaţia lor, spuse Mutreaux, e desfiinţată. Mary Anne şi cu mine suntem singurii rămaşi.

Nu mi-a venit să cred când am văzut-o nimicindu-l pe Rothman; el era pivotul puterii organizaţiei.

Se aplecă spre cadavrul lui Rothman, atingându-l.

— Care-i cel mai înţelept lucru pe care-i putem face acum? îl întrebă Joe Schilling pe Pete. Pe Titan nu-i putem urmări, nu-i aşa?

Nu voia să-i înfrunte iarăşi pe jucătorii de pe Titan. Şi totuşi…

Pete răspunse:

— Mai bine-l aducem pe E.B. Black. E singurul lucru la care mă pot gândi în acest moment şi care ar putea ajuta. Altfel, suntem terminaţi.

— Putem avea încredere în Black, nu? se asigură

Mutreaux.

Schilling replică:

— Doctorul Philipson a sugerat că putem.

— Ezită.

— Da, votez pentru asumarea riscului.

— Şi eu, îl susţinu Pete, iar Mutreaux, după o pauză, încuviinţă brusc.

— Cum rămâne cu tine, Mary?

Pete se întoarse spre fată, care încă stătea ghemuită, rigidă şi copleşită.

— Nu ştiu, vorbi ea în sfârşit. Nu ştiu pe cine să mai cred sau pe cine mă mai pot bizui; nu ştiu ce să mai cred nici măcar despre mine însămi.

— Trebuie să facem asta, îi spuse Joe Schilling lui Pete. După părerea mea, trebuie s-o facem oricum. El, sau *chestia* asta, te caută pe tine; e cu Carol. Dacă nu-i demn de încredere…

Schilling se întrerupse şi se încruntă.

— Atunci a pus mâna pe Carol, încuviinţă Pete, împietrit.

— Da, dădu şi Schilling din cap.

Pete îl îndemnă:

— Sună-l. De-aici!

Împreună, ieşiră din casă şi se duseră spre maşina parcată a soţilor Meclain. Joe Schilling făcu apelul către apartamentul din San Rafael. Dacă greşim, asta înseamnă probabil moartea lui Carol şi a copilului ei. Mă întreb ce este? îşi spuse. Băiat sau fată? Acum au testele alea; pot să-ţi spună sexul după cea de-a treia săptămână. Pete, desigur, ar fi acceptat oricare variantă. Zâmbi uşor.

Pete vorbi încordat:

— L-am prins!

Pe ecran apăru imaginea unui vug; Joe Schilling cugetă că – cel puţin pentru el – arăta ca orice alt vug. Aşa arăta cu adevărat doctorul Philipson, acum ştia asta. Ceea ce vedea de obicei Pete. Iar el crezuse că avea halucinaţii…

— Unde sunteţi, domnule Garden? ajunse până la ei,

din difuzor, întrebarea vugului. Văd că-l aveţi acolo, cu dumneavoastră, şi pe domnul Schilling. Ce solicitaţi de la autoritatea poliţiei de coastă? Suntem gata să vă trimitem o ambarcaţiune când şi unde ne cereţi.

— Ne întoarcem, anunţă Pete. N-avem nevoie de nici o ambarcaţiune, suntem pe uscat. Ce mai face Carol?

— Doamna Garden este extrem de îngrijorată, dar din punct de vedere fizic este într-o stare satisfăcătoare.

— Sunt nouă vugi morţi aici, îl informă Joe Schilling.

E.B. Black reacţionă instantaneu:

— Din Wa Pei Nan? Partidul extremist?

— Da, replică Schilling. Unul s-a întors pe Titan; fusese aici în calitate de doctorul E.G. Philipson din Pocatello, Idaho. Ştii, binecunoscutul psihiatru. Îţi recomandăm insistent să preiei de îndată această clinică; ar putea să mai fie şi alţii ascunşi pe-acolo.

— O să facem asta în scurt timp, promise E.B. Black. Ucigaşii colegului meu, Wade Hawthorne, se numără printre cei morţi?

— Da, răspunse Joe Schilling.

— Ce uşurare, comentă E.B. Black. Daţi-ne locaţia în care vă aflaţi şi vom trimite pe cineva să iniţieze sarcinile de evacuare necesare.

Pete îi dădu informaţia.

— Asta e, conchise Schilling în timp ce ecranul se stingea.

Nu ştia cum ar fi trebuit să se simtă. Făcuseră oare ceea ce trebuia? Vom afla nu peste mult timp, îşi zise. Împreună, se întoarseră spre camera de motel, fără ca nici unul dintre ei să scoată vreo vorbă.

— Şi dacă ne prind, vorbi Pete, oprindu-se în uşa încăperii, eu cred că am luat cele mai bune decizii. Nu poţi să ştii totul. Întâmplările astea sunt… făcu el un gest cu mâna – înceţoşate şi deformate, oameni şi lucruri amestecându-se încoace şi-ncolo, unele prin altele. Poate că nu mi-am revenit complet după cele petrecute azi-noapte…

Joe Schilling spuse:

— Pete, eu *i-am văzut pe jucătorii de pe Titan.* A fost de-ajuns!

— Ce-ar trebui să facem?

— Să readucem la viaţă Drăgălaşa Vulpe Albastră.

— Şi-apoi ce?

Joe Schilling replică:

— Jucăm!

— Împotriva cui?

— Împotriva jucătorilor titanieni, răspunse Joe Schilling. Trebuie; oricum n-o să ne lase nici o alternativă...

Împreună, intrară din nou în camera de motel.

În timp ce zburau înapoi spre San Francisco, Mary Anne îi anunţă cu o voce slabă:

— Nu le mai simt controlul asupra mea atât de puternic cum era înainte. A scăzut.

Mutreaux îi aruncă o privire piezişă.

— Să sperăm.

Arăta complet extenuat.

— Prevăd, îi zise el lui Pete Garden, eforturile tale de a reface grupul. Vrei să ştii rezultatul?

— Da, răspunse Pete.

— Poliţia va permite acest lucru. Până diseară veţi fi din nou un grup legal de Joc, ca şi înainte. Vă veţi întâlni în apartamentul vostru comun din Carmel şi vă veţi plănui strategia. În acest punct, apare o separare în variantele paralele de viitor. Acestea depind de un fapt disputat, şi anume dacă grupul îţi va permite să o introduci pe Mary Anne Meclain ca nou Posesor jucător.

— În ce direcţii se despart de aici cele două variante? întrebă Pete.

— Îl pot vedea foarte clar pe cel fără ea. Să zicem, pur şi simplu, că nu e bun. Celălalt... e tulbure, pentru că Mary reprezintă o variabilă şi nu poate fi prezisă în interiorul schemelor cauzalităţii; ea introduce principiul acauzal al

sincronicităţii.

Mutreaux rămase tăcut pentru o clipă.

— Pe baza a ceea ce prevăd, cred că te-aş sfătui să încerci s-o aduci în grup. *Chiar dacă e ilegal!*

— Aşa e, încuviinţă Joe Schilling. E strict împotriva dispoziţiilor entităţilor jucătoare de Cacealma. Nici un psi, din nici o categorie, nu poate fi admis. Dar adversarii noştri nu sunt oameni; sunt titanieni şi telepaţi. Înţeleg valoarea lui Mary Anne. Cu ea în grup, factorul telepatic este echilibrat. Altfel, ei au un avantaj absolut.

Îşi aduse aminte de modificarea cărţii pe care-o trăsese, schimbarea acesteia din doisprezece în unsprezece. N-am putea câştiga împotriva a aşa ceva, îşi dădu el seama. Şi chiar şi cu Mary…

— Ar trebui să fiu admis şi eu, dacă e posibil, interveni Mutreaux. Deşi, iarăşi, din punct de vedere legal şi eu sunt inacceptabil. Grupul Drăgălaşa Vulpe Albastră trebuie făcut să înţeleagă implicaţiile, care e miza de data asta. Nu e vorba doar de un schimb de titluri de proprietate, nici de o competiţie între Posesori ca să vadă lumea cine-i cel mai bun. Este vechea noastră luptă cu un duşman, reînnoită după toţi aceşti ani. Dacă a încetat vreodată, de fapt…

— N-a încetat niciodată, ridică vocea Mary Anne. Noi ştiam asta, membrii organizaţiei noastre. Fie că erau ei vugi sau terrani; eram cu toţii de acord cu asta.

— Ce ne vezi obţinând de la E.B. Black şi de la forţele de poliţie? îl întrebă Pete pe Mutreaux.

— Prevăd o întâlnire între comisarul zonei, U.S. Cummings, şi E.B. Black. Dar, după cum se pare, nu prevăd rezultatul. Există ceva în care este implicat U.S. Cummings şi care introduce o altă variabilă. Mă întreb ce anume. S-ar putea ca U.S. Cummings să fie şi el extremist. Cum se numesc aceştia?

— Wa Pei Nan, preciză Joe Schilling. Aşa i-a numit E.B. Black.

Nu mai auzise niciodată cuvintele înainte ca detectivul vug să i le fi spus; le rostogoli prin minte, încercând să le

prindă savoarea. Dar erau impenetrabile, complet închise pentru el. Renunţă. Nu-şi imagina cum ar arăta un asemenea partid sau cum te simţeai dacă îi aparţineai.

Nu pot resimţi empatie faţă de ei, îşi dădu seama. Şi asta-i rău, pentru că dacă nu ne putem pune în locul lor, nu putem prevedea ce-o să facă. Chiar şi folosindu-ne de precogul nostru…

Nu se simţea prea încrezător. Totuşi nu le spuse asta celor aflaţi în maşină împreună cu el.

În curând, gândi el, noi – grupul de joc, acum sporit, Drăgălaşa Vulpe Albastră – vom face prima mutare împotriva titanienilor. Vom avea, poate, şi ajutorul lui Mutreaux şi pe cel al lui Mary Anne Meclain; însă va fi oare de ajuns? Mutreaux nu poate prevedea cine ştie ce şi nimeni nu poate conta pe Mary Anne, aşa după cum subliniase doctorul Philipson. Totuşi era bucuros c-o aveau. Fără Mary Anne, se gândi el caustic, Pete şi cu mine am fi şi acum acolo, la motelul acela, în mijlocul deşertului din Nevada. Păpuşi în strategia titaniană.

— Voi fi bucuros să contribui cu titluri de proprietate pentru voi amândoi, le spuse Pete lui Mary Anne şi lui Dave Mutreaux. Mary, poţi avea San Rafael. Mutreaux, tu poţi lua San Anselmo. Acestea vă vor aduce la masă… Sper.

Nimeni nu scoase un cuvânt; nimeni nu se simţea destul de optimist ca să vorbească.

— *Cum joci la cacealma,* întrebă Pete, *împotriva unor telepaţi?*

Era o întrebare bună. De fapt, era întrebarea de care depindea totul.

Şi nici unul dintre ei nu putea răspunde. Nu pot modifica valoarea cărţilor pe care le tragem, îşi zise Schilling, pentru că o avem pe Mary Anne gata să exercite o contrapresiune, stabilizându-le atâta timp cât le ţinem în mână. Dar…

— Dacă putem elabora o strategie, remarcă Pete, o să avem nevoie de minţile adunate ale tuturor celor din

grupul Drăgălaşa Vulpe Albastră. Între noi toţi trebuie să apară o idee pe care s-o putem folosi.

— Aşa crezi tu? întrebă Schilling.

— *Trebuie* să fie aşa, replică Pete cu asprime.

15

La ora zece, în noaptea aceea, se întâlniră în apartamentul comun al grupului din Carmel. Primul sosi Silvanus Angst, de data asta – poate pentru prima oară în viaţă – treaz şi tăcut, dar ducând cu el, ca de obicei, o pungă de hârtie în care se afla o sticlă de trei sferturi de whisky. O puse pe bufet şi se întoarse către Pete şi Carol Garden, care veneau în urma lui.

— Pur şi simplu nu văd cum ar putea primi în echipă nişte psi, murmură Angst. Adică, vorbeşti despre ceva care va face Jocul imposibil pe veci!

Bill Calumine replică pe ton sec:

— Aşteaptă până când ajunge toată lumea!

Lui Angst, tonul lui i se păru neprietenos.

— Înainte de a lua o hotărâre, vreau să-i cunosc pe amândoi, îi ceru el lui Pete. Fata şi precogul care, după câte înţeleg, face parte din echipa din New York.

Deşi se votase demiterea lui din funcţia de aruncător, Calumine îşi asumă automat poziţia de autoritate. Şi poate că era bine că o făcea, cugetă Pete.

— Aşa e, murmură Pete absent. Se uită pe bufet să vadă ce adusese Silvanus Angst. De data asta, era un whisky canadian, şi încă unul foarte bun. Pete îşi turnă un pahar şi-l ţinu sub aparatul de făcut gheaţă.

— Mulţumesc, domnule, fluieră aparatul de gheaţă.

Pete îşi prepară ceva de băut, cu spatele la camera ce se umplea de oameni – încet, dar continuu. Vocile lor şoptite ajungeau până la el.

— Şi nu doar un singur psi, ci doi!

— Da, dar implicaţiile… e un gest patriotic!

— Şi ce? Când intră psionicii, s-a terminat cu Jocul…

— Ar putea fi posibil cu clauza că renunţă la statutul de Posesori de îndată ce ia sfârşit sfada asta cu… cum îi cheamă? Woo Poo Non? Cam aşa ceva, potrivit lui

Chronicle din seara asta… Oricum, instigatorii vugi. Ştii tu… Cei pe care credeam că i-am bătut.

— Ai văzut articolul ăla? Sistemul homeojurnal de la *Chronicle* a implicat că Woo Poo Non ne-au menţinut rata natalităţii scăzută.

— A indicat.

— Poftim?

— Ai zis „implicat”. Asta-i incorect gramatical…

— Oricum, ceea ce vreau să subliniez, fără echivoc, este că e de *datoria* noastră să-i lăsăm pe oamenii ăştia psi în Drăgălaşa Vulpe Albastră. Detectivul acela vug, E. B. Black, ne-a zis că ar fi în avantajul nostru naţional să…

— Îl crezi? Pe un vug?

— E un vug bun. Nu te-ai prins?

Stuart Marks îl bătu insistent pe umăr pe Pete.

— Asta era ideea pe care încercai să ne-o sugerezi, nu-i aşa?

— Nu ştiu, răspunse Pete.

Chiar nu ştia în acest moment. Era sleit. Lăsaţi-mă să-mi beau cocktailul în linişte, se gândi, şi întoarse încă o dată spatele camerei pline de bărbaţi şi de femei care discutau aprins. Îşi dori să sosească şi Joe Schilling.

— Primiţi-i în grup doar o dată, zic eu. E pentru propria noastră protecţie; nu jucăm *unii împotriva altora,* suntem cu toţii de aceeaşi parte, jucând împotriva vugi-bugilor. Şi ne pot citi mintea, aşa încât câştigă automat, în afară de cazul în care putem veni cu ceva nou. Iar orice lucru nou va trebui să provină de la cei doi oameni-psi, corect? Pentru că de unde altundeva să vină? Din văzduh?

— Nu putem juca împotriva vugilor. O să râdă pur şi simplu de noi. Uite, au pus şase dintre noi, cei din camera asta, să ne adunăm şi să-l omorâm pe Jerome Luckman; dacă pot face asta…

— Nu pe mine. Eu n-am fost unul dintre cei şase!

— Dar ai fi putut fi. S-a întâmplat doar să nu te aleagă.

— Oricum, dac-ai citit articolul din homeojurnal ştii că vugii vorbesc serios. L-au măcelărit pe Luckman şi pe

detectivul ăla, Hawthorne, şi l-au răpit pe Pete Garden, apoi…

— Dar ziarele exagerează!

— Of, nu slujeşte la nimic să vorbesc cu tine…

Jack Blau se apropie cu paşi apăsaţi; apăru brusc lângă Pete şi se interesă:

— Când ajung aici aceşti doi oameni-psi?

Pete răspunse:

— Din clipă în clipă.

Ridicându-se şi strecurându-şi braţul gol, neted, pe după al lui, Carol îl întrebă:

— Ce bei, dragă?

— Whisky canadian.

— Toată lumea m-a felicitat, îi spuse Carol. Pentru copil. În afară de Freya, desigur. Şi cred că până şi ea ar fi făcut-o, numai că…

— Numai că nu poate suporta ideea, comentă Pete.

— Chiar crezi că vugii – sau cel puţin o parte dintre ei – au fost cei care ne-au menţinut rata natalităţii scăzută?

— Da, răspunse Pete.

— Aşadar, dacă o să câştigăm, rata natalităţii ar putea creşte.

El încuviinţă.

— Iar oraşele noastre ar avea şi altceva în ele în afară de un milion de circuite Rushmore care spun „Da, domnule” şi „Nu, domnule”.

Carol îl strânse de braţ.

Pete continuă:

— Dar şi dacă nu câştigăm, foarte curând nu vor mai fi deloc naşteri pe planeta noastră. Iar rasa se va stinge.

— Oh!

Carol dădu uşor din cap.

— E o mare responsabilitate, remarcă Freya Garden Gaines din spatele lui. Cel puţin aşa cum o zici tu.

Pete ridică din umeri.

— Şi Joe a fost pe Titan? Aţi fost amândoi?

— Şi Joe, şi eu, şi Laird Sharp – replică Pete.

— Instantaneu?

— Da.

— Bizar, conchise Freya.

Pete zise:

— Fugi de-aici!

— N-am să votez pentru admiterea celor doi oameni-psi, anunţă Freya. Pot să-ţi spun asta de pe-acum, Pete.

— Eşti o idioată, doamnă Gaines, interveni în discuţie Laird Sharp; stătuse lângă ei, ascultând. Măcar atât pot să-ţi spun. Oricum, cred că vei fi depăşită la numărul de voturi…

— Lupţi împotriva unei tradiţii, adăugă Freya. Oamenii nu dau deoparte cu uşurinţă o sută de ani!

— Nici măcar pentru salvarea speciei? o întrebă Laird Sharp.

— Nimeni nu i-a văzut pe aceşti jucători titanieni în afară de Joe Schilling şi de tine, replică Freya. Nici măcar Pete nu pretinde că i-ar fi văzut…

— Şi totuşi există, rosti Sharp în şoaptă. Şi-ai face bine să crezi. Pentru că în curând o să-i vezi şi tu…

Ducându-şi cu sine paharul, Pete traversă apartamentul şi ieşi pe terasă, în aerul răcoros al serii californiene; rămase singur în semiîntuneric, cu băutura în mână, aşteptând… Nu ştia ce anume. Să vină Joe Schilling şi Mary Anne? Poate că asta era…

Sau poate că era altceva, chiar mai semnificativ. Aştept să înceapă Jocul, îşi spuse. Poate că e ultimul Joc pe care-i vom mai juca vreodată noi, terranii.

Îi aştepta să vină pe jucătorii titanieni!

Patricia Meclain e moartă, se gândi el, dar, într-un sens, ea n-a existat niciodată; ceea ce am văzut era un simulacru, un fals. Cea de care am fost eu îndrăgostit, dacă acesta-i cuvântul potrivit… nu exista oricum, aşa încât cum aş putea spune cu adevărat că am pierdut-o? Ca să pierzi ceva, trebuie să se afle mai întâi în posesia ta.

Oricum, nu ne putem gândi la asta, hotărî el. Avem alte probleme pentru care să ne facem griji. Doctorul Philipson

a zis că jucătorii sunt moderaţi; ca o ironie, ceea ce trebuie să înfrângem, în ultimă instanţă, nu sunt extremiştii mărginaşi, ci însuşi marele grup de centru. Poate că-i chiar mai bine; înfruntăm nucleul civilizaţiei lor, vugi care nu seamănă cu E.G. Philipson, ci mai mult cu E.B. Black… Cei onorabili. Cei care joacă după reguli.

Doar pe asta putem conta, îşi dădu seama Pete, pe faptul că aceşti jucători se supun legilor. Dacă n-ar face-o, dacă ar fi ca Philipson şi ca soţii Meclain… Nu i-am înfrunta la masa de Joc. Ne-ar ucide pur şi simplu, aşa cum i-au ucis pe Luckman şi pe Hawthorne, şi cu asta basta.

În acest moment, o maşină coborî cu farurile luminând puternic; se opri lângă bordură, în spatele celorlalte vehicule, şi luminile se stinseră. Uşa se deschise şi o singură siluetă, aparţinând unui bărbat, păşi către Pete.

Cine era? Se sili să vadă, nerecunoscându-l.

— Salut, exclamă bărbatul. Am trecut şi eu pe-aici… După ce-am citit articolul din homeojurnal. Pare un loc interesant. Nu-i *fnool,* zic eu, amice. Aşa-i?

— Cine eşti? întrebă Pete.

Bărbatul răspunse imperturbabil:

— Nu mă recunoşti? Credeam că toată lumea ştie cine sunt. *Awop, awop woom…* Pot să susţin grupul vostru în seara asta? Amice, amice, amice; ştiu c-o să-mi placă.

Cu mişcări sigure de sine şi vioaie, se apropie de verandă şi veni lângă Pete, întinzându-i mâna.

— Sunt Nats Katz.

Bill Calumine zise:

— Sigur că poţi să asişti la Jocul nostru, domnule Katz. E o adevărată onoare să vă avem aici!

Le făcu semn membrilor din Drăgălaşa Vulpe Albastră să facă linişte pentru o clipă.

— Acesta este renumitul disk-jockey şi vedetă a înregistrărilor, Nats Katz; a cerut să asiste la întâlnirea noastră din seara asta. Are cineva ceva împotrivă?

Grupul privea, nesigur cum să reacţioneze.

Ce spusese Mary Anne despre Katz? încercă Pete să-şi amintească. *Este Nats Katz centrul întregii poveşti?* o întrebase el. Iar ea răspunsese că da. Şi, la vremea respectivă, păruse adevărat.

Pete exclamă:

— Aşteptaţi!

Întorcându-se, Bill Calumine spuse:

— Cu siguranţă nu există nici un motiv valabil pentru a obiecta la prezenţa între noi a acestui om. Nu pot să cred că, în mod serios, tu…

— Aşteaptă până ajunge aici Mary Anne, ceru Pete. Las-o pe ea să hotărască în privinţa lui Katz.

— Dar nici măcar nu face parte din grup, protestă Freya Gaines.

Nimeni nu scoase o vorbă.

— Dacă el intră, continuă Pete, eu ies.

— Unde să ieşi? întrebă Calumine.

Pete nu preciză nimic în plus.

— O fată care nici măcar nu face parte din grup… începu Calumine.

— Pe ce bază te opui prezenţei lui? îl întrebă Stuart Marks pe Pete. E ceva raţional? Ceva ce ai putea să explici mai precis?

Îl priveau cu toţii acum, întrebându-se ce motiv putea avea.

Pete vorbi:

— Suntem într-o situaţie mult mai proastă decât îşi dă seama oricare dintre voi. Avem foarte puţine şanse să câştigăm împotriva adversarilor noştri.

— Şi? se miră Stuart Marks. Ce legătură are cu…

— Cred, rosti răspicat Pete, că domnul Katz este de partea lor!

După o clipă, Nats Katz izbucni în râs. Era un tip chipeş, cu pielea de culoare închisă, cu buze senzuale şi ochi inteligenţi, puternici.

— Asta-i ceva nou, exclamă el. Am fost acuzat cam de toate, dar nici pe departe de aşa ceva. *Awop woom!* M-am

născut în Chicago, domnule Garden. Te asigur, sunt terran sută la sută. *Woom woom woom!*

Chipul său rotund, însufleţit, radia o veselie intensă. Katz nu părea jignit, doar surprins.

— Ce, vrei să-mi vezi certificatul de naştere? Ştii, amice Garden, *woom*, chiar sunt binecunoscut pe ici, pe colo, fără *fnool.* Dacă aş fi fost vug, probabil că aş fi fost dat în vileag până acum. Nu crezi? Aşa e?

Pete sorbi din băutură; mâinile, descoperi el, îi tremurau. *Am pierdut contactul cu realitatea?* se întrebă. Poate că da. Poate că nu mi-am revenit niciodată după beţie, după episodul psihotic temporar. Sunt eu omul care să judece situaţia lui Katz?

Şi ar trebui măcar să fiu aici? se întrebă din nou.

Poate că acesta este sfârşitul meu, îşi spuse. Nu al lor; al meu. Personal. În sfârşit...

Cu voce tare, rosti:

— Plec. Mă întorc mai târziu.

Răsucindu-se, puse jos paharul şi ieşi din încăpere; coborî treptele verandei şi ajunse la maşină. Se sui în ea, trânti uşa şi rămase tăcut pentru multă, multă vreme.

Poate că în acest moment sunt mai mult o pagubă pentru grup decât un membru de preţ, îşi zise. Aprinse o ţigară, apoi o aruncă brusc în cutia de gunoi a maşinii. Din câte ştiu, Nats chiar ar putea să ne dea ideea de care avem nevoie; e un tip cu imaginaţie.

Cineva stătea pe verandă, chemându-l; vocea respectivului pluti slab până la el.

— Hei, Pete, ce faci? Vino înapoi!

Pete porni maşina.

— Să mergem, îi ordonă.

— Da, domnule Garden.

Maşina rulă înainte, apoi se ridică de pe pavaj, plutind pe deasupra celorlalte maşini parcate, claxonând şi cotind-o peste acoperişurile din Carmel; în cele din urmă, se îndreptă spre Pacific, aflat la un sfert de milă spre vest.

Tot ce am de făcut, se gândi Pete alene, este să dau

comanda de aterizare. Pentru că – peste încă un minut – vom ajunge deasupra apei…

Circuitul Rushmore ar face aşa ceva? Probabil.

— Unde suntem? îl întrebă, ca să vadă dacă ştia.

— Deasupra Oceanului Pacific, domnule Garden.

— Ce-ai face, continuă el, dacă ţi-aş cere să cobori?

Urmă un moment de tăcere.

— L-aş suna pe doctorul Macy de la…

Ezită; Pete auzi dispozitivul ţăcănind, încercând diferite combinaţii.

— Aş coborî, hotărî el. Potrivit instrucţiunilor.

Alesese. Aşa era oare?

N-ar trebui să fiu atât de deprimat, îşi zise; n-ar trebui să fac asemenea lucruri; nu e înţelept.

Dar era.

Pentru o vreme, reuşi să se uite în jos, la apa întunecată de dedesubtul maşinii. Apoi, cu o răsucire a manşei, pilotă auto-automec-ul într-un arc larg, până când acesta pluti înapoi spre uscat. Metoda asta nu-i pentru mine, îşi spuse Pete. Nu oceanul. O să iau ceva din apartament, ceva ce pot înghiţi; un flacon de fenobarbital, poate. Sau emfital.

Zbură pe deasupra Carmelului, îndreptându-se spre nord, şi în scurt timp maşina trecea pe deasupra părţii de sud a oraşului San Francisco. Peste alte câteva minute, plutea peste Marin County. San Rafael se întindea chiar în faţă. Îi dădu instrucţiuni circuitului Rushmore să aterizeze lângă clădirea în care se afla apartamentul lui; rezemându-se de spătar, aşteptă.

— Am ajuns, domnule.

Vehiculul se ciocni uşor de bordură. Motorul se opri cu un clinchet; maşina deschise îndatoritoare portiera.

Pete coborî, păşi către uşa clădirii, băgă cheia în broască şi apoi intră.

La etaj, ajunse în faţa uşii apartamentului său şi al lui Carol; uşa era descuiată; o deschise şi trecu pragul.

Luminile erau aprinse. În camera de zi, un bărbat între

două vârste, înalt şi subţire, şedea pe mijlocul canapelei, cu picioarele încrucişate, citind *Chronicle.*

— Ai uitat, vorbi bărbatul, aruncând ziarul din mână, că un precog vede dinainte fiecare posibilitate despre care urmează să afle mai târziu. Iar o sinucidere din partea ta ar fi o ştire importantă.

Dave Mutreaux se ridică în picioare, cu mâinile în buzunare; părea complet în largul lui.

— Acesta ar fi un moment extrem de nefericit ca să te sinucizi, Garden.

— De ce? vru să ştie Pete.

Mutreaux răspunse cu voce joasă:

— Pentru că dacă n-o faci, eşti la un pas de a găsi o soluţie la problema Jocului. Răspunsul la întrebarea: cum joci la cacealma cu o rasă de telepaţi? Nu ţi-l pot da eu; numai tu îl poţi imagina. Dar o să fie acolo. Nu însă şi dacă vei fi mort peste zece minute…

Făcu un semn cu capul în direcţia băii şi a dulăpiorului de medicamente.

— Am făcut însă câteva aranjamente de-a lungul liniilor viitorului alternativ pe care mi-ar plăcea să-l văd devenind realitate; în timp ce m-am aflat aici, ţi-am aruncat pastilele. Dulăpiorul de medicamente e gol.

Pete se duse imediat în baie şi se uită.

Nu mai rămăsese nici măcar o aspirină. Văzu doar rafturi goale.

Se adresă furios dulăpiorului de medicamente:

— L-ai lăsat să facă asta?

Efectul Rushmore răspunse cu umilinţă:

— A zis că e pentru binele tău, domnule Garden. Şi ştii cum eşti când ai o depresie…

Trântind uşiţa dulapului, Pete se întoarse în camera de zi.

— M-ai prins, Mutreaux, recunoscu el. Cel puţin într-o privinţă. Metoda la care mă gândeam…

— Poţi găsi o alta, desigur, replică Mutreaux cu calm. Dar, din punct de vedere emoţional, eşti înclinat spre

sinuciderea pe cale bucală. Otrăvuri, narcotice, sedative, hipnotice şi-aşa mai departe…

Surâse.

— Există o rezistenţă când e vorba s-o faci prin orice alte mijloace. De pildă, aruncându-te în Pacific.

Pete întrebă:

— Poţi să-mi spui ceva despre soluţia la problema Jocului?

— Nu, răspunse Mutreaux. Nu pot. Depinde în totalitate de tine.

— Mulţumesc, rosti Pete cu sarcasm.

— Dar am să-ţi ofer totuşi ceva… Un indiciu. Unul care s-ar putea să te înveselească sau nu. Nu pot prevedea ce anume vei face, pentru că n-o să-ţi arăţi reacţia prea vizibil. Dar prevăd prezenţa Patriciei în San Rafael în următoarele câteva ore… În apartamentul ei.

Pete nu se putu gândi la nimic de spus; continuă să se uite fix la precog.

— Vezi? observă Mutreaux. Nici o reacţie perceptibilă, de nici un fel.

Adăugă:

— Va fi acolo doar pentru scurtă vreme, apoi o să plece pe Titan. Şi nu prin mijloacele psionice ale doctorului Philipson, ci într-un mod mai convenţional, cu o navă interplanetară.

— Chiar e de partea lor, nu-i aşa? Nu-i nici o îndoială în privinţa asta?

— Aşa e, încuviinţă Mutreaux. Chiar e de partea lor. Dar asta n-o să te împiedice să te duci, nu?

— Nu, răspunse Pete şi porni spre ieşirea din apartament.

— Pot să vin şi eu? întrebă Mutreaux.

— De ce?

— Ca s-o împiedic să te omoare.

Pete rămase tăcut pentru o clipă.

— Aşa stau lucrurile?

Mutreaux dădu din cap.

— Cu siguranţă, şi tu ştii asta. I-ai văzut împuşcându-l pe Hawthorne.

— În regulă, acceptă Pete. Vino cu mine.

Şi adăugă:

— Mulţumesc.

Îi venea greu s-o spună.

Ieşiră împreună din blocul de apartamente, Pete cu puţin înaintea lui David Mutreaux.

Când ajunseră în stradă, Pete întrebă:

— Ştiai că Nats Katz, disc-jockey-ul, şi-a făcut apariţia la conapt-ul din Carmel?

Dând din cap, Dave Mutreaux zise:

— Da. L-am văzut acum vreo oră şi am vorbit cu el; s-a uitat la mine de sus. A fost prima oară când l-am întâlnit, deşi, desigur, auzisem de el.

Continuă:

— Din cauza lui am schimbat tabăra.

— Ai schimbat tabăra?

Oprindu-se, Pete se întoarse spre Mutreaux, care venea în urma lui.

Şi se trezi, incredibil, în faţa unui ac-arzător.

— Cu a lui Katz, zise Mutreaux cu calm. Presiunea a fost pur şi simplu prea mare pentru mine, Pete. Realmente n-am putut să rezist. Nats este extraordinar de puternic. Au existat motive serioase să fie ales conducător al Wa Pei Nan aici, pe Pământ. Vino, să mergem mai departe spre apartamentul Patriciei Meclain.

Făcu un gest elocvent cu acul-arzător.

După o clipă, Pete întrebă:

— De ce nu m-ai lăsat pur şi simplu să mă sinucid? De ce-ai intervenit?

— Pentru că, replică Dave Mutreaux, o să treci de partea noastră, Pete. Putem să te folosim cu eficienţă. Wa Pei Nan nu este de acord cu soluţia asta a Jocului; odată ce reuşim să ne infiltrăm în Drăgălaşa Vulpe Albastră prin intermediul tău, putem contramanda Jocul ca urmare a

acestui lucru.

Adăugă:

— Am discutat deja cu facţiunea moderată de pe Titan şi ei sunt hotărâţi să joace; le place s-o facă şi socotesc că această controversă dintre cele două culturi ar trebui rezolvată într-un cadru legal. Inutil să spun, Wa Pei Nan nu este de aceeaşi părere.

Îşi continuară drumul pe trotuarul întunecat către apartamentul familiei Meclain, cu Dave Mutreaux mergând puţin în urma lui Pete.

— Ar fi trebuit să ghicesc, comentă Pete. Când a sosit Katz. Am avut o intuiţie, dar n-am acţionat pe baza ei.

Se infiltraseră în grup şi în mod direct se părea, prin intermediul lui. Îşi dorea acum să fi găsit curajul de a se prăbuşi cu maşina în mare; avusese dreptate; ar fi fost mai bine pentru toată lumea implicată. Toţi oamenii şi toate lucrurile în care credea…

— Când va începe Jocul, vorbi Mutreaux, voi fi acolo – la fel ca şi tine, Pete, şi vom refuza să jucăm. Cine ştie, poate că până acum Nats a reuşit să-i convingă şi pe alţii. Nu pot vedea atât de departe în viitor; traseele alternative sunt neclare pentru mine, din motive pe care nu le pot desluşi.

Aproape că ajunseseră la apartamentul familiei Meclain.

Când deschiseră uşa, o găsiră pe Pat Meclain ocupată să-şi adune bagajele în două geamantane; abia dacă se opri să ia act de prezenţa lor.

— V-am detectat gândurile în timp ce vă apropiaţi pe hol, explică ea, ducând un braţ plin cu haine către valizele de pe măsuţa de toaletă din dormitor. Chipul femeii, observă Pete, arăta înspăimântat; părea că abandonase totul. Din toate punctele de vedere, se prăbuşise după ciocnirea dezastruoasă cu Mary Anne. Se străduia febril să termine de împachetat, ca şi cum ar fi luptat contra unui termen-limită inexorabil şi totuşi neclar.

— Unde te duci? întrebă Pete. Pe Titan?

— Da, răspunse Patricia. Cât mai departe posibil de fata aceea. Acolo nu-mi poate face nici un rău; o să fiu în siguranţă.

Îi tremurau mâinile, văzu Pete, în timp ce încerca – şi nu reuşea – să închidă valizele.

— Ajută-mă, zise ea, apelând la Mutreaux.

Cu amabilitate, Dave Mutreaux îi închise geamantanele îndesate.

— Înainte să pleci, spuse Pete, dă-mi voie să te întreb ceva. Cum joacă titanienii Jocul, dacă sunt telepaţi?

— Crezi c-o să-ţi mai pese, răspunse Patricia, făcând o pauză, ridicând capul şi privindu-l posomorâtă. După ce Katz şi Philipson o să termine cu tine?

— Îmi pasă acum, replică el. Au jucat Jocul multă vreme, aşa că este evident că au găsit o cale de a-şi integra capacitatea sau…

Patricia spuse:

— O înfrânează, Pete.

— Înţeleg, zise el.

Dar nu înţelegea. Cum o înfrânau? Şi în ce măsură?

Patricia explică:

— Prin administrarea de droguri. Efectul este asemănător cu ceea ce produc asupra unui terran medicamentele din categoria fenotiazinei.

— Fenotiazină, comentă Mutreaux. În doze mari se dă schizofrenicilor; peste o anumită cantitate, devine tratament antipsihotic.

— Atenuează iluziile schizofrenice, preciză Patricia, pentru că anulează simţul telepatic involuntar; elimină reacţia paranoică la detectarea ostilităţii subconştiente a celorlalţi. Titanienii au medicamente care acţionează asupra lor în acelaşi fel, iar regulile Jocului, aşa cum îl practică ei, le cer să-şi piardă talentul sau cel puţin să renunţe la el într-o oarecare măsură.

Mutreaux, uitându-se la ceas, rosti:

— Ar trebui să ajungă în orice clipă, Patricia. Cu siguranţă o să-l aştepţi.

— De ce? întrebă ea, adunând încă obiecte de ici, de colo, de prin apartament. Nu vreau să stau; vreau doar să plec de-aici. Înainte să se mai întâmple ceva. Ceva care să aibă iarăşi de-a face cu *ea.*

— O să fie nevoie de toţi trei ca să exercităm o influenţă suficient de puternică asupra lui Garden, sublinie Mutreaux.

— Atunci adu-l pe Nats Katz, zise Patricia. Îţi spun că n-o să rămân nici un minut mai mult decât trebuie!

— Dar în acest moment Katz e în Carmel, explică Mutreaux cu răbdare. Şi va trebui să-l avem pe Garden complet de partea noastră când ajungem acolo.

— Nu te pot ajuta, replică Patricia, fără să-i acorde nici o atenţie; nu părea să se poată opri din fuga ei pripită, din graba plină de orbire. Ascultă, Dave, pe cuvânt, există un singur lucru care contează pentru mine; nu vreau să mai trec vreodată prin ce-am trecut în Nevada. Ai fost acolo, ştii despre ce vorbesc. Iar data viitoare n-o să te mai cruţe nici pe tine, pentru că acum eşti de partea noastră. Te sfătuiesc serios să pleci cât mai repede; lasă-l pe E.G. Philipson să se ocupe de asta, din moment ce este imun la ea. Dar, în fond, e vorba de viaţa ta; tu trebuie să decizi.

Continuă să vorbească, iar Mutreaux se aşeză mohorât, cu acul-arzător pregătit, aşteptând să sosească doctorul Philipson.

În sinea lui, Pete îşi zise: *Înfrânează-i.* Înfrânează talentele psionice de ambele părţi, după cum spusese Patricia. Am putea face o înţelegere: noi folosim fenotiazină, ei folosesc drogul cu care sunt obişnuiţi. Aşadar, trişau când mi-au citit mintea. Apoi gândi: Şi o să trişeze din nou. Nu putem avea încredere că o să se înfrâneze singuri. Par să aibă sentimentul că obligaţiile lor morale încetează atunci când ne întâlnesc pe noi.

— Aşa e, rosti Patricia, detectându-i gândurile. N-o să se înfrâneze când vor juca împotriva voastră, Pete. Şi nu-i puteţi obliga s-o facă, pentru că în propriul vostru joc nu recunoaşteţi o asemenea prevedere; nu le puteţi arăta o

bază legală în favoarea voastră pentru a cere aşa ceva.

— Le putem arăta că n-am permis niciodată accesul talentelor psionice la masă, zise el.

— Dar acum permiteţi. Grupul vostru a votat să fie acceptaţi fiica mea şi Dave Mutreaux, nu?

Îi zâmbi strâmb, fără entuziasm, cu ochii negri fără strălucire.

— Aşadar, asta e, Pete Garden. Păcat! Măcar ai încercat…

Cacealma, gândi el. Telepaţi. Înfrânarea printr-un tratament care acţionează ca un supresor hipotalamic amorţeşte zona extrasenzorială a creierului. Aceasta poate fi amorţită în diferite stadii, poate fi adormită într-o oarecare măsură, dar nu complet; se pot obţine gradaţii, în funcţie de cantitatea de medicamente. Zece miligrame de fenotiazină ar adormi-o; şaizeci ar şterge-o… Se gândi apoi, cu mintea în derivă: Şi dacă nu ne-am uita la cărţile pe care le tragem? N-ar exista nimic în mintea noastră care să poată fi citit de titanieni, pentru că nici noi n-am şti ce număr am obţine!

Lui Mutreaux, Patricia îi spuse:

— Aproape că a reuşit, Dave. Uită că n-o să joace de partea terranilor, că o să ne aparţină până la vremea când o să ia loc la tabla de Joc.

Scoase o mică trusă de toaletă, grăbindu-se s-o umple.

Pete se gândi: Dacă l-am avea pe Mutreaux, dacă I-am putea recâştiga, am putea învinge. Pentru că acum ştiu cum, în sfârşit.

— Ştii, remarcă Patricia, dar la ce-o să te ajute?

Cu voce tare, Pete zise:

— I-am putea înăbuşi capacitatea de precog într-un grad nedeterminat, astfel încât să devină impredictibilă…

Şi asta prin folosirea capsulelor retard de fenotiazină, îşi dădu el seama, care acţionează de-a lungul câtorva ore la o rată variabilă! Mutreaux însuşi n-ar şti dacă joacă la cacealma şi nici cât de exactă este presupunerea lui. Ar trage o carte şi, fără să se uite la ea, ar muta piesa

noastră. Dacă talentul său de precog ar funcţiona la putere maximă în acea clipă, presupunerea lui ar fi corectă; n-ar fi o cacealma. Dar dacă în acel moment medicamentul ar avea asupra lui un efect mai curând puternic decât slab…

Ar fi o cacealma. Iar Mutreaux însuşi n-ar şti. Asta s-ar putea aranja cu uşurinţă; altcineva ar pregăti capsula retard de fenotiazină şi ar stabili rata la care să fie eliberat medicamentul.

— Dar, şopti Patricia, Dave nu e de partea voastră la masa de Joc, Pete!

Pete replică:

— Dar am dreptate! Aşa am putea să jucăm împotriva telepaţilor titanieni şi să câştigăm!

— Da, spuse Patricia şi dădu din cap.

— A scos-o la capăt acum, nu-i aşa? se interesă Mutreaux.

— Da, răspunse ea. Îmi pare rău pentru tine, Pete, pentru că ai priceput, dar ideea soseşte prea târziu. Oamenii tăi s-ar distra grozav, nu-i aşa? Să pregătească granulele de medicament din capsulă, să folosească tot soiul de tabele şi formule complicate ca să nimerească rata eliberării… Totul ar putea fi la întâmplare, dacă aşa vreţi, sau la o rată prestabilită, dar atât de complexă încât…

Pe Mutreaux, Pete îl întrebă:

— Cum poţi să stai acolo, ştiind că ne trădezi? Nu eşti titanian; eşti terran.

Cu calm, Mutreaux replică:

— Dinamica psihică e reală, Pete, la fel de reală ca oricare alt tip de forţe. Am prevăzut întâlnirea cu Nats Katz; am prevăzut ce urma să se întâmple, dar n-am putut împiedica asta. Adu-ţi aminte, nu eu l-am căutat, el m-a găsit pe *mine!*

— De ce nu ne-ai avertizat? întrebă Pete. Când încă erai de partea noastră a tablei?

— M-aţi fi omorât, răspunse Mutreaux. Am prevăzut în mod specific acest viitor alternativ. În câteva variante, ţi-am spus. Şi… ridică el din umeri –, nu vă învinovăţesc; ce

altă cale aţi avea? Trecerea mea de partea Titanului hotărăşte rezultatul Jocului. Faptul că te-am câştigat dovedeşte asta.

— El şi-ar fi dorit, zise Patricia, să-i fi lăsat emfitalul în dulăpiorul de medicamente; îşi doreşte să le fi luat. Bietul Pete, întotdeauna un sinucigaş potenţial, nu-i aşa? întotdeauna, în ceea ce te priveşte pe tine, asta-i ultima cale de ieşire. Unica soluţie pentru orice…

Mutreaux rosti cu nervozitate:

— Doctorul Philipson ar fi trebuit să ajungă până acum. Eşti sigură că aranjamentele au fost înţelese? S-ar putea ca moderaţii să fi preluat controlul asupra serviciilor lui. Din punct de vedere legal, ei deţin…

— Doctorul Philipson n-ar ceda niciodată în faţa laşilor din rândurile noastre, spuse Patricia. Cunoşti prea bine atitudinea lui.

Vocea ei era tăioasă, plină de teamă şi îngrijorare.

— Dar n-a ajuns aici, insistă Mutreaux. *Ceva nu e în regulă.*

Se uitară unul la celălalt, tăcuţi.

— Ce prevezi? vru să ştie Patricia.

— Nimic, răspunse Mutreaux.

Chipul lui devenise palid.

— *De ce nu?*

— Dac-aş putea să prevăd, aş putea să prevăd. Punct! replică Mutreaux pe un ton muşcător. Nu e evident? Nu ştiu şi aş vrea să fi ştiut!

Se ridică în picioare şi se duse la fereastră, să privească afară. Preţ de o clipă, uitase de Pete; ţinea neglijent acul-arzător, făcându-şi ochii mici ca să vadă în întunericul serii ce se lăsa afară. Stătea cu spatele la Pete, iar acesta sări asupra lui.

— Dave! strigă Patricia, lăsând să-i scape braţul de cărţi pe care-i căra.

Mutreaux se întoarse, şi un fulger trosni din acul-arzător în direcţia lui Pete; acesta îi simţi efectele periferice, învelişul deshidratant care înconjura fasciculul

laser propriu-zis, raza îngustă, eficientă, atât de folositoare în spaţii închise, dar şi la distanţă.

Ridicând braţele, Pete îl lovi pe bărbat, cu amândouă coatele, în gâtul neprotejat.

Acul-arzător se rostogoli pe podea, departe de ei. Patricia Meclain, suspinând, se duse după el în patru labe.

— De ce? De ce n-ai putut prevedea asta?

Apucă frenetic micul cilindru.

Galben la faţă şi întunecat, Mutreaux închise ochii şi se ghemui, prăbuşit din punct de vedere fizic, ducându-şi mâna la gât, inspirând cu greutate şi nemaifiind preocupat de nimic altceva în afară de efortul imens, dificil, de a trăi.

— O să te omor, Pete, icni Patricia, dându-se pas cu pas în spate şi ţinând strâns acul-arzător, în mâinile tremurânde.

Sudoarea, văzu el, i se adunase pe buza de sus; gura îi tremura violent şi lacrimile îi umpleau ochii.

— Pot să-ţi citesc mintea, rosti ea răguşit, şi ştiu, Pete, ştiu ce-o să faci dacă nu te omor. Trebuie să-l aduci pe Dave Mutreaux înapoi de partea ta, la masă, ca să câştigi. Dar nu-l poţi recăpăta; pentru că e *al nostru!*

Aruncându-se cât mai departe de Patricia, Pete se rostogoli din calea laserului, apucându-se de primul obiect întâlnit. Degetele i se strânseră în jurul unei cărţi; o înşfăcă şi o aruncă spre femeie; cartea se deschise fluturând şi căzu inofensivă la picioarele Patriciei Meclain.

Gâfâind, aceasta făcu încă un pas în spate.

— Dave o să-şi revină, şopti ea. Dacă l-ai omorî, poate că n-ar conta atât de mult, pentru că atunci nu l-ai mai putea câştiga de partea ta şi noi n-am…

Se întrerupse. Întorcând brusc capul, ascultă, fără să respire.

— Uşa, zise ea.

Mânerul se roti.

Patricia ridică acul-arzător. Încet, braţul i se îndoi şi se răsuci, centimetru cu centimetru, până când vârful acului-arzător ajunse să-i fie îndreptat spre faţă. Coborî privirea

spre armă, incapabilă să-şi întoarcă ochii. Imploră:

— Te rog, nu, bine? Eu te-am născut… Te rog…

Împotriva voinţei ei, degetele apăsară pe buton. Raza laser se aprinse…

Pete se uită în altă parte.

Când – în sfârşit – întoarse din nou privirea, uşa apartamentului era deschisă. Mary Anne, încadrată de fundalul întunecat, păşi înăuntru, cu mâinile adânc vârâte în buzunarele hainei lungi. Avea chipul lipsit de expresie. I se adresă lui Pete:

— Dave Mutreaux trăieşte, nu-i aşa?

— Da.

Nu se uită la movila care fusese Patricia Meclain; întoarse ochii în altă parte şi spuse:

— Avem nevoie de el, aşa că lasă-l în pace, Mary.

Inima îi trudea încet, îngrozitor de greu.

— Îmi dau seama de asta, replică Mary Anne.

— De unde ai ştiut despre… ce se întâmplă?

Mary Anne nu răspunse chiar imediat.

— Când am ajuns la apartamentul comun din Carmel, l-am văzut pe Nats cu Joe Schilling şi atunci sigur că am înţeles. Ştiam că Nats era superiorul absolut al organizaţiei. Îl întrecea în rang chiar şi pe Rothman…

— Ce-ai făcut acolo? întrebă Pete.

Joe Schilling, cu faţa umflată de încordare, intră în apartament şi se îndreptă spre Mary Anne; îi puse mâna pe umăr, dar ea se scutură, dându-i-o la o parte, şi se duse singură într-un colţ, să stea şi să privească.

— Când a intrat Mary Anne, zise Schilling, Katz îşi pregătea ceva de băut. Ea…

— Ezită.

Fata continuă pe un ton neutru:

— Am mutat sticla pe care-o ţinea în mână. Am făcut-o să se deplaseze cu cincisprezece centimetri, asta-i tot. O… ţinea la nivelul pieptului…

— Sticla e înăuntrul lui, adăugă Schilling. Pur şi simplu i-a tăiat inima, sau o parte din inimă, separând-o de

sistemul circulator. A curs o mulţime de sânge, pentru că sticla n-a intrat cu totul.

Tăcu; nici el, nici Mary Anne nu mai scoaseră după aceea vreun cuvânt.

Pe podea, Dave Mutreaux, bolborosind şi zvârcolindu-se, vânăt la faţă, încerca să tragă aer în piept. Încetase să-şi mai frece gâtul şi deschisese ochii. Dar nu părea capabil să vadă ceva.

— Cu el cum rămâne?

Pete răspunse:

— Odată Patricia şi Nats Katz morţi, şi cu Philipson dispărut…

Înţelegea acum de ce doctorul Philipson nu reuşise să ajungă.

— Ştia c-o să fii aici, îi spuse el lui Mary Anne. Aşa că s-a temut să plece de pe Titan. Philipson s-a salvat pe el însuşi, cu preţul celorlalţi.

— Aşa cred şi eu, murmură Mary Anne.

Joe Schilling comentă:

— Nu-l pot învinovăţi.

Aplecându-se, Pete îl întrebă pe Mutreaux:

— O să-ţi revii?

Fără glas, Dave Mutreaux încuviinţă din cap.

Pete îi zise:

— Trebuie să apari la masa de Joc. De partea noastră! Şi ştii şi de ce; ştii ce intenţionez să fac dacă…

Privindu-l fix, Mutreaux dădu din cap.

— Pot să-l ţin în frâu, îl asigură Mary Anne, apropiindu-se să-l privească. Se teme prea mult de mine ca să mai facă ceva pentru titanieni. Nu-i aşa? îl întrebă ea pe Mutreaux cu acelaşi ton inert, neutru. Şi îl împunse cu tocul.

Mutreaux, greoi, reuşi totuşi să dea din cap.

— Fii bucuros că mai trăieşti, îi zise Schilling.

— Este, replică Mary Anne.

Lui Pete îi spuse:

— Vrei să ai, te rog, grijă de mama?

— Desigur, răspunse Pete.

Îi aruncă o privire lui Joe Schilling.

— Ce-ar fi să te duci totuşi jos şi să aştepţi în maşină? îi sugeră el lui Mary Anne. O să-l chemăm pe E.B. Black; pentru o vreme, nu mai avem nevoie de tine.

— Mulţumesc, zise Mary Anne.

Întorcându-se, ieşi încet din apartament; Pete şi Joe Schilling o urmăriră cu privirea până când dispăru.

— Datorită ei, comentă Joe Schilling, o să câştigăm acolo, la masă.

Pete încuviinţă. Datorită ei şi datorită faptului că Mutreaux era încă în viaţă. În viaţă... şi nu se mai afla în situaţia de acţiona în favoarea autorităţii titaniene!

— Am avut noroc, spuse Joe Schilling. Cineva a lăsat uşa conapt-ului deschisă; aşa fata l-a văzut pe Katz prima. Mary Anne stătea afară, iar Katz n-a putut-o zări decât când era prea târziu. Cred că se baza pe abilitatea de precog al lui Mutreaux, uitând sau neînţelegând că Mary Anne înseamnă o variabilă absolut de neprevăzut în ce priveşte această abilitate. Era la fel de puţin protejat de către talentul lui Mutreaux ca şi când acesta nici n-ar fi existat vreodată!

Aşa cum suntem şi noi, gândi Pete în sinea lui. Tot atât de neprotejaţi.

Dar nu putea să-şi bată capul pentru asta acum. Jocul împotriva titanienilor îl aştepta; nu trebuia să fie precog ca să vadă asta. Iar orice altceva trebuia să aştepte...

Joe Schilling vorbi:

— Am încredere în ea. Nu sunt îngrijorat pentru ce-ar putea să facă.

— Să sperăm că ai dreptate, răspunse Pete.

Se aplecă asupra corpului Patriciei Meclain. Aceasta a fost mama lui Mary, îşi zise el. Iar fata îi făcuse aşa ceva... Şi totuşi trebuie să ne bizuim pe Mary Anne; Joe are dreptate. N-avem de-ales!

16

Lui Mutreaux, Pete Garden îi spuse:

— Iată ceea ce trebuie să înfrunţi şi să accepţi. În timp ce jucăm, Mary Anne Meclain va fi lângă tine, la tabla de joc, tot timpul. Dacă pierdem, Mary te va ucide.

Mutreaux replică rigid:

— Ştiu. Era evident imediat ce-a murit Pat că viaţa mea depinde acum de victoria noastră.

Se aşeză, masându-şi gâtul şi bând ceai fierbinte.

— Ba, într-un mod indirect, şi vieţile noastre.

— Aşa e, încuviinţă Joe Schilling.

— Ar trebui să înceapă în orice clipă, zise Mary Anne, dacă-i înţeleg eu bine. Ar trebui să înceapă să sosească pe Terra în următoarea jumătate de oră.

Se aşezase la capătul îndepărtat al bucătăriei din apartamentul familiei Meclain; în camera de zi, silueta amorfă a lui E.B. Black se putea distinge prin uşa deschisă, consultându-se cu membrii umani ai agenţiei de poliţie de pe Coasta de Vest. Cel puţin şase oameni se agitau acum în camera de zi, şi mai soseau şi alţii.

— Trebuie să pornim spre Carmel, anunţă Pete.

Prin vidfon, aranjase cu psihiatrul său, doctorul Macy din Salt Lake City, să-i fie preparate capsulele retard de fenotiazină; acestea aveau să fie transportate în zbor de la una dintre firmele farmaceutice din San Francisco direct la apartamentul comun, pentru a fi primite de Bill Calumine – reprezentant al grupului, aşa cum fusese întotdeauna.

— Cât durează până când începe să acţioneze fenotiazina? îl întrebă Joe Schilling pe Pete.

— Odată ce este absorbită în organism, ar trebui să-şi facă efectul imediat, răspunse Pete. Presupunând că Mutreaux n-a mai luat deloc până acum.

Şi, din moment ce acţiona atenuându-i talentul psi, acest lucru era foarte puţin probabil.

Cei patru, verificaţi de E.B. Black, plecară din San Rafael spre Carmel în vechea maşină ţâfnoasă a lui Joe Schilling, în vreme ce maşina lui Pete venea imediat în urma lor, goală. Pe drum nu fu rostit aproape nici un cuvânt. Mary Anne privea în gol pe fereastră. Dave Mutreaux se prăbuşise inert, atingându-şi din când în când gâtul rănit. Joe Schilling şi Pete stăteau împreună pe bancheta din faţă.

Ar putea fi ultima oară când facem drumul ăsta, gândi Pete.

Ajunseră în Carmel destul de repede. Garden parcă maşina, opri motorul şi scârţâitorul circuit Rushmore, şi toţi patru coborâră.

Văzu un grup de oameni în picioare, aşteptându-i în întuneric.

Ceva în legătură cu ei îi dădu fiori. Erau patru, trei bărbaţi şi o femeie. Scoţând o lanternă din compartimentul pentru mănuşi al maşinii sale, care se oprise lângă bordură în spatele lui Max, îndreptă lumina spre grupul ce-i aştepta fără să scoată nici un sunet.

După o pauză lungă, Joe Schilling murmură:

— Înţeleg…

— În regulă, comentă Dave Mutreaux. Exact aşa se va juca. Sper, de dragul nostru, al tuturor, că puteţi merge mai departe.

— La naiba, replică scurt Pete, putem.

Cele patru siluete tăcute care-i aşteptau erau simulacre titaniene.

Chiar ale lor… Un vug Pete Garden, un vug Joe Schilling, un vug Dave Mutreaux şi, puţin în spatele celorlalţi, un vug Mary Anne Meclain. Ultimul nu era la fel de eficace, de material ca şi ceilalţi. Mary Anne reprezenta o problemă pentru titanieni chiar şi în această privinţă.

Către cele patru simulacre, Pete rosti:

— Şi dacă pierdem?

Duplicatul lui, vugul Pete Garden, vorbi cu exact acelaşi ton:

— Dacă şi când pierzi, domnule Garden, prezenţa ta nu mai este necesară în Joc şi eu te înlocuiesc. E simplu ca bună ziua.

— Canibalism, conchise Joe Schilling pe un ton aspru.

— Nu, îl contrazise vugul Joe Schilling. Canibalismul se produce atunci când un membru al unei specii se hrăneşte cu alţi membri ai aceleiaşi specii. Noi nu facem parte din aceeaşi specie cu voi.

Vugul Joe Schilling zâmbi, şi era zâmbetul familiar de atâţia ani lui Pete Garden; o imitaţie superbă.

Oare şi pentru grupul aflat sus, în apartament, însemnând ceilalţi membri din Drăgălaşa Vulpe Albastră, apăruseră asemenea simulacre? se întrebă Pete.

— Exact, răspunse vugul Peter Garden. Aşadar, mergem mai departe şi urcăm? Jocul ar trebui să înceapă imediat; nu există nici un motiv să mai întârziem.

Porni către scări, cunoscând drumul.

Asta era partea groaznică, partea care-i făcea greaţă lui Pete Garden: zelul vugului în timp ce urca treptele. Certitudinea lui, ca şi cum ar mai fi urcat pe-aici de o mie de ori până atunci.

Se simţea deja acasă pe Terra, în mijlocul vieţilor lor obişnuite. Înfiorându-se, privi celelalte trei simulacre urmându-l la fel de repede. Apoi el şi însoţitorii săi porniră spre sala Jocului, cu mişcări ezitante.

Mai sus de ei se deschiseră uşile; vugul Pete Garden intră în conapt-ul grupului de joc Drăgălaşa Vulpe Albastră.

— Bună! îi salută el pe cei din cameră.

Stuart Marks – sau era simulacrul lui Stuart Marks? îl privi cu oroare, apoi îngăimă:

— Cred că a sosit toată lumea…

El – sau creatura – ieşi pe palier şi se uită în jos.

— Bună!

— Salut, răspunse laconic Pete Garden.

Se aşezară faţă în faţă la masă, simulacrele titaniene pe o parte, Drăgălaşa Vulpe Albastră cu Dave Mutreaux şi

Mary Anne Meclain pe cealaltă.

— O ţigară? i se adresă Joe Schilling lui Pete.

— Nu, mulţumesc, murmură Pete.

În faţa lor, simulacrul vug al lui Joe Schilling se întoarse spre Pete Garden de lângă el şi repetă:

— O ţigară?

— Nu, mulţumesc, răspunse vugul Pete Garden.

Pete Garden îl întrebă pe Bill Calumine:

— A sosit transportul de la firma de medicamente din San Francisco? Avem nevoie de el înainte de a putea începe. Sper că nimeni nu are intenţia să conteste acest lucru…

Vugul Pete Garden comentă:

— Ai avut o idee remarcabilă cu neutralizarea asta variabilă a sistemului senzorial al precogului vostru. Ai absolută dreptate; va avea un rol major în egalizarea puterii noastre relative.

Rânji spre grupul Drăgălaşa Vulpe Albastră, de la un capăt la altul al mesei de joc.

— Nu avem nimic împotrivă să aşteptăm până când soseşte medicamentul vostru; orice altceva ar fi nedrept.

Răspunzându-i, Pete Garden anunţă:

— Cred că trebuie să aştepţi; evident, noi n-o să începem până atunci. Aşa că nu face lucrurile să arate ca şi cum ne-ai face o mare favoare.

Vocea îi tremura uşor.

Aplecându-se spre el, Bill Calumine îi şopti:

— Îmi pare rău. E deja acolo, în bucătărie.

Ridicându-se de pe scaun, Pete Garden se duse împreună cu Dave Mutreaux în bucătăria apartamentului comun. În mijlocul mesei, alături de tăviţe cu gheaţă topită, lămâi, vase de mixer, pahare şi aperitive, văzu un pachet înfăşurat în hârtie maro şi lipit cu bandă adezivă.

— Gândeşte-te numai, rosti meditativ Mutreaux, în timp ce Pete desfăcea pachetul. Dacă nu merge, ceea ce s-a întâmplat cu Patricia şi cu ceilalţi din organizaţie, acolo, în Nevada, mi se va întâmpla şi mie.

Părea totuşi destul de calm.

— În aceşti moderaţi nu simt nepăsarea ameninţătoare faţă de ordine şi legalitate, remarcă el, pe care o simt la cei din Wa Pei Nan, cum ar fi doctorul Philipson şi cei ca el. Sau, mai degrabă, cei ca *lucrul* ăla.

Îl urmări atent pe Pete în momentul când scoase din flacon o capsulă de fenotiazină.

— Dacă ştii rata de eliberare în timp a granulelor dinăuntru, observă el, vugii vor putea să…

— N-o ştiu, îl întrerupse Pete scurt, în timp ce umplea un pahar cu apă de la robinet. Firmei care a făcut capsulele astea i s-a cerut ca dozarea să varieze între acţiunea totală, instantanee şi toată secvenţa de efecte parţiale, până la nici un fel de efect. În plus, i s-a spus să prepare câteva capsule, fiecare diferită de celelalte.

Adăugă:

— Iar eu am luat o capsulă la întâmplare. Din punct de vedere fizic, arată identic.

Îi întinse lui Mutreaux capsula retard şi paharul cu apă.

Posomorât, Mutreaux înghiţi medicamentul.

— Să-ţi spun un lucru pentru propria ta informare, vorbi Mutreaux. Cu câţiva ani în urmă, ca experiment, am încercat un derivat de fenotiazină. A avut un efect colosal asupra capacităţii mele precognitive.

Surâse în treacăt către Pete.

— Aşa cum ţi-am spus înainte să ne ducem acasă la Pat Meclain, după cât pot eu să prevăd, ideea asta a ta este soluţia potrivită pentru problemele noastre. Felicitări!

— Spui asta, întrebă Pete, ca persoană aflată sincer de partea noastră, sau doar ca cineva forţat să joace de această parte a mesei?

— Nu ştiu, răspunse Mutreaux. Acum sunt într-o stare de tranziţie, Pete. Dar timpul o să ne spună…

Răsucindu-se, se întoarse în camera de zi fără să mai scoată nici un cuvânt. Înapoi la tabla mare de Joc şi la cele două echipe adverse.

Vugul Bill Calumine se ridică în picioare şi anunţă:

— Propun ca partea noastră să arunce prima zarul, apoi a voastră.

Apucă morişca pentru zaruri şi o învârti cu forţă de expert.

Indicatorul se opri la nouă.

— În regulă, comentă omul Bill Calumine, ridicându-se şi el, cu faţa la simulacrul său; roti morişca.

Pentru el, indicatorul încetini când se apropie de doisprezece, apoi porni să treacă spre unu.

Pete o întrebă pe Mary Anne:

— Rezişti oricăror eforturi de psihokinezie din partea lor?

— Da, răspunse ea, concentrându-se asupra indicatorului abia mişcându-se.

Indicatorul se opri la unu.

— E cinstit, declară Mary Anne, cu un glas abia audibil.

— Atunci voi, titanienii, începeţi Jocul, acceptă Pete.

Reuşi să-şi înăbuşe descurajarea; şi-o alungă din voce.

— Bine, replică simulacrul. Îl privi cu un rânjet batjocoritor. Atunci vom transporta câmpul de interacţiune de pe Terra pe Titan!

Adăugă:

— Sperăm că voi, terranii, nu veţi avea nimic împotrivă…

— Poftim? exclamă Joe Schilling. Aşteptaţi! Dar acţiunea de transformare începuse; era deja prea târziu.

Încăperea tremură şi se înceţoşă. Iar simulacrele aşezate în faţa lor, observă Pete, începuseră să capete o înfăţişare dezmembrată, strâmbă. Ca şi cum, gândi el, forma lor fizică nu mai funcţiona corespunzător; ca şi cum, aidoma unor exoschelete arhaice, malformate, erau acum în curs de a fi abandonate.

Simulacrul lui, aşezat chiar în faţă, se deformă brusc, înfiorător. Capul îi atârna, ochii îi deveniseră sticloşi, goliţi de lumină, acoperiţi cu un strat ca o membrană distrugătoare. Simulacrul se cutremură; apoi, de-a lungul trupului, îi apăru o crăpătură lungă.

Acelaşi proces avea loc şi cu celelalte simulacre. Cel al lui Pete Garden tremură, vibră, după care, din tăietura lungă de la cap până la picior, apăru palpitând o formă nesigură.

Din crăpătură se smulse organismul protoplasmatic aflat în interior. Vugul, în forma lui autentică, nemaiavând nevoie de învelişul artificial, ieşea din acesta, făcându-şi loc cu forţă în lumina cenuşie-gălbuie a soarelui diminuat.

Din fiecare coajă umană abandonată ieşea câte un vug, iar învelişurile se legănară şi, unul câte unul, ca şi cum ar fi fost bătute de un vânt impalpabil, se chirciră şi se îndepărtară plutind lipsite de greutate, deja decolorate. Bucăţi şi particule din cojile părăsite zburau prin aer; apoi trecură peste tabla de joc, iar Pete Garden, îngrozit, le mătură în grabă cu mâna.

În sfârşit, jucătorii titanieni apăruseră în forma lor adevărată. Afacerea Jocului începuse în mod serios. Înşelătoria înfăţişării terrane simulate se încheiase; nu mai era necesară, pentru că Jocul nu mai era jucat pe Pământ.

Acum se aflau pe Titan!

Cu cea mai calmă voce posibilă, Pete Garden rosti:

— Toate jocurile noastre vor fi făcute de David Mutreaux... În schimb, noi vom trage cărţile şi vom îndeplini restul sarcinilor Jocului.

În faţa lor, vugii păreau să transmită mental un râs ironic, fără noimă. De ce? se întrebă Pete. Era ca şi cum, odată ce formele simulacrelor fuseseră lepădate, comunicarea dintre cele două rase suferise imediat o deteriorare.

— Joe, îi zise el lui Schilling, dacă Bill Calumine n-are nimic împotrivă, mi-ar plăcea să muţi tu piesele noastre!

— Bine, replică Joe Schilling, dând din cap.

Şuviţe de fum cenuşiu, rece şi umed, se încolăciră peste masa de Joc, iar siluetele vugilor de pe partea cealaltă se şterseră într-o obscuritate neregulată. Chiar şi din punct de vedere fizic, titanienii se retrăseseră, ca şi cum ar fi dorit un contact cât mai redus posibil cu terranii. Şi nu era

din cauza ostilităţii; părea să fie doar o retragere spontană.

Poate că am fost condamnaţi la această întâlnire încă de la început, se gândi Pete. Era rezultatul la modul absolut al întâlnirii iniţiale a celor două culturi. Se simţea gol pe dinăuntru şi înverşunat. Mai decis ca niciodată să câştige Jocul în faţa titanienilor.

— Trage o carte, anunţară vugii, iar emisiile lor păreau să se contopească, de parcă ar fi existat în realitate un singur vug, împotriva căruia juca tot grupul. Un organism masiv, inert, care le stătea împotrivă, arhaic şi lent în acţiunile sale, dar infinit de hotărât.

Şi înţelept!

Pe care Pete Garden îl ura. Şi de care se temea.

Mary Anne rosti cu voce tare:

— Încep să exercite influenţă asupra pachetului de cărţi!

— În regulă, răspunse Pete. Păstrează-ţi atenţia cât mai concentrată cu putinţă.

Personal, se simţea copleşitor de obosit. Am pierdut deja? se întrebă. Aşa se simţea. Exact ca şi cum ar fi jucat deja un timp nesfârşit. Şi totuşi abia începuseră…

Întinzând mâna, Bill Calumine trase o carte.

— Nu te uita la ea, îl avertiză Pete.

— Înţeleg, replică Bill Calumine irascibil.

Îi strecură cartea, fără s-o examineze, lui Dave Mutreaux.

În penumbra pâlpâitoare, Mutreaux stătea cu cartea aşezată cu faţa în jos dinaintea lui. Avea chipul încreţit de încordare.

— Şapte căsuţe, spuse el în cele din urmă.

La un semn al lui Calumine, Joe Schilling mută piesa cu şapte căsuţe înainte. În careul pe care se opri scria: *Creştere a preţului combustibilului. Plăteşte companiei de servicii publice nota de 50 de dolari.*

Ridicând capul, Joe Schilling îl privi în faţă pe reprezentantul autorităţii titaniene, ghemuit la capătul

îndepărtat al tablei.

Nu se auzi nici o provocare. Titanienii deciseseră să permită ca mutarea să treacă; nu credeau că reprezintă o cacealma.

Dintr-odată, Dave Mutreaux se întoarse spre Pete Garden şi zise:

— Am pierdut. Adică, o să pierdem; prevăd asta în mod absolut, există în fiecare viitor alternativ.

Pete Garden îl privi fix.

— Dar capacitatea ta? îi atrase atenţia Joe Schilling. Ai uitat? Acum este mult slăbită. E o experienţă nouă pentru tine; eşti dezorientat. Nu-i aşa?

Mutreaux răspunse şovăitor:

— Dar nu o simt deloc slăbită.

Reprezentantul autorităţii vugilor aflat în faţa lor întrebă:

— Doriţi să vă retrageţi din Joc?

— Nu în acest moment, replică Pete, iar Bill Calumine, alb la faţă şi copleşit, dădu din cap în mod reflex, ca un semn de încuviinţare.

Ce-i asta? se întrebă Pete. Ce se petrece? *Ne-a trădat oare Dave Mutreaux, în ciuda ameninţării din partea lui Mary Anne?*

Mutreaux continuă:

— Am vorbit tare pentru că ei…

Îl arătă pe adversarul vug.

— … îmi pot citi oricum mintea!

Era adevărat; Pete încuviinţă, cu mintea lucrându-i cu furie. Ce mai putem salva de-acum? se întrebă. Încercă să-şi controleze panica tot mai apăsătoare, intuiţia înfrângerii.

Joe Schilling însă, aprinzându-şi o ţigară, se lăsă pe spate şi spuse:

— Cred c-ar fi mai bine să continuăm…

Nu părea îngrijorat. Deşi era, evident. Dar Joe Schilling, îşi dădu seama Pete, se dovedea un mare

Jucător; nu şi-ar fi arătat emoţiile şi n-ar fi capitulat în nici un fel. Joe avea să meargă până la capăt; la fel şi toţi ceilalţi. Pentru că aşa trebuia. Era simplu ca bună ziua!

— Dacă o să câştigăm, i se adresă Pete adversarului vug, o să obţinem controlul deplin pe Titan. Asta-i miza pe care-o aveţi de pierdut. Prin urmare, aveţi în joc la fel de multe ca şi noi.

Vugul se adună, cuprins de un fior, apoi replică:

— Jucaţi!

— E rândul vostru să trageţi o carte, îi aduse aminte Joe Schilling.

— Adevărat! Mustrat, vugul trase o carte. Făcu o pauză, apoi, pe tablă, piesa lui avansă una, două, trei… nouă căsuţe în total.

Pe careu scria: *Planetoid bogat în comori arheologice, descoperit de cercetaşii tăi. Câştigi 70 000 de dolari.*

Era o cacealma? Pete Garden se întoarse spre Joe Schilling, iar Bill Calumine se apecă înspre ei să se sfătuiască. Ceilalţi din grup se apropiară la rândul lor, murmurând.

Joe Schilling rosti:

— Vă provoc!

De la un capăt la altul al mesei, membrii grupului Drăgălaşa Vulpe Albastră votară şovăitori. Votul ieşi în favoarea provocării mutării ca fiind cacealma. Dar fu unul foarte strâns.

— Cacealma, declară Joe Schilling cu voce tare.

Cartea vugului se întoarse de îndată. Chiar era un nouă…

— E corect, anunţă Mary Anne cu voce de plumb. Îmi pare rău, dar este; asupra ei nu s-a exercitat nici o forţă psi pe care s-o pot detecta.

Vugul spuse:

— Pregătiţi plata, vă rog.

Şi râse din nou, sau păru că râde; Pete nu putea fi sigur care dintre cele două alternative era corectă.

În orice caz, însemna o înfrângere violentă şi rapidă

pentru Drăgălaşa Vulpe Albastră. Echipa vugilor câştigase 70 000 de dolari din bancă pentru că ajunsese în căsuţă şi 70 000 de dolari în plus din fondurile grupului din cauza acuzaţiei incorecte de cacealma. În total 140 000 de dolari. Năucit, Pete se rezemă de spătar, încercând să-şi păstreze firea, măcar la exterior. De dragul celorlalţi din grup, trebuia s-o facă.

— Din nou, vorbi vugul, cer grupului vostru să cedeze!

— Nu, nu, protestă Joe Schilling, în timp ce Jack Blau număra tremurând banii şi-i dădea mai departe.

— E o catastrofă, declară încetişor Bill Calumine.

— N-ai mai supravieţuit unor asemenea pierderi la Joc până acum? îl întrebă Joe Schilling, încruntându-se.

— Dar tu? ripostă Calumine.

— Eu da, răspunse Schilling.

— Dar nu şi în final, zise Calumine. Până la urmă, Schilling, n-ai supravieţuit; până la urmă ai fost înfrânt. Exact aşa cum pierzi acum, pentru noi, la masa asta!

Schilling nu spuse nimic. Doar chipul îi era foarte palid.

— Să continuăm, îi întrerupse Pete.

Calumine vorbi cu amărăciune:

— A fost ideea ta să aduci aici această piază-rea; n-am fi avut niciodată atâta ghinion fără el. Ca aruncător…

— Dar nu mai eşti aruncătorul nostru, interveni doamna Angst cu voce joasă.

— Jucaţi, se răsti Stuart Marks.

Se mai trase o carte, care-i fu transmisă lui Dave Mutreaux fără a fi întoarsă; o ţinu cu faţa în jos, dinaintea lui, apoi, încet, avansă piesa cu unsprezece locuri. Pe căsuţă scria: *Pisica descoperă un album vechi şi preţios cu timbre în pod. Câştigi 3 000 de dolari.*

Vugul rosti:

— Cacealma! După o pauză, Dave Mutreaux întoarse cartea. Era un unsprezece; vugul pierduse şi, ca urmare, trebuia să plătească. Nu era o sumă mare, dar lui Pete îi dovedea ceva ce-i făcea să tremure: şi vugul se putea înşela!

Blocarea cu fenotiazină funcţiona cu eficacitate.

Grupul avea o şansă.

Acum vugul trase o carte, o examină, iar piesa lui se mută înainte cu nouă pătrăţele. *Eroare la o veche încasare de taxe. Evaluată de către guvernul federal la 80 000 de dolari.*

Vugul se cutremură convulsiv. Şi un geamăt slab, abia audibil, păru să-i scape.

Asta, îşi dădu Pete seama imediat, putea fi o cacealma. Dacă era, iar ei n-o provocau, vugul – în loc să piardă acea sumă – o primea. Tot ce avea de făcut era să întoarcă pe faţă cartea, să arate că nu trăsese un nouă.

Votul grupului Drăgălaşa Vulpe Albastră, membru cu membru, fu dat.

Era în favoarea deciziei de a nu provoca mutarea ca fiind cacealma.

— Renunţăm să facem provocarea, declară Joe Schilling.

Reticent, cu o încetineală agonizantă, vugul plăti băncii din grămada sa de bani 80 000 de dolari. Nu fusese o cacealma, iar Pete răsuflă uşurat. Vugul pierduse acum mai mult de jumătate din ceea ce câştigase la mutarea iscusită dinainte. Nu era în nici un caz un jucător infailibil.

Şi, ca şi cei din Drăgălaşa Vulpe Albastră, vugul nu-şi putea ascunde exasperarea în faţa unui important pas înapoi. Nu era uman, dar era viu şi avea scopuri, dorinţe şi nelinişti. Era muritor.

Pete simţi părere de rău pentru el.

— Îţi iroseşti emoţiile dacă mă compătimeşti, îi zise vugul muşcător. Încă am avantaj asupra ta, terranule.

— Deocamdată, fu de acord Pete. Dar eşti captiv într-un proces de declin. Procesul de a pierde…

Drăgălaşa Vulpe Albastră mai trase o carte; la fel ca şi înainte, aceasta îi fu dată lui Dave Mutreaux. De data asta, el aşteptă o perioadă care tuturor li se păru o veşnicie.

— Anunţă! izbucni Bill Calumine în cele din urmă.

Mutreaux murmură:

— Trei.

Piesa terranilor fu mutată de Joe Schilling. Iar Pete citi: *Alunecare de noroi pune în primejdie fundaţia casei. Onorariu către firma de construcţii: 14 000 de dolari.*

Vugul nu se clinti. Şi apoi, dintr-odată, declară:

— Nu… nu provoc mutarea.

Dave Mutreaux îi aruncă o privire lui Pete. Acesta întinse mâna şi întoarse cartea.

Nu era un trei. Era un patru.

Grupul câştigase – nu pierduse – 14 000 de dolari. Vugul greşise neprovocând cacealmaua.

— Uimitor, remarcă vugul dintr-odată, că un asemenea handicap provocat abilităţii omului vostru vă poate da posibilitatea să câştigaţi. Că puteţi profita de pe urma lui.

Trase o carte cu un gest violent, apoi îşi împinse piesa înainte cu şapte căsuţe. *Poştaşul rănit pe aleea ta din faţă. Procesul prelungit se încheie cu o înţelegere în afara instanţei pentru suma de 300 000 de dolari.*

Dumnezeule din ceruri, se gândi Pete. Era o sumă atât de ameţitoare, încât Jocul atârna cu siguranţă de ea. Îl privi cercetător pe vug, la fel cum făceau toţi ceilalţi din grupul Drăgălaşa Vulpe Albastră, încercând să descopere vreun indiciu. Era o cacealma sau nu?

Dacă am fi avut măcar un telepat, se gândi cu amărăciune. Fie şi numai…

Însă n-ar fi putut niciodată s-o aibă pe Patricia, iar Hawthorne era mort. Iar dacă ar fi avut un telepat, autoritatea vugilor ar fi apelat fără îndoială la cine ştie ce sistem de a-l neutraliza, în acelaşi fel în care şi ei îşi neutralizaseră factorul telepatic; asta era evident.

Ambele părţi practicaseră Jocul prea multă vreme pentru a se lăsa prinse în capcană atât de simplu; ambele erau pregătite.

Dacă pierdem, îşi spuse Pete, mă voi sinucide înainte să cad în mâinile titanienilor. Băgă mâna în buzunar, întrebându-se ce avea acolo. Doar câteva metamfetamine, rămase probabil de la sărbătorirea *norocului* său.

Cât timp trecuse? O zi? Două? Acum păreau să fi trecut luni întregi. În urmă cu o lume…

Hidroclorură de metamfetamină.

În timpul chefului, îl transformase temporar în telepat involuntar; unul nu prea grozav, dar într-o măsură decisivă. Metamfetamina era un stimulator talamic; efectul ei era exact opusul celui al fenotiazinei.

Gândi: *Da!*

Fără apă, reuşi – înecându-se – să înghită cele două mici tablete roz.

— Aşteptaţi, se adresă răguşit grupului. Ascultaţi; vreau să iau hotărârea la acest tur. Aşteptaţi!

Ar fi trebuit să aştepte cel puţin zece minute, în care ştia că îşi face efectul metamfetamina.

Vugul interveni:

— Se trişează de partea voastră. Un membru al grupului vostru a ingerat stimulente.

Imediat, Joe Schilling replică:

— Aţi acceptat mai devreme categoria fenotiazinei; în principiu, aţi acceptat folosirea medicamentelor în acest Joc.

— Dar nu sunt pregătit să am de-a face cu un talent telepatic emanând din partea voastră, protestă vugul. Am scanat la început grupul vostru şi nu era nici unul de faţă. Şi nici un plan de a obţine o asemenea capacitate.

Joe Schilling conchise:

— Aceasta pare să fi fost o eroare profundă din partea voastră.

Se întoarse să se uite la Pete; toţi membrii din Drăgălaşa Vulpe Albastră îl priveau acum.

— Ei? întrebă Joe încordat.

Pete Garden aştepta, cu pumnii încleştaţi, ca drogul să-şi facă efectul.

Trecură cinci minute. Nimeni nu vorbea. Singurul sunet era scos de Joe Schilling care trăgea din ţigară.

— Pete, rosti brusc Bill Calumine, nu mai putem aştepta. Nu putem suporta tensiunea.

— E adevărat, vorbi şi Joe Schilling.

Avea faţa udă şi roşie, lucioasă de transpiraţie; i se terminase şi ţigara.

— Ia hotărârea. Chiar dacă e greşită.

Mary Anne exclamă:

— Pete! Vugul încearcă să schimbe valoarea cărţii!

— Atunci era un bluf! zise Pete numaidecât.

Trebuia să fie, sau vugul ar fi lăsat valoarea absolut neatinsă.

Vugului îi spuse:

— *Provocăm cacealmaua!*

Vugul nu se clinti. Apoi, în sfârşit, întoarse cartea.

Era un şase.

Fusese o cacealma.

Pete exclamă:

— S-a dat de gol. Şi – tremura violent – amfetaminele nu m-au ajutat, iar vugul poate confirma că îmi poate citi mintea, aşa că sunt încântat s-o spun cu voce tare: s-a dovedit a fi o cacealma din partea noastră, din partea mea. N-am avut destule amfetamine şi n-aveam în corp nici un pic de alcool care să conteze. N-am avut succes în a căpăta o abilitate telepatică în organism; n-aş fi fost în stare să vă provoc. Dar n-aveam de unde să ştiu asta.

Vugul, palpitând şi căpătând culoarea gresiei întunecate, plăti bancnotă cu bancnotă suma de 300 000 de dolari grupului Drăgălaşa Vulpe Albastră.

Grupul era foarte aproape de a câştiga Jocul. Ştiau asta, iar adversarul lor vug ştia şi el. Nu trebuia spus nimic suplimentar.

Joe Schilling murmură:

— Dacă nu şi-ar fi pierdut cumpătul…

Cu degetele tremurânde, reuşi să-şi reaprindă ţigara.

— Ar fi avut o şansă de cel puţin cincizeci la sută. Mai întâi a devenit lacom, apoi s-a speriat.

Surâse către membrii grupului aflaţi de-o parte şi de alta a lui.

— O combinaţie proastă la Cacealma…

Avea vocea joasă, apăsată.

— A fost combinaţia care a contribuit la desfiinţarea mea, cu mulţi ani în urmă. În ultimul meu joc împotriva Posesorului Norocosul Luckman.

Vugul interveni:

— Mi se pare că am pierdut din toate punctele de vedere acest Joc împotriva voastră, terranilor.

— N-ai intenţia să continui? vru să ştie Joe Schilling, scoţându-şi ţigara dintre buze şi privindu-l atent pe vug; el însuşi se stăpânea perfect. Chipul i se aspri.

Vugul îi răspunse:

— Ba da, am intenţia să continui.

Totul îi explodă în faţă lui Pete Garden; tabla se dizolvă şi simţi o durere înspăimântătoare, dar în acelaşi timp îşi dădu seama ce se întâmplase. Vugul renunţase şi, în agonia lui, intenţiona să-i distrugă împreună cu el. Continua – dar în altă dimensiune. În cu totul alt context.

Iar ei erau aici, cu el, pe Titan. În lumea vugilor, nu într-a lor.

Norocul le mersese prost din acest punct de vedere. În mod hotărâtor.

17

Vocea lui Mary Anne ajunse până la el, nepăsătoare şi calmă:

— Încearcă să manipuleze realitatea, Pete. Folosind capacitatea cu ajutorul căreia ne-a adus pe Titan. Să fac ce pot?

— Da, răspunse el răguşit.

N-o putea vedea; zăcea în întuneric, într-un bazin întunecat care nu însemna prezenţă a materiei în jurul lui, ci absenţă. Unde sunt ceilalţi oare? se întrebă. Împrăştiaţi peste tot. Poate de-a lungul a milioane de kilometri de spaţiu gol, fără sens. Şi... de-a lungul mileniilor.

Era linişte.

— Mary, zise cu voce tare.

Nici un răspuns.

— Mary! strigă el cu disperare, bâjbâind în întuneric. Ai plecat şi tu?

Ascultă. Nu veni nici un răspuns.

După care auzi ceva, sau mai degrabă simţi. În beznă, cine ştie ce entitate vie sonda în direcţia lui. Un soi de extensie senzorială proprie, un dispozitiv pipăindu-şi drumul; era conştient de prezenţa sa. Curios în privinţa lui într-un mod neclar, limitat, dar perspicace.

Ceva chiar mai vechi decât vugul împotriva căruia jucaseră.

Se gândi: e ceva ce trăieşte aici, între lumi. Între straturile realităţii care alcătuiesc experienţa noastră – a noastră şi a vugilor. Du-te de lângă mine, gândi el. Încercă să se târască, să se mişte mai repede sau măcar să-l respingă.

Creatura, şi mai interesată acum, se apropie.

— Joe Schilling! strigă Pete. Ajută-mă!

— Eu *sunt* Joe Schilling, vorbi creatura.

Îşi croi drum cu insistenţă spre el, descolăcindu-se şi

întinzându-se cu aviditate.

— Lăcomie şi teamă, spuse ea. O combinaţie proastă!

— Eşti Joe Schilling pe naiba, vorbi Pete îngrozit; plesni creatura, răsucindu-se, încercând să se rostogolească mai departe.

— Însă lăcomia singură, continuă creatura, nu-i aşa de rea; e prima presiune motivantă a sistemului sinelui. Vorbind din punct de vedere psihologic…

Pete Garden închise ochii.

— Dumnezeule din ceruri, exclamă el.

Era Joe Schilling. Ce-i făcuseră vugii?

Ce deveniseră el şi Joe aici, în întuneric?

Dar oare vugii făcuseră asta? Sau, mai degrabă, vugul doar *le arăta* toate astea?

Se apleca, îşi găsi piciorul, începând să-şi dezlege febril pantoful; şi-l scoase şi, întinzându-se spre spate, pocni cu el creatura, pe Joe Schilling, cât de tare putu.

— Hmm, comentă creatura. Trebuie să cuget la asta.

Şi se retrase.

Gâfâind, Pete aşteptă să se întoarcă.

Ştia c-o s-o facă.

Joe Schilling, mişcându-se cu greutate în golul imens, se rostogoli, păru să cadă, se redresă, se înecă cu fumul de la ţigară şi în final se strădui să respire.

— Pete! vorbi el cât putu de tare. Apoi ascultă. Nu exista nici o direcţie – nici sus, nici jos. Nu aici. Nici o senzaţie a ceea ce era sau nu era el. Nici o separare între eu şi non-eu…

Tăcere.

— Pete Garden, exclamă din nou, şi de data asta simţi ceva – simţi, dar nu auzi de fapt. Tu eşti? vru el să ştie.

— Da, eu sunt, sosi răspunsul.

Şi era Pete.

Şi totuşi nu era…

— Ce se petrece? întrebă Joe. Ce ne face chestia aia blestemată? Ne trage pe sfoară, ocolindu-ne cu o milă pe

minut, nu-i aşa? Dar o să ne întoarcem pe Pământ; am încredere că o să găsim drumul înapoi. La urma urmei, am câştigat Jocul, nu-i aşa? Şi eram convinşi că n-o să reuşim una ca asta.

Ascultă din nou.

Pete rosti:

— Vino mai aproape.

— Nu, răspunse Schilling. Dintr-un motiv necunoscut... n-am încredere în tine. Şi, în fond, cum aş putea să mă apropii? Eu doar mă rostogolesc pe-aici, aşa e? Dar tu?

— Vino mai aproape, repetă monoton vocea.

— Nu, îşi zise Joe Schilling.

N-avea încredere în voce; se simţea înfricoşat.

— Pleacă, exclamă el şi, paralizat, ascultă.

Nu plecase.

În beznă, Freya Gaines se gândi: Ne-a trădat; am câştigat şi nu ne-am ales cu nimic. Organismul ăla nenorocit – n-ar fi trebuit niciodată să avem încredere în el sau să ne bizuim pe ideea lui Pete de a juca cu el.

Îl urăsc, îşi zise ea. E vina lui şi a lui Joe.

O să-i omor, pe amândoi, se gândi furioasă. Am să-i strivesc până mor. Se întinse, orbecăind prin beznă cu amândouă mâinile. O să ucid pe oricine, chiar acum.

Vreau să ucid!

Mary Anne Meclain i se adresă lui Pete:

— Ascultă, Pete; ne-a lipsit de toate căile de a înţelege realitatea. *Noi* ne-am schimbat. Sunt sigură de asta. Mă auzi?

Înclină capul, se încordă să audă.

Nu auzi nimic. Nici un răspuns.

Ne-a atomizat, gândi ea. Ca şi cum fiecare dintre noi ar suferi de o psihoză extremă, izolaţi de oricine altcineva şi de orice calitate familiară din metoda noastră de a percepe timpul şi spaţiul. Asta-i o izolare înspăimântată, plină de ură. Trebuie să fie aşa. Ce altceva ar putea fi?

Nu poate fi adevărat. Şi totuşi… Poate că aceasta e realitatea fundamentală, de dedesubtul straturilor conştiente ale psihicului; poate că aşa suntem cu adevărat. Ei ne arată asta, ucigându-ne cu adevărul despre noi înşine. Aptitudinea lor telepatică şi capacitatea de a modela şi de a modifica minţi, de a le umple… Se dădu înapoi din faţa acestui gând.

Şi apoi, undeva sub ea, văzu ceva care încă trăia.

Creaturi pipernicite, străine, transformate de forţe enorme în forme jalnic de malformate şi distorsionate. Strivite până când rămâneau orbite şi minuscule. Se uită la ele; lumina în descreştere a unui soare uriaş, muribund, lumina scena iarăşi şi iarăşi; apoi, chiar în timp ce privea, se estompă, devenind roşu-închis, şi în cele din urmă bezna totală cuprinse totul încă o dată.

Uşor luminoase, ca nişte organisme locuind într-un vast abis, creaturile pipernicite continuau să trăiască, într-un fel sau altul. Dar nu era plăcut.

Le recunoscu.

Suntem noi, terranii, aşa cum ne văd vugii. Aproape de soare, supuşi unor forţe gravitaţionale imense. Închise ochii.

Înţeleg, gândi ea. Nu-i de mirare că vor să lupte împotriva noastră; pentru ei, suntem o rasă veche, pe cale de a se stinge, care şi-a avut epoca sa, care trebuie silită să părăsească scena.

Şi-apoi, vugii… O creatură luminoasă, lipsită de greutate, plutea mult deasupra, dincolo de raza de acţiune a presiunilor zdrobitoare, a creaturilor grosolane, muribunde. Pe un mic satelit, departe de soarele uriaş, străvechi.

Vreţi să ne arătaţi asta, îşi dădu ea seama. Aşa apare realitatea pentru voi, şi e la fel de reală ca şi viziunea noastră.

Dar… nu mai mult de-atât.

Pricepeţi asta? întrebă ea prezenţa scânteietoare şi imponderabilă care era titanianul plutind în spirală. Că

viziunea noastră asupra situaţiei este la fel de adevărată? A voastră n-o poate înlocui pe a noastră. Sau poate? Asta e ceea ce vreţi?

Aşteptă un răspuns, cu ochii strâns închişi de frică.

— În mod ideal, ajunse până la ea un gând sec, ambele viziuni pot fi făcute să coincidă. Cu toate acestea, din punct de vedere practic, asta nu merge.

Deschizând ochii, văzu un balon, o movilă de protoplasmă greoaie, gelatinoasă – având, în mod ridicol, numele cusut în faţă, cu aţă roşie. E.B. Black…

— Poftim? întrebă Mary Anne şi se uită în jur.

E.B. Black îşi transmise gândurile spre ea:

— Există dificultăţi. Nu le-am rezolvat nici noi; de aici, contradicţiile din interiorul culturii noastre.

Adăugă:

— Am triumfat însă asupra Jucătorilor împotriva cărora era concentrat grupul vostru. Sunteţi aici, pe Terra, în apartamentul familiei tale din San Rafael, unde îmi desfăşor în acest moment investigaţia criminalistică.

Lumina şi forţa gravitaţiei; amândouă acţionau asupra lor. Ea se ridică în capul oaselor, cu prudenţă.

— Am văzut…

— Ai văzut imaginea care ne obsedează pe noi. N-o putem repudia.

Vugul pluti mai aproape de ea, dornic să-şi facă gândurile cu adevărat limpezi.

— Suntem conştienţi că e părtinitor, că e nedrept faţă de voi, terranii, pentru că aveţi în schimb, aşa cum spuneai, o viziune egală şi opusă şi la fel de complet constrângătoare despre noi. Cu toate acestea, continuăm să vă percepem aşa cum tocmai ai văzut.

Adăugă:

— Ar fi fost nedrept să vă lăsăm mai departe în acel cadru de referinţă…

Mary Anne spuse:

— Am câştigat Jocul. Împotriva voastră!

— Cetăţenii noştri sunt conştienţi de asta. Respingem

eforturile de pedepsire din partea Jucătorilor noştri surescitaţi. Logic vorbind, din moment ce aţi câştigat, trebuie să fiţi transportaţi înapoi pe Terra. Orice altceva este de neconceput pentru toţi. Cu excepţia extremiştilor noştri, desigur.

— Dar jucătorii voştri?

— Nu vor fi pedepsiţi. Au poziţii prea înalte în cultura titaniană. Bucură-te că eşti aici; fii mulţumită, domnişoară Meclain.

Vorbea pe un ton tăios.

Mary Anne întrebă:

— Şi ceilalţi membri ai grupului nostru? Unde se află acum?

Evident, nu erau aici, în San Rafael.

— În Carmel?

— Împrăştiaţi, răspunse E.B. Black, irascibil.

Fata nu-şi putea da seama dacă era furios pe ea, pe membrii grupului sau pe semenii lui vugi. Întreaga situaţie părea să-l irite.

— O să-i revezi, domnişoară Meclain. Acum, dacă mă pot întoarce la investigaţiile mele…

Se deplasă în direcţia fetei, iar ea se retrase, nevrând să intre în contact corporal direct. E.B. Black îi aducea prea mult aminte de *celălalt,* cel împotriva căruia jucaseră – jucaseră şi câştigaseră, iar apoi fuseseră înşelaţi şi lipsiţi de victoria lor!

— Nu înşelaţi, o contrazise E.B. Black. Victoria voastră a fost doar… ţinută în rezervă. Este încă a voastră şi o veţi obţine. Cu timpul, adăugă el.

Se simţea un iz slab de satisfacţie în tonul lui. E.B. Black nu era deosebit de întristat de situaţia grupului Drăgălaşa Vulpe Albastră, de faptul că membrii lui erau împrăştiaţi, speriaţi şi năuciţi. Pierduţi în haos.

— Pot să mă duc la Carmel? întrebă ea.

— Desigur! Poţi să te duci foarte bine oriunde naiba doreşti, domnişoară Meclain. Dar Joe Schilling nu este în Carmel; va trebui să-l cauţi în altă parte.

— Aşa o să fac, replică ea. O să-l caut până-l găsesc. La fel şi pe Pete Garden.

Până când grupul va fi din nou laolaltă, se gândi ea. Aşa cum era înainte, când stăteam de partea cealaltă a tablei, faţă de jucătorii titanieni; aşa cum era în Carmel, doar cu puţin timp în urmă, în seara asta.

Puţin timp – şi cale lungă.

Întorcându-se, ieşi din apartament. Şi nu se mai uită în urmă.

O voce, nerăbdătoare şi plângăreaţă, îl sâcâia pe Joe Schilling; se îndepărtă de ea – cel puţin încercă – dar aceasta se târî după el.

— Ăăă, bolborosi vocea. Aă, ascultă, domnule Schilling, ai un minut?

În întuneric, pluti mai aproape, tot mai aproape, până când ajunse lângă el, înăbuşindu-l; nu mai putea să respire.

— O să-ţi răpesc doar puţin timp. Bine?

Făcu o pauză. Schilling nu răspunse.

— Ei, reluă vocea, o să-ţi spun ce mi-ar plăcea. Atâta timp cât eşti aici, în vizită la noi, şi vreau să spun, e *într-adevăr* o onoare deosebită, ştii…

Schilling se răsti:

— Pleacă de lângă mine!

Dădu din mâini în direcţia vocii şi avu o senzaţie ca şi cum mâinile i-ar fi trecut prin nişte pânze – bucăţi lipicioase, prost legate, de pânză. Şi nu rezolvă nimic.

Vocea behăi:

— Ăă, iată ce voiam amândoi să te întrebăm, Es şi cu mine. Adică, nu prea ajungi în Portland, corect? Aşa că se întâmplă cumva să ai înregistrarea aceea cu Erna Berger a ariei… cum se cheamă? Din Fla*utul fermecat, şti*i tu.

Respirând cu greutate, Joe Schilling răspunse:

— Aria Reginei Nopţii…

— Da! Asta-i!

Cu lăcomie, vocea se târî peste el, înghesuindu-l

neînduplecat; acum nu s-ar mai fi întors din drum.

— Da dum-dum dum, da di-di da-da dum dum, interveni o altă voce, a unei femei; ambele glasuri vociferau în urechile lui.

— Da, o am, zise Joe Schilling. Pe un disc Swiss HMV. Ambele arii ale Reginei Nopţii. Fiecare pe câte o faţă.

— Le-am putea căpăta şi noi? răsunară vocile împreună.

— Da, răspunse el.

Lumina, cenuşie şi fragmentată, pâlpâia în faţa lui; reuşi să se ridice în picioare. Magazinul meu de discuri din New Mexico? se întrebă. Nu. Vocile spuseseră că se află în Portland, Oregon. Ce caut aici? De ce m-a trimis vugul aici?

Se uită în jur.

Stătea în picioare în camera de zi necunoscută a unei case vechi, pe o podea de lemn goală şi netedă, cu faţa la o canapea veche, roasă de molii, colorată în alb şi roşu, pe care şedeau două siluete familiare, scunde, îndesate, cu părul prost tuns – un bărbat şi o femeie care-i priveau cu aviditate.

— Nu cumva se întâmplă să ai discul cu tine? croncăni Es Sibley. Lângă ea, ochii lui Les Sibley ardeau de nerăbdare; nu putea sta locului şi se ridică în picioare ca să păşească prin camera goală, stârnind ecouri.

În colţ, se auzea tare pe un fonograf *Duetul cireşelor.* Joe Schilling îşi dori, poate singura dată în viaţa lui, să-şi îndese degetele în urechi, să poată reteza toate sunetele de felul ăsta. Era prea strident, prea zgomotos; îi dădea dureri de cap şi atunci se întoarse cu spatele, trăgând aer în piept, adânc şi nesigur.

— Nu, replică el. E la magazin.

Îşi dori din tot sufletul o ceaşcă de cafea sau ceai fierbinte, negru; un ceai bun oolong.

Es Sibley întrebă:

— Te simţi bine, domnule Schilling?

El încuviinţă:

— Totul e în regulă.

Se întrebă unde era restul grupului; fuseseră cu toţii împrăştiaţi, lăsaţi ca frunzele uscate să fâlfâie peste câmpiile Pământului? Era limpede că da. Titanianul nu putea să cedeze pur şi simplu.

Dar măcar grupul se întorsese. Jocul se sfârşise.

Schilling vorbi:

— Ascultă…

Formulă întrebarea cu grijă, cuvânt cu cuvânt.

— Maşina… mea – e… afară?

Spera să fie. Se ruga să fie.

— Nu, răspunse Les Sibley. Noi te-am luat şi te-am adus aici, în Oregon; nu-ţi aduci aminte?

Lângă el, Es chicoti, arătându-şi dinţii mari, puternici.

— Nu-şi aduce aminte cum a ajuns aici, îi zise Les şi amândoi izbucniră în râs.

— Vreau să-l chem pe Max, ceru Joe Schilling. Trebuie să plec. Îmi pare rău.

Se clătină pe picioare.

— La revedere!

— Dar discul cu Erna Berger… protestă Es Sibley speriată.

— O să vi-l trimit prin poştă.

Se îndreptă pas cu pas către uşa din faţă: avea o amintire vagă – sau o senzaţie – a locului în care se afla.

— Trebuie să găsesc un vidfon. Să-l sun pe Max.

— Poţi suna de-aici, spuse Les Sibley, îndrumându-l către holul care ducea la sufragerie. După care ai putea rămâne puţin…

— Nu.

Schilling găsi vidfonul şi, pornindu-l, formă numărul maşinii.

Imediat se auzi vocea lui Max.

— Da?

— Sunt Joe Schilling. Vino să mă iei.

— Vino şi ia-ţi fundul gras, replică maşina.

Joe Schilling îi dădu adresa. Apoi îşi croi drum, nesigur, înapoi pe hol, până în camera de zi. Se aşeză din nou pe

scaunul pe care stătuse şi se scotoci din reflex, plin de speranţă, după o ţigară sau măcar după pipă. Muzica, mai mult decât înainte, îi răsuna în urechi şi-l făcea să se crispeze.

Se aşeză, cu mâinile strânse în faţă, aşteptând, dar simţindu-se mai bine cu fiecare minut. Puţin mai sigur de ceea ce se întâmplase cu ei. Cum ieşiseră de-acolo…

Stând în crângul de eucalipţi, Pete Garden ştia unde se găsea; vugii îl eliberaseră şi se afla în Berkeley. În vechea sa Posesiune, cea iniţială, pe care-o pierduse în favoarea lui Walt Remington, care apoi o transferase către Pendleton Associates, care la rândul lor o vânduseră lui Luckman, care acum era mort…

Chiar în faţa lui, aşezată pe o bancă grosolan cioplită, vizibilă printre copaci, stătea o fată tăcută, nemişcată. Era soţia lui.

I se adresă:

— Carol! Totul e în ordine?

Ea dădu gânditoare din cap.

— Da, Pete. Am stat aici multă vreme, trecând în revistă lucrurile din mintea mea. Ştii, suntem foarte norocoşi că am avut-o de partea noastră – pe acea Mary Anne Meclain, vreau să zic.

— Da, încuviinţă el.

Păşi spre ea, ezită, apoi se aşeză alături. Era bucuros s-o vadă, mai mult decât putea spune.

Carol continuă:

— Ai cea mai vagă idee ce ne-ar fi putut face dacă era răuvoitoare? Îţi spun eu, Pete; ar fi putut smulge copilul dinăuntrul meu. Îţi dai seama?

Nu-şi dăduse seama; îi părea rău acum chiar să şi audă aşa ceva.

— Adevărat, recunoscu el, cu inima îngheţându-i iarăşi de spaimă.

— Nu te teme, zise Carol. N-o s-o facă. Nu mai mult decât umbli tu doborând oameni şi omorându-i cu maşina.

La urma urmei, ai putea s-o faci. Şi, ca Posesor, ai putea chiar să scapi nepedepsit!

Îi zâmbi.

— Mary Anne nu este un pericol pentru nici unul dintre noi. Din multe puncte de vedere e mai sensibilă decât noi. Mai rezonabilă şi mai matură. Am avut o grămadă de timp să mă gândesc la asta, stând aici. Parcă au trecut ani de zile…

El o bătu uşor pe umăr, apoi se aplecă şi o sărută.

Carol adăugă:

— Sper că poţi să câştigi înapoi Berkeley. Bănuiesc că acum îi aparţine lui Dotty Luckman. Ar trebui să poţi. Nu-i o jucătoare atât de bună.

— Presupun că Dotty se poate lipsi de el, comentă Pete. Are toate titlurile de pe Coasta de Est pe care i le-a lăsat Norocosul.

— Crezi că vom reuşi s-o păstrăm pe Mary Anne în grup?

— Nu, răspunse el.

— Păcat.

Carol se uită în jur, la păduricea de eucalipţi uriaşi şi bătrâni.

— E drăguţ aici, în Berkeley. Îmi dau seama de ce-ai fost atât de amărât când l-ai pierdut. Iar Luckman nu s-a bucurat cu adevărat de el; îl voia doar ca bază ca să joace şi să câştige.

Se opri.

— Pete, mă întreb dacă acum rata natalităţii va reveni la normal. Având în vedere că i-am bătut…

— Ferească Dumnezeu, zise el, dacă nu revine.

— O să revină, îl asigură Carol. Ştiu că aşa o să fie. Sunt prima dintre multele femei care vor rămâne gravide. Numeşte-l talent psionic, precogniţie din partea mea, dar sunt sigură de asta. Cum să ne botezăm copilul?

— După părerea mea, depinde dacă e băiat sau fată.

Carol surâse.

— Poate că o să fie şi una şi alta…

— Atunci, remarcă el, Freya ar avea dreptate cu zeflemeaua ei schizoidă, când a zis că speră să fie un copil, insinuând că nu era convinsă de asta.

— Vreau să spun că ar putea fi câte unul din fiecare. Gemeni. Când s-a născut ultima pereche de gemeni?

El ştia răspunsul pe de rost.

— Cu patruzeci şi doi de ani în urmă. La Cleveland. Părinţii au fost un domn pe nume Toby Perata şi soţia lui.

— Iar noi am putea fi următorii, spuse Carol.

— Nu e prea probabil.

— Dar am câştigat, rosti Carol încet. Îţi aminteşti?

— Îmi amintesc, răspunse Pete Garden.

Şi-şi înconjură soţia cu braţele.

Poticnindu-se în întuneric de ceea ce părea să fie o bordură, David Mutreaux ajunse pe strada principală a orăşelului de provincie din Kansas în care se trezise. În faţă, văzu lumini; oftă uşurat şi grăbi paşii.

Ceea ce i-ar fi trebuit era o maşină; nici măcar nu se osteni s-o cheme pe-a lui. Dumnezeu ştie unde era şi câtă vreme ar fi trebuit să-i aştepte sosirea, presupunând – bineînţeles – că ar fi putut lua legătura cu ea. În schimb, o porni de-a lungul singurei străzi principale a oraşului – Femley se numea – până când ajunse la o agenţie homeostatică de închirieri de maşini.

Acolo, semnă actele pentru închirierea uneia, o porni imediat, se îndepărtă puţin, apoi opri lângă o bordură şi stătu o clipă singur, adunându-şi curajul.

În cele din urmă, Mutreaux îi vorbi Efectului Rushmore al maşinii:

— Ascultă, sunt vug sau terran?

— Să vedem, răspunse maşina, eşti David Mutreaux din Kansas City.

Cu vioiciune, dispozitivul Rushmore continuă:

— Eşti terran, domnule Mutreaux. Aceasta răspunde la întrebarea ta?

— Slavă Domnului, spuse Mutreaux. Da, asta răspunde

la întrebare.

Porni maşina şi se îndreptă prin aer către Coasta de Vest şi către Carmel, California.

E mai sigur pentru mine să mă întorc la ei, îşi zise. Sigur în ceea ce-i priveşte pe ei, sigur şi atât. Pentru că am înlăturat autoritatea titaniană. Doctorul Philipson e pe Titan, Nats Katz a fost distrus de fata cu talent psihokinetic Mary Anne Meclain, iar organizaţia – care era subminată încă din start – a fost nimicită. N-am de ce să mă tem. De fapt, am ajutat la victorie; mi-am jucat bine rolul în Joc.

Prevăzu cum avea să fie primit. Urmau să fie acolo membrii grupului Drăgălaşa Vulpe Albastră, întorcându-se unul câte unul din diferitele puncte de pe Pământ în care titanienii îi depuseseră la repezeală. Grupul refăcut, din nou laolaltă; aveau să deschidă o sticlă de whisky din Tennessee Jack Daniels şi o sticlă de whisky canadian…

În timp ce-şi pilota maşina spre California, putea să simtă gustul, să audă vocile şi să-i vadă pe membrii grupului.

Sărbătorirea. A victoriei lor. Erau cu toţii acolo.

Sau… erau cu toţii? *Aproape* toţi, oricum. Asta era destul de bine pentru el.

Străbătând cu greu nisipul, pustiul care era deşertul Nevada, Freya Garden Gaines ştia că va trece mult timp până când să ajungă înapoi în apartamentul comun din Carmel.

Şi oricum, se gândi, ce mai contează? Ce-avea de aşteptat cu atâta nerăbdare? Gândurile pe care le avusese în timp ce înota cu greu prin zonele intermediare în care îi aruncaseră jucătorii titanieni? *Nu reneg aceste gânduri,* îşi spuse ea cu o amărăciune înveninată. Pete îşi are iapa gravidă, pe nevastă-sa, Carol; n-o să se mai uite la mine cât oi trăi!

În buzunar, găsi o fâşie de hârtie-de-iepure; scoţând-o, scoase ambalajul şi o muşcă. La lumina aruncată de

brichetă o examină, apoi o mototoli şi o azvârli cu furie departe de ea. Nimic, îşi dădu ea seama. Şi va fi mereu la fel pentru mine! E vina lui Pete; dac-a reuşit cu creatura aia de Carol Hoit, ar fi putut s-o facă şi cu mine. Dumnezeu ştie că am încercat de destule ori; trebuie să fi fost câteva mii la număr… Evident, pur şi simplu n-a *vrut să* reuşească.

În faţa ei se aprinseră nişte lumini gemene. Se opri, cu prudenţă, gâfâind ca să-şi recapete răsuflarea. Întrebându-se unde ajunsese…

O maşină cobora cu grijă spre suprafaţa deşertului, cu luminile aprinzându-se şi stingându-se. Ateriză şi se opri.

Uşa se deschise.

— Doamnă Gaines! strigă un glas voios.

Privind cu atenţie, Freya păşi spre maşină.

În spatele volanului stătea un bărbat mai în vârstă, cu un început de chelie şi o înfăţişare prietenoasă.

— Mă bucur că te-am găsit, rosti bărbatul în vârstă. Urcă şi-o să ieşim din deşertul ăsta groaznic. Unde anume ai vrea să mergi?

Chicoti.

— În Carmel?

— Nu, răspunse Freya. Nu în Carmel.

Niciodată nu mai calc pe-acolo, gândi ea.

— Atunci unde? Ce zici de Pocatello, Idaho?

— De ce Pocatello? vru să ştie Freya.

Urcă totuşi în maşină; era mai bine decât să continue să rătăcească fără ţintă prin deşert, singură în întuneric, fără nimeni – cu siguranţă, nimeni din grup – care s-o ajute. Căruia să-i pese câtuşi de puţin de ceea ce se întâmpla cu ea.

În timp ce porni maşina, bărbatul vârstnic spuse pe un ton agreabil:

— Sunt doctorul E.G. Philipson.

Ea îl privi fix. Ştia – era sigură că ştia – cine era el. Sau mai degrabă cine era acea *creatură.*

— Vrei să cobori? o întrebă doctorul Philipson. Aş

putea, dacă doreşti, să te las din nou jos, acolo unde te-am găsit.

— N-nu, murmură Freya.

Se rezemă de spătarul scaunului, îl examină în amănunţime, în timp ce prin minte îi umblau o mulţime de gânduri.

Doctorul E.G. Philipson o întrebă:

— Doamnă Gaines, *cum ţi-ar plăcea să lucrezi pentru noi, aşa, pentru variaţie?*

Aruncă o privire în direcţia ei, zâmbind – un zâmbet fără căldură sau umor. Un zâmbet absolut rece.

Freya răspunse:

— E o propunere interesantă. Dar trebuie să reflectez. Nu mă pot hotărî chiar aşa, în clipa asta...

Foarte interesant într-adevăr, gândi ea.

— Vei avea timp, replică doctorul Philipson. Noi avem răbdare. Vei avea tot timpul din lume.

Ochii îi licăreau.

Freya îi răspunse la zâmbet.

Fredonând ca pentru sine, cu un aer încrezător, doctorul Philipson conduse maşina spre Idaho, zburând pe cerul negru al nopţii de pe Pământ.